



นิยายปก

● จริงจัง ตามพ่อ

ประชาธิปไตยอิมพอร์ต...!!!

เอกซ์พอร์ตยิ่งใหญ่ทั้ง	โลกา
คือประชาธิปไตย	ขึ้นชื่อ
ไทยอิมพอร์ตเข้ามา	เหมามั่ว
ก็ถมอกเกริ่น	แหละล้วนหลงเหลือ
เนื้อในเอกซ์พอร์ตนั้น	ฝังบิพ
ผู้ไม่รู้หลงว่าทิพย์	เทิดถ้วน
แต่แท้สุดซ่อนหนีบ -	หายยิ่ง
เหยื่อไม่รู้เล่ห์ล้วน	ลุ่มแล้วเป็นเปื้อน
เนื้อในเอกซ์พอร์ตนั้น	ประจักษ์
ครอบงำส่วยเศรษฐกิจ	เล่ห์ร้าย
ล่าอาณานิคมชนิด	เนียนแนบ ยิ่งแล
หลอกเล่ห์หลอหลายคล้าย	เทพเจ้าใจดี
มีแต่เอกซ์พอร์ตเจ้า	โลกีย์
บิพเศรษฐกิจพลี	สะอาดแท้
เพราะล้วนคิวโล่ห์ผี	พรางหลอก โลกเฮย
อารยะแท้มาแท้	จึงจะกู้การเมือง
รุ่งเรืองเมืองพุทธแท้	คือไทย
โลกุตรวิบาไชย	ชาติเชื้อ
ไทยมีพุทธศาสนาโดน	จึงสยบ จะนี่นอ
ประชาธิปไตยจะอะเคื้อ	ก็ด้วยธรรมไท

(สไมย์ จำปาแพง ๙ พ.ค. ๒๕๕๒)

“พ่อดำติดเกมป.๖ โดดติกเรียนดับ” เป็นหัวข่าวใหญ่ อีกข่าวไล่เลี่ยกัน สาวปริญญาโทจะโดดติกเพราะแฟนติจาก แต่ช่วยทันจึงรอดตายทั้ง ๒ ข่าวสะท้อนวิถีคิดและการตัดสินใจของเด็กป.๖ และสาวปริญญาโท ไม่แตกต่างกันเท่าใดนัก

ก่อนหน้านี้มีข่าว ผช.ผจก. ธนาอาคารอาคาร สงเคราะห์ ติดหนี้พนันบอล โกงเงินธนาอาคาร ๓๐๐ กว่าล้านบาท และข่าวใหญ่ไม่แพ้กัน เมื่อเจ้าคณะจังหวัดขอนแก่น โกงเงินวัด ต้องแอบลักหนีหนี้พนันบอล ทั้งๆ ที่บวชจนเข้าสู่วัยปูนชราแล้ว แต่ในระบบประชาธิปไตยที่นำเข้าจากโลกตะวันตก ทั้งเด็ก ผู้ใหญ่ คนสมัยใหม่ คนโบราณ ก็มีอันวิบัติติดกับดัก “ค่ายกลของทุนนิยม” ไปด้วยกัน

ยิ่งนักการเมืองยิ่งโกงกินมโหฬารพันลึกยิ่งกว่าชาวบ้าน ขนาดอังกฤษต้นแบบประชาธิปไตย นักการเมืองแดนผู้ดีกำลังถูกสื่อขุดคุ้ยแทบไม่มีชั้นดีไล่ตั้งแต่นายกรัฐมนตรี บราวน์ นายกรัฐมนตรี ไปจนถึงรัฐมนตรีร่วมคณะ ๑๓ คน และส.ส.ฝ่ายค้านจำนวนหนึ่ง กรณีใช้เงินรัฐเพื่อเสพสำราญส่วนตัว มีตั้งแต่ค่าซีดีไป ค่าปุ๋ย ค่าแต่งบ้าน ค่าดูแลสระว่ายน้ำ ค่าเครื่องบิน ฯลฯ โดยไม่สำนึกสักนิดว่าประชาชนกำลังลำบากจากภาวะเศรษฐกิจถดถอย (คมชัดลึก ๑๒ พ.ค. ๒๕๕๒)

ขณะที่ต้นแบบทั้งอังกฤษและอเมริกากำลังย่าแย่ แต่ต้นแบบขนานแท้ดั้งเดิมของไทยกลับส่องประกายสว่างไสว เรามีในหลวงทรงเป็นแบบอย่างการทุ่มเทเสียสละด้วยปณิธานว่า “เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม” และทรงดำรงทศพิธราชธรรมเป็น “แสงสว่างปลายอุโมงค์ประชาธิปไตย” ตลอดมา

คนไทยไปดูเศรษฐกิจพอเพียงที่ภูพานสะท้อนภาวะใกล้เคียงกันต่าง มีผู้รู้เสนอให้คนไทยหัดเข้าคิวแบบฝรั่ง แท้จริงนั้นพระพาเดินแถวเข้าคิวมา ๒ พันกว่าปีแล้ว ในที่ประชุมสงฆ์ ๑ เสียงเท่านั้น (one man one vote) มีมาแต่ครั้งพุทธกาล ประชาธิปไตยของพุทธเอาความถูกต้องชอบธรรมเป็นหลักเรียกว่า “ธรรมาธิปไตย” ท่านพุทธทาสตอบยั่วว่า “ประชาธิปไตยที่ว่า ของประชาชนเพื่อประชาชน โดยประชาชนนั้น ใช้ได้แต่ประชาชนที่มีธรรมเท่านั้น ถ้าประชาชนไม่มีธรรม มันก็จะเป็นประชาธิปไตย เท่านั้นเอง” ๓



เดือนพฤษภาคมที่ผ่านมา ในทางการเมืองมี ๒ งานเชื่อมโยงกัน **๖** ซึ่งประชาชนและสื่อมวลชนให้ความสนใจมาก งาน “๑๗ ปี ๑๗ พฤษภาคม” รำลึกถึงการชุมนุมในเหตุการณ์เดือนพฤษภาคมปี ๓๕ และงานครบรอบ ๑ ปีของการชุมนุม ๑๙๓ วัน

ผมให้สัมภาษณ์ คุณอัมภา ลันติเมทนีดล ไปออกโทรทัศน์ “**เพื่อมวลมนุษยชาติ**” ของพวกเราชาวสันติอโศก ผมไปออกรายการเอเอสทีวีภาคเย็นกับคุณเต็มศักดิ์ จารุปราน ในรายการ “ชั่วโมงข่าว” และภาคค่ำ รายการ “รู้ทันประเทศไทย” กับอาจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง เพราะผมเป็น “**ขาประจำ**” ของทั้งสองเหตุการณ์ คือการชุมนุมเดือนพฤษภาคมปี ๓๕ และการชุมนุม ๑๙๓ วัน

มีส่วนที่เหมือนกันเยียบหลายอย่าง ประการแรกเป็นการชุมนุมแบบ “**ปักหลักปักค้าง**” ไม่ใช่ “**เข้าไปเย็นกลับ**” ประการที่ ๒ เป็นการชุมนุมอย่างสงบ ไม่ทำร้ายร่างกายใคร ไม่ทำลายเผาผลาญอาคารข้าวของ และปฏิบัติตามกฎหมายโดยดี จะดำเนินคดี, จะจับไปขังคุกเราก็ออม ประการที่ ๓ เป็นการชุมนุมเพื่อแก้ปัญหาบ้านเมือง ไม่ใช่เพื่อรับอำมิสสินจ้างช่วยใครคนใดคนหนึ่งหรือช่วยกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง และประการที่ ๔ เป็นการชุมนุมอย่างประชาธิปไตยจริงๆ ทำตามมติของเสียงส่วนใหญ่

ลักษณะของผู้ชุมนุมก็เหมือนกันอีก เป็นคนทุกวัยทุกฐานะอาชีพ และเป็นคนสุภาพเรียบร้อย ไม่เป็นอันธพาล ไม่ดื่มน้ำเมา ไม่จ้วงจบบหยาบช้า

การชุมนุม ๑๙๓ วันต่างจากการชุมนุมในเหตุการณ์เดือนพฤษภาคมตรงที่ชุมนุมนานวันกว่ากันมาก มีสื่อหนุนช่วยและถ่ายทอด ๒๔ ชั่วโมงคือ เอเอสทีวี และการสนับสนุนต่างกัน

การชุมนุมในเหตุการณ์เดือนพฤษภาคมปี ๓๕ มีการช่วยเหลือสนับสนุน ๒ อย่าง คือ อาหาร และน้ำดื่ม ส่วนการชุมนุม ๑๙๓ วันมีสารพัดอย่างเพิ่มเติม เช่น ห้องสุขาชนิด “**สะดวกย้าย**”, ไม้ปูพื้นกันน้ำท่วม, ยางรถยนต์, กระสอบทราย และชากรถเก่าๆ สำหรับทำบังเกอร์กีดขวางการสลายการชุมนุม และการสนับสนุนแปลกๆ อีกมากมายขออะไร บรรดา “**แม่ยก**” และ “**พ่อยก**” ก็ยกมาให้หมด ๑๗ ปีที่ผ่านมาการสนับสนุนการชุมนุมพัฒนาไปมาก

ถ้าประเทศเรามี “**การเมืองใหม่**” ที่มั่นคง เราคงไม่ต้องทนทุกข์ทรมานเป็น “**นักการเมืองข้างถนน**” อีกต่อไปอย่างแน่นอน

๒

7 บ้านปานาดอย

อดีตประธานาธิบดีเกาหลีใต้ มุนฮุน กระโดดภูเขาตายเมื่อเดือนที่แล้ว เพราะถูกกล่าวหาว่าภรรยาจับสินบน ๓๕ ล้านบาทจากบริษัทใหญ่แห่งหนึ่งของเกาหลีใต้ หลังพ้นวาระการเป็นประธานาธิบดีแล้ว ยังรักษาหน้าด้วยการลงโทษตัวเอง การอายต้อบาปอายต่อการกระทำความผิด เป็นวัฒนธรรมของคนเกาหลีใต้

14 สี่สันชีวิต

...การต่อสู้แบบ “**ลัดดาเคราะห์**” ...การไม่ร่วมมือโดยสันติวิธี ได้ก่อให้เกิดผลอันน่าพอใจ ทำให้คานธีตระหนักถึงพลังแห่งการต่อสู้แบบไม่ใช้กำลังตอบโต้... ท่วงทำนองเดียวกับกระบวนการสันติ อหิงสา อโหสิ ของการเมืองภาคประชาชนของไทย

42 พุทธศาสตร์การเมือง

การใช้อำนาจอันใหญ่ยิ่ง หรือการใช้ระบอบการปกครองของพุทธล้วนมุ่งเป้าหมายสู่ประโยชน์ตนประโยชน์ท่าน ประโยชน์เพื่อชนเป็นอันมาก ที่จะทำให้การดำเนินชีวิตและจิตวิญญาณได้กระทำดีมากขึ้นๆ ทำชั่วลดน้อยลงๆ จนกระทั่งไม่ทำชั่วเลย

เอโกปี หุควา พหุธา โหติ พหุธาปี หุควา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง



โรห์ มู ยุน บ้านป่านาคอย



สัจจชีวิต



พุทธศาสตร์การเมือง

- | | | |
|----|--|-----------------------------|
| 1 | นัยปะก:ประชาธิปไตยอิมพอร์ต!!! | จริงจัง ตามพ่อ |
| 2 | คนบ้านนอกบอกกล่าว | จำลอง ศรีเมือง |
| 4 | จากผู้อ่าน | บรรณาธิการ |
| 6 | คุณนิตคิดหน่อย | บรรณาธิการ |
| 7 | บ้านป่านาคอย | จำลอง |
| 14 | สี่ส้นชีวิต (มหาตมา คานธี) | ทีม สมอ. |
| 20 | ข้าพเจ้าคิดอะไร | สมณะโพธิรักษ์ |
| 25 | บทความพิเศษ (ทำไมผมจึงอพยพจากสหรัฐอเมริกา) | พิมพ์วิทย์ ชูโต |
| 33 | ขาดท้นยุค | ฉวมพุทธ |
| 36 | กำปั้นทุบดิน (เส้นทางพรรคพันธมิตร) | ดังนั้น วิมุตตินันทะ |
| 40 | ธรรมดาของโลกลงจะได้ไม่โศกสลด | สมพงษ์ ฟังเจริญจิตต์ |
| 42 | พุทธศาสตร์การเมือง | ฉวมพุทธ |
| 47 | คิดคนละชั่ว | แรงรวม ชาวหินฟ้า |
| 50 | ชีวิตนี้มีปัญหา | สมณะโพธิรักษ์ |
| 60 | การ์ตูน | วิสูตร |
| 61 | คินวิญญานความรักให้แผ่นดิน | ระพี ศาคริก |
| 66 | บทความพิเศษ | ทศพนธ์ นรทัศน์ |
| 68 | เวทีความคิด | นายนอก ทำเนียบ |
| 69 | ประสบการณ์ได้ร่วมสัมมนาศึกษา | ฟ้าสาธ |
| 72 | ฝุ่นฟ้าฝากฝน | พอด เทพสุรินทร์ |
| 74 | ชีวิตไร้สารพิษ | สื่อเกวียน |
| 77 | กตึกาเมือง | ประคอง เตกฉัตร |
| 80 | ปิดท้าย | พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์ |

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์ กองรับใช้บรรณภาพ สุนัย เศรษฐบุญสร้าง สมพงษ์ ฟังเจริญจิตต์ สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์ อำนาจ อินทสร น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง รินธรรม อโศกตระกูล น้อมนบ ปัฐยาวิต์

กองรับใช้ศิลปกรรม พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์ ดำนานไท ธาณี แสงศิลป์ เดือนหงาย วิสูตร นวพันธุ์ ดินหิน รักพงษ์อโศก

กองรับใช้ธุรการ ศิลสนิท น้อยอินดีะ สุเสรี สิบประเสริฐ ดอกบัวน้อย นาวานุญนิยม ปีกฟ้า เกาประเสริฐ

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา ศิลสนิท น้อยอินดีะ โทร. ๐-๒๓๓๓-๖๒๔๕, ๐-๒๓๓๔-๕๒๓๐

จัดจำหน่าย กลั่นแก่น ๖๔๕ ขอยนามินทร์ ๔๔ ถ.นามินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๓๓๓-๖๒๔๕ พิมพ์ที่ บริษัท ฟ้ากัย จำกัด โทร. ๐-๒๓๓๕-๘๕๑๑

อีเมล roj1941@gmail.com, farinkwan@yahoo.com

อัตราค่าสมาชิก ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท / ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์ สั่งจ่าย นางสาวศิลปสนิท น้อยอินดีะ
ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๕ สำนักพิมพ์กลั่นแก่น ๖๔๕ ข.นามินทร์ ๔๔ ถ.นามินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ หรือโอนเงินผ่านบัญชี
ออมทรัพย์ ธนาคารกรุงไทย สาขากอนนามินทร์ บัญชี นางสาวศิลปสนิท น้อยอินดีะ เลขที่ ๐๕๗/๑-๔๔๗๐๕-๘ ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๓๓๓-๖๒๔๕



จากผู้อ่าน

e-mail:roj1941@gmail.com

ข้อใจ

ช่วงนี้เกิดประเด็นถกเถียงกันเรื่องยุบพรรค ตัดสิทธิ์กรรมการบริหาร ๕ ปีว่าไม่เป็นธรรม นักการเมืองที่ไม่ได้ทำผิดแต่ต้องรับโทษด้วย ทำให้เราต้องสูญเสียนักการเมืองคุณภาพไปนับร้อยๆ คน ผมค่อนข้างจะเห็นด้วย และเห็นว่าน่าจะนิรโทษกรรมนักการเมืองพวกนั้นเปิดโอกาสให้ลงสนามใหม่

• คอการเมือง พระประแดง

✍ ใช้ครับ ไม่ควรสูญเสียนักการเมืองคุณภาพแม้คนเดียว แต่ “คุณภาพ” ก็ไม่ได้หมายถึงมี “ความรู้ความสามารถ” เท่านั้น ต้องมี “คุณธรรม” กำกับด้วยจึงจะเป็น “คุณ” แก่แผ่นดิน พรรคการเมืองประกอบด้วยการบริหารและสมาชิก กรรมการบริหารต้องรับผิดชอบบริหารกำกับกิจกรรมการเมืองทั้งปวงให้อยู่ในครรลองธรรมตามกฎหมาย หากทำนอกคอก กรรมการบริหารย่อมไม่อาจอ้างเหตุข้ออ้างไม่รู้ได้ มิฉะนั้นยามเป็นรัฐบาลมีอำนาจบริหารบ้านเมืองก็ปล่อยปละละเว้นให้บริวารปล้นชาติแล้วตีหน้าเซ่อไร้เดียงสาว่าไม่ได้รู้เห็นเป็นใจด้วย บ้านเมืองมีปมคาครกหรือพ่อคุณเอ๋ย กติกานี้ส่ำสมกับการเมืองไทยแล้ว ถ้าพรรคการเมืองดีนักการเมืองดีก็ไม่ต้องทุรนทุรายเป็นไส้เดือนคลุ่กขี้เถ้าหรือกรั๊บกั๊บก อย่าหวังหานักการเมืองเก่าสารพัดพิษกัดกร่อนชาติพวกนี้เลยนะ ช่วยกันสอดส่องหานักการเมืองใหม่ สร้างการเมืองใหม่ จรรโลงชาติไทยให้รุ่งเรืองต่อไปดีกว่าครับ

ตั้งไป

ช่วงนี้กระแสพันธมิตรคิดตั้งพรรคมาแรง แต่เท่าที่คุยกับพันธมิตรในกลุ่มเดียวกัน

และคุยทางโทรศัพท์กับพันธมิตรที่รู้จักกันบ้าง บางคนก็ว่าการเมืองยังไม่นิ่ง ความลับสนปรวนแปรสูงมาก ยังไม่ควรเปิดตัวลงไปให้เปลืองตัวเปล่าๆ ลือรือสถานการณ์ไปสักระยะหนึ่งก่อนจะดีกว่า

• พันมิตร ระยอง

✍ โบราณว่าไม่ลองไม่รู้ ไม่ดูไม่เห็น หากพันธมิตรฯ คิดว่าการเมืองภาคประชาชนเท่าที่แสดงพลังอำนาจประกาศศักดาให้ปรากฏนั้น ยังไม่อาจพลิกฟื้นบ้านเมืองให้หลุดพ้นวงจรอุบาทว์การเมืองเก่าได้ ถ้ามั่นใจว่าพรรคการเมืองที่จะก่อตั้งมีพลังบริสุทธิ์ไร้เทียมทาน คราบโคลนโสมนเกาะไม่ติดแน่ๆ จะขับเคลื่อนการบ้านการเมืองไทยโลดแล่นได้ดีกว่านี้ จะช้าอยู่ไย เร่งฝีเท้าเต็มเหยียด ระวังจะสะดุดเท้าตัวเอง ล้มหัวทิ่มหลุมพรางละการก่อตั้งพรรคไม่ยาก แต่การดำรงพรรคและยืนยงอุดมการณ์นี้ซีไม่่ง่ายเลย เพราะองค์ประกอบหลักของพรรคคือคน หากแค่ระดับปฎุชนที่ยังไม่พ้นโลกธรรมหยาบๆ ยากจะฝ่าขวากหนามลาก ยศสรรเสริญ โลภียสุข อเนกนานับการไปดี ขาดลอย กรณีอดีตประธานาธิบดีโนห์ มูฮุนแห่งเกาหลีใต้ กระโดดจากหน้าผาปลิดชีวิตตนเองหนีความอับยศที่ต้องหาว่าข้องเกี่ยวกับการทุจริตเพราะคนในครอบครัวรับสินบนเป็นอุทาหรณ์ การตั้งพรรคการเมืองไม่ต่างกับเด็กน้อยยามตั้งไข่หรือกรั๊บกั๊บก กว่าที่ยืนได้ ย่างเท้าก้าวเดินได้ก็ล้มแล้วล้มอีก ยิ่งจะก้าวเดินให้ตรงทางยิ่งยากแท้ ฉันทักก็ฉันทั้น การเมืองใหม่ใช้จะสำเร็จด้วยโวหารโครงการฝันเฟื่อง หากพร้อมสรรพด้วยกรรมสาม กาย วาจา ใจ ศีลเกรงธรรมมันถึงขั้นซื่อสัตย์ มุ่งมั่น เสียสละ พากเพียรอดทน ลดละ ยอมพลีแม้ชีวิตเสพลุซ หาก



จากผู้อ่าน

e-mail:roj1941@gmail.com

พันธมิตรฯ มั่นใจกระบวนการทนายยุทธ์ และ
ระดมกำลังพลการเมืองภาคประชาชนได้
พร้อมสรรพ จงควมม้านำทัพออกศึกโลด!

ให้กับ-ให้แก่

หนูเปิดเจอหน้าจากผู้อ่านในเราคิดอะไร
ฉบับที่ ๒๒๖ ที่แม่เป็นสมาชิก ก่อนนี้ไม่เคย
สนใจเพราะคิดว่าเป็นหนังสือธรรมะ ลอง
อ่านผ่านฆ่าเวลารอเพื่อน เจอคำตอบปัญหา
ภาษาไทยเกี่ยวกับคำเรื่องของ ในเรื่องของ
ในส่วนของ ที่ใช้กันเกร่อจนเป็นแฟชั่นใน
วิทยุทีวี แม้แต่การเรียนการสอนในโรงเรียน
การพูดคุยในชีวิตประจำวัน หนูเองก็พลอย
เป็นไปกับเขาด้วย ตอนแรกทีอ่านคำตอบ
ปัญหานี้โดยเอาคำ“ในเรื่องของ”มาร้อยเรียง
รู้สึกไม่สบอารมณ์นักตอนที่ว่า “ทำไมต้องใน
เรื่องของจนเลื่อนเบื่อน ใช้ภาษาคลาด-
เคลื่อนประทัดฐาน เพียงแต่เรื่องคำเดียว
ก็ได้การ ดัดจริตจะก้าน...ทำไมกัน” แต่
พอคิดดูดีๆ แล้วกลับสะใจกับบรรทัดสุดท้าย
“ดัดจริตจะก้าน...ทำไมกัน” คำ ดัดจริต
เคยเจอเคยชิน แต่คำ จะก้าน อ่านแล้ว
แปรงๆ เพราะไม่เคยเจอใครใช้ ถ้ามแม่ แม่
ให้เปิดพจนานุกรมหาดูเอาเอง เปิดแล้วจึง
ถึงบางอ้อ ยุ่งแล้วชีคะ ชักนิกสนุก นึกถึง
อีกคำหนึ่งที่ใช้กันติดตลาดคือ คำให้กับ ทำให้
สับสนมาก เพราะบางทีก็เจอคำให้แก่ด้วย
แต่น้อยมาก ส่วนมากเจอแต่ให้กับ อยาก
จะถามว่าใช้คำไหนกันแน่

- น้องใหม่ รามคำแหง

👉 อย่าได้หลงผิดว่า บ.ก. เจนจัดหลัก
ภาษาไทยเป็นอันขาดนะ ก็เพียงแต่เป็นคน
รุ่นเก๋าคร่ำครึมโห่งอยู่กับภาษาเก่าๆ ไม่
หิวหวาวาบหวิวตามยุคสมัยอย่างใครๆ
เขาหรอกครับ ขอขยายชี้เฑาะตามประสา

ก็แล้วกัน ผิดถูกอย่างไรขอให้ตรวจสอบ
ไตร่ตรองเอาเองเถิดครับ

กับ เป็นคำที่เชื่อมคำหรือความเข้า
ด้วยกัน มีความหมายว่ารวมกัน หรือ
เกี่ยวข้องกัน เช่น ฟ้ากับดิน กินกับนอน
หายวับไปกับตา

แก่ บ. ใช้นำหน้านามฝ่ายรับ เช่น ให้
เงินแก่เด็ก

(พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน
พ.ศ.๒๕๒๒)

“...๑.คำว่า กับ และคำว่า แก่ มักใช้
ปะปนกัน หากจะใช้ให้ถูกต้อง ก็ควรต้อง
หมั่นสังเกตจดจำบ้าง วิธีสังเกตง่ายๆ ก็คือ
คำหรือข้อความที่มีคำว่า “แก่” นำหน้า
ย่อมทำหน้าที่ผู้รับ ส่วนคำหรือข้อความที่มี
คำว่า “กับ” นำหน้า ย่อมทำหน้าที่เป็น
เครื่องใช้ หรือเป็นผู้ร่วมกัน เช่น เรื่องนี้
เกี่ยวแก่รัฐบาล หมายความว่า รัฐบาลต้อง
รับผิดชอบจัดการในฐานะที่เป็นผู้บริหาร
ประเทศหรือในฐานะอื่นๆ แต่ไม่ได้ร่วมมือด้วย
เรื่องนี้ เกี่ยวกับ รัฐบาล หมายความว่า
รัฐบาลร่วมมือด้วย”

(จาก คำไทย โดย อัมพร สุขเกษม มติชน ๔ ธ.ค.๔๐)

ตอนต่อไปนี้บ.ก.สะเอะยกตัวอย่างเอง
ขอรับ

ให้กับมือถึงมือถึงผู้รับ

ให้เงินทองสินทรัพย์แก่ลูกหลาน

เป็นกองทุนก่อตั้งเป็นกองทาน

มอบให้แก่โรงพยาบาลรักษาคน

ให้อะไรแก่ใครก็ให้เถิด

ให้ปัญญาสุดประเสริฐสร้างกุศล

“ให้” กริยา “แก่” บุพบท นำบุคคล

หรือตัวตนฝ่ายรับจากผู้ให้



สถานการณ์ของรัฐบาล “อภิสิทธิ์” นับแต่วันแรกถึงวันนี้ หากจะมองในมุมที่ว่า ที่ตกอยู่ในภาวะจำยอม ผลานหลากหลายพรศสมหลายสายพันธุ์ ก็ด้วยเหตุจำเป็นยิ่ง ๓ ประการ คือ

๑. หยุตยั้งกระแส “ปีศาจคาบคัมภีร์” บ่อนทำลายชาติ ที่ยังคายพิษไม่คลาย และประทับระครองชาติมิให้ย่อยยับหนักยิ่งขึ้น

๒. พื้นฟูชาติเท่าที่เหตุปัจจัยเอื้ออำนวยให้ทำได้

๓. สลายพลังอำนาจเก่า เปิดโอกาสให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม

ยอมเปลื้องตัวบ้างเพื่อชาติ ดีกว่าปล่อยให้ชาติลอยล่องตามลำน้ำสาย เดิมต่อไปตามยถากรรม

ยามนี้ “นาวาอภิสิทธิ์” มากมีฝีพาย จากหลายสำนักร่วมกัน ยังมีอาจหลอมจิตวิญญาณรวมศูนย์ “การเมืองเพื่อชาติ” ได้ จึงพายรุดหน้าบ้าง ราพายรั้งชะลอเรือบ้าง บ้างลอบตวัดพายถอยหลังก็ยังมี

บางคราเรือจึงพันริ้นขวางอยู่ กลางเกลียวน้ำวนไม่หลุดพ้นการเมือง โสมมขนานแท้ดั้งเดิม

ขณะที่การเมืองในสภา และในคณะรัฐบาลกำลังสัประยุทธ์กันสุดลุต “พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย”... การเมืองภาคประชาชนก็ถึงคราต้องแก้อัยอ้ายไถ้ลวาระคลอ

จะแท้ง หรือตายทั้งกลม ! หรือคลอแล้วอยู่รอดเป็นทารกและเติบโตใหญ่



ก็มีรู้ได้ อนาคตอันใกล้อีกไม่นานเกินรอ น่าจะรู้แจ้งเห็นจริง

ความใฝ่ฝันจะแปรเป็นความจริงได้หรือไม่ หากแปรได้ก็น่าหวังไว่ว่าจะเป็นจริงแค่ตั้งพรรคการเมืองได้ แต่ไม่วายพิกลพิการเพราะติดเชื่อการเมืองเก่ามาแพร่ระบาดต่อไปด้วย

การเลือกตั้งสมัยหน้า พรรคสมานฉันท์ สมานประโยชน์ในรัฐบาลประชาธิปไตย สมัยนี้ ยังจะยืนยงคงลัมพันธภาพกับชั่วเดิมนต่อไป หรือเอียงอย่างถ่วงเทไปตามกระแสธาตุ ๔ ...ดิน น้ำ ลม ไฟ แห่งโลกธรรม มีอาจคาดหมายได้ ไม่ยากเกินที่นักการเมืองไทยจะหาเหตุผลมาเก้อหลอนอ้างอิง การผันแปรเปลี่ยนชั่วได้หรือ ถราบที่ “ภูมิคุณธรรมจริยธรรม” คุ่มกัน “เชื่อการเมืองชั่วร้าย” ยังมิกำซาบทั่วทุกมุมชนนักการเมืองกำมะลอ

ก่อนที่จะเรียกร้องให้หยุดทำร้ายประเทศไทย

น่าจะเรียกร้องให้กุดหัวเดรัจฉานที่ยังหลงเหลืออยู่ในตัวตนใครๆ ให้สิ้นซากจากตัวเองทุกตัวตน

แลบัดนั้น นักการเมืองปีศาจร้าย ผิดบหมื่นปี ข้าราชการทาสนักการเมือง เนรคุณแผ่นดิน นักธุรกิจนายทุนสามานย์ ฉ้อฉลสังคม นักการศาสนาที่มอมเมา ปอกลอกศาสนิกด้วยมนต์มาร จักสูญสิ้นเชื้อสายเผ่าพันธุ์!

ฉะนั้น ชาติ ศาสนา (ที่แท้จริงทุกศาสนา) พระมหากษัตริย์ จักยืนยงอยู่รอดปลอดภัยโดยธรรมนิจนิรันดร์ ๒



ปีนี้ฝนมาเร็ว

ผลหมากรากไม้แย่งกันออก
แย่งกันสุก จนกินไม่ทัน
ทั้งขนุน, มะม่วง,
มะละกอ, กล้วย...



ภาพจากอินเตอร์เน็ต

อยู่กลางดงกลางป่าก็ดีไปอย่าง ได้เห็นความ
อเปลี่ยนแปลงของธรรมชาติอยู่เสมอ ทำให้
ไม่เบื่อ เมื่อเดือนเมษามองไปทางไหนเห็นแต่
ใบไม้แห้งๆ พอขึ้นเดือนพฤษภาคมก็เขียวพริ้วพริ้ว
ไปหมด

ปีนี้ฝนมาเร็ว ปรกติอากาศเดือนพฤษภาคมจะ
ร้อนแห้งแล้งไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าเดือนเมษา จำได้
ว่าเมื่อ ๑๗ ปีที่แล้ว ในการชุมนุมเดือนพฤษภาคมปี
๓๕ ฝนไม่ตกเลย



ผลหมากรากไม้แย่งกันออก แย่งกันสุก จน
กินไม่ทัน ทั้งขนุน, มะม่วง, มะละกอ, กล้วย... ที่
บ้านป่าไม่ใช่เฉพาะพวกเราเท่านั้นที่จิตใจเมื่อฝนมา
“บุญหล่น” (ควายเผือกสีชมพูเข้ม) และพรรคพวก
ยี้มไปตามๆ กัน หยั่งงามมาก กินเท่าไรๆ ก็ไม่ชนะ
ตัวอ้วนตุ้ต๊ะจนขาแทบรับน้ำหนักไม่ไหว

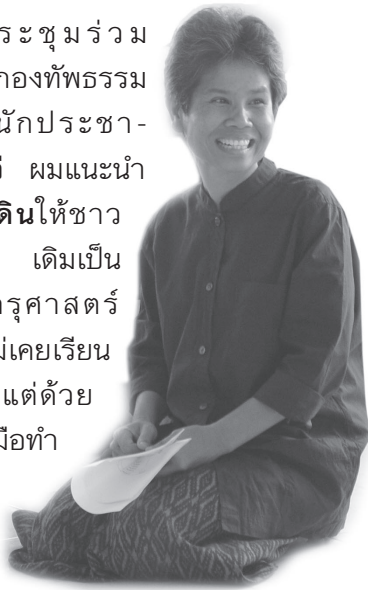
จากกาญจน์ ผมเดินทางเข้ากรุงบ่อยๆ เพื่อ
ประชุมแกนนำพันธมิตรบ้าง ร่วมงานคอนเสิร์ต
การเมืองบ้าง หรือเรื่องการขายปุ๋ยอินทรีย์
เอเอสทีวีบ้าง ต้องเผื่อเวลาไว้สำหรับรถติดใน
กรุงเทพฯ เป็นอย่างนี้มาหลายปีติดต่อกันแล้ว ใน
กรุงเทพฯ ฝนตกนิดตกหน้อยรถติดทุกที

ผมได้เกริ่นเรื่องการขายปุ๋ยอินทรีย์ ใน “เรา-
คิดอะไร” ฉบับก่อน ขอเล่าความคืบหน้า ได้ตกลง

กันเรียบร้อยแล้ว ปุ้ยอินทรีย์เอเอสทีวีใช้ตรา **“ขวัญดิน”** ชื่อเพราะดี มีความหมายดี บางคนบอกได้ยินชื่อก็ชอบแล้ว

ผมและชาวกองทัพธรรมสามสี่คนช่วยดำเนินการให้เอเอสทีวีทุกอย่าง โดยเอเอสทีวีทำเรื่องง่ายๆ ๓ เรื่องเท่านั้นคือ รับเป็นเจ้าของกิจการปุ้ย, โฆษณา และรับกำไรไปทั้งหมด

ในการประชุมร่วมระหว่างสมาชิกรองทัพธรรม ผู้จัดการและนักประชาสัมพันธ์เอเอสทีวี ผมแนะนำ **อาจารย์ขวัญดิน** ให้ชาวเอเอสทีวีรู้จักว่า เดิมเป็นอาจารย์ที่จบครุศาสตร์ เอกภาษาไทย ไม่เคยเรียนเกษตรเลย แต่ด้วยความสนใจ ลงมือทำเกษตรอินทรีย์อย่างจริงจัง กลายเป็นผู้เชี่ยวชาญเรื่องดินเรื่องปุ๋ย



ผมเล่าต่อ เมื่อสามสี่ปีก่อนมีงานสถาปนาวันก่อตั้งโรงเรียนผู้นำของเกาหลีใต้ ของชารวัยที่แจกให้แขกหรือ เป็นของแปลกไม่เหมือนใคร เป็นถุงเล็กๆ ห่อของมีค่าคล้ายๆ ห่อทอง แต่ข้างในเป็น **ดิน** ผมเลยเอาไปมอบต่อให้ **อาจารย์ขวัญดิน** ซึ่งคู่ควรอย่างยิ่งแก่การเป็นผู้รับ

ผู้จัดการเอเอสทีวีและคณะตั้งใจคำว่า **“ขวัญดิน”** เลยเสนอเป็นตราปุ้ย ชื่อเต็มๆ ว่า **“ปุ้ยอินทรีย์เอเอสทีวี ตราขวัญดิน”**

ผมพูดบนเวทีคอนเสิร์ตการเมืองที่หาดใหญ่ เมื่อวันที่ ๙ พฤษภาคม โฆษณาปุ้ยอินทรีย์ ยังไม่ทันลงจากเวทีก็มีพันธมิตรโทรศัพท์สั่งซื้อแล้ว เดิมกะว่าจะโฆษณาเป็นลายลักษณ์อักษรที่เรียกกันติดปากว่า “ตัววิ่ง” บนจอโทรทัศน์ ในกลางเดือนพฤษภา จำเป็นต้องเลื่อนไปเดือนมิถุนา เพราะคณะขายปุ๋ยยังตั้งตัวไม่ติด

ปุ้ยเอเอสทีวีขายเอากำไรถุงละเล็กละน้อย เท่านั้นแต่ขายจำนวนมากเข้าว่า ก็จะได้กำไรเป็นกอบเป็นกำหนุนช่วยเอเอสทีวี สมาชิกกองกองทัพธรรม (ญาติธรรมชาวสันติอโศก) หลายคนไม่เข้าใจ ว่าทำเช่นนั้นทำไม น่าจะขายเอากำไรเอง

เจตนาที่แท้จริงของการช่วยขายปุ๋ยนั้น เราต้องการให้ปุ้ยอินทรีย์แพร่กระจายไปยังเกษตรกรเป็นวงกว้าง ถ้าเราขายเองจะนานก็ปีก็สู้เอเอสทีวีไม่ได้ และการเงินของเอเอสทีวียังไม่มั่นคงจะดับเมื่อไรก็ไม่รู้ เอเอสทีวีเป็นสื่อสำคัญของการเมืองภาคประชาชน

ปุ้ยอินทรีย์เอเอสทีวีมี ๒ สูตร เกี่ยวกับแดง ซึ่งจะเหมาะกับพืชทุกชนิด ราคาที่ภาคกลาง (จังหวัดลพบุรี อันเป็นที่ตั้งโรงงานปุ๋ยขนาดใหญ่) **สูตรแดงถุง ๕๐ กิโลกรัม** ถุงละ ๒๕๗ บาท **สูตรเขียว** ถุงละ ๒๖๐ บาท ซึ่งปุ๋ยเคมีราคาถุงละ ๗๐๐ ถึง ๑,๔๐๐ บาทเอาทีเดียว

ท่านสมาชิก **“เราคิดอะไร”** สนใจสั่งซื้อเป็นจำนวนมากๆได้ที่หมายเลขโทรศัพท์ ๐๘๑๙๔๔๖๑๒๒ และ ๐๘๑๙๔๔๑๒๒

โหดที่ผมต้องเข้ากรุงบ่อยๆก็เพื่อร่วมประชุม **“การเมืองใหม่”** ในการประชุมใหญ่พันธมิตรทั่วประเทศ วันที่ ๒๔ และ ๒๕ พฤษภาคมซึ่งเป็นวันครบรอบ ๑ ปีของการชุมนุม ๑๙๓ วันนั้น ผมปราศรัยบนเวทีสนามกีฬามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต ผมยืนยันว่า เราไม่เคยคิดไม่เคยหาหรือเรื่องจะจัดตั้งพรรคการเมืองพันธมิตรหรือไม่ แม้ผมจะเคยเป็นหัวหน้าพรรค เคยเป็นสมาชิกสภาจากการแต่งตั้งและเลือกตั้งมาแล้วก็ตาม

ถ้าคิดมาก่อน เราคงประกาศไปนานแล้ว ตั้งแต่เลิกชุมนุม ๓ ธันวาคมใหม่ๆ เราเพียงนัดกันว่าจะพบปะสังสรรค์กันเท่านั้นในวันครบ ๑ ปีของการชุมนุม ๑๙๓ วัน

แต่เมื่อเราชุมนุมเป็นผลสำเร็จให้รัฐบาล

หุ่นเชิดไปทั้ง ๒ รัฐบาล คือ รัฐบาลคุณสมัคร และรัฐบาลคุณสมชาย ก็มีรัฐบาลใหม่เข้ามา พรรคประชาธิปัตย์เป็นแกนนำประกอบด้วย พรรคภูมิใจไทย พรรคชาติไทยพัฒนา และพรรคอื่นๆ โดยมีคุณอภิสิทธิ์เป็นนายกฯ ประชาชนผิดหวัง หวังไว้ว่า การเมือง จะดีกว่าเก่าอย่างเห็นได้ชัด ปรากฏว่ายังคงเป็น “การเมืองเก่า” เหมือนเดิม



การเมืองเต็มไปด้วย “การเมืองกิน ทูจจริตต่อหน้าที ตั้งกลุ่มตั้งแก๊ง ...พรรค แย่งเก้าอี้...” ดังบทความซึ่งคุณเปลว สีเงินเขียนใน “ไทยโพสต์” ฉบับวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ซึ่งเป็นตัวอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงธาตุแท้ของ “การเมืองเก่า” ที่ยังดำรงอยู่

ดูๆ แล้ว ผมไม่แน่ใจว่า “การเมืองในอนาคต” ระหว่างพรรคประชาธิปัตย์-นายกฯ-อภิสิทธิ์-พรรคภูมิใจไทย จะเดินไปด้วยกันได้ตลอดรอดฝั่งขนาดไหน หรือจะกลายเป็น ๓ หมู่ ๓ มุม และต้องแยกกันไปอยู่คนละมุมในที่สุด เพราะเอาเข้าจริง “เลือดคนกับเลือดค้าง” ถึงหน้าตาไม่ต่างกัน แต่มันคนละสายพันธุ์สัตว์

เท่าที่ดูๆ นายกฯ อภิสิทธิ์ ท่านเป็นคนรุ่นใหม่ และเป็นคนรุ่นใหม่ที่สะอาดปราศจากเรื่องทุจริตคอร์รัปชันอันเป็น “จุดทราชม” ของ

นักการเมืองไทยในสายตาชาวโลกอยู่ขณะนี้ นอกจากเป็นความสะอาดที่สังคมยอมรับโดยบริสุทธิ์ใจแล้ว ท่านยังเป็นผู้หนึ่งที่พิสูจน์แล้วว่า มีวิสัยทัศน์ มีความมุ่งมั่น มีจิตใจเข้มแข็ง

หล่อดอกจากบริษัทแม่เพื่อเป็น “นายก-รัฐมนตรี” โดยตรง!

ส่วนประชาธิปัตย์ ถือว่าเป็นพรรคมาตรฐาน และมาตรฐานนี้ได้มาด้วยคุณสมบัติอะไร ก็ตอบได้ว่า “ได้มาเพราะอยู่นาน” ในขณะที่พรรคอื่นๆ ล้มหายตายจากกันไป แม้กระทั่งพรรคชาติไทยของนายบรรหารที่ท่าจะเป็นพรรคมาตรฐานพรรคที่สอง แต่สุดท้ายก็ต้องถูกยุบไปเหลือประชาธิปัตย์พรรคเดียว

มาตรฐานประชาธิปัตย์ก็เลยเข้าตามคำรา “แก่เพราะกินข้าว-เฒ่าเพราะอยู่นาน”!

ส่วนคุณสมบัติด้านอื่น ก็ไม่เห็นประชาธิปัตย์จะมีอะไรวิเศษวิโสเหนือกว่าพรรคการเมืองอื่น และ ส.ส.อื่น เขามีกันอย่างไร เป็นกันอย่างไร ประชาธิปัตย์ก็เคยเป็น-เคยมีอย่างนั้นครบทุกอย่าง แม้กระทั่งเรื่องคอร์รัปชัน เรื่องทุจริตต่อหน้าที่ เรื่องตั้งกลุ่ม-ตั้งแก๊ง แดกพรรค แย่งเก้าอี้ คนอื่นเขามี ประชาธิปัตย์ก็มี น้อยหน้าชะที่ไหน

ส่วนภูมิใจไทย ก็เป็นอุกกาบาตแตกหลุดมาจาก “ดาวฤกษ์ทักษิณ” แล้วหล่นใส่หลังคาบ้านประชาธิปัตย์ นายสุเทพ เทือกสุบรรณ ผู้เป็นแม่บ้านพบเข้า ก็เก็บมาปิดทอง ใส่พานตั้งไว้บูชากราบไหว้เคียงแม่พระธรณีบีบมวยผม อธิบายสรรพคุณให้ทั้งผู้น้อย-ผู้ใหญ่ในพรรคเคลิบเคลิ้มไปตามๆ กันว่าเป็นก้อนหินวิเศษ หล่นมาจากฟ้า กราบไหว้บูชาแล้วจะได้เป็นรัฐบาล

ด้วยความอยากเป็นรัฐบาล หมาเฝ้าลอยน้ำ ก็ยังเห็นเป็นหมูหัน เชื่อกันไปหมดว่าอุกกาบาต นั้นเป็นหินวิเศษ จึงบูชากราบไหว้ ประคบประหมยยิ่งกว่า “หลินฮุ่ย” ตกถูก คนต่างๆ ที่เคยจิกหัวเรียกว่ามันคือมาร กลายเป็น “ท่าน” ไปหมด

นับตั้งแต่ท่านชัย ชิดชอบ ท่านเนวิน ชิดชอบ ท่านสมศักดิ์ เทพสุทิน ท่านสุชาติ ตันเจริญ ท่านสรรรถ กลิ่นประทุม ท่านชวรัตน์ ชาญวีรกูล และอีกมากต่อมากท่านในเครือข่ายแก๊ง ๑๖ เดิม

ตอนอยู่กับทักษิณ “เลวหมด” ในสายตาประชาธิปไตย ครั้นถึงหัวทักษิณมาเป็นอุกกาบาตอยู่ในพานบูชา พวกนี้ “เป็นเทวดาหมด” ในสายตาประชาธิปไตย!

เมื่อเป็นเช่นนี้ เมื่อไม่มี “การเมืองใหม่” เกิดขึ้นเลย ชาวพันธมิตรจึงคิดกันและเรียกร้องให้ทำ “การเมืองใหม่” เสียเอง ด้วยเหตุผลว่า “ถ้าเราไม่ทำแล้วใครจะทำ”

ตอนไปร่วมงานคอนเสิร์ตการเมืองที่นคร ลอสแอนเจลิส สหรัฐอเมริกา ขณะนั่งคุยกันอยู่ที่ชั้นล่างของโรงแรม ยังไม่ทันชนของไปเข้าที่พักเลย ก็มีพันธมิตรไทยในอเมริกาห้าหกคนมา คะยั้นกะยอยให้ตั้งพรรคการเมือง “ต้องตั้ง ต้องตั้ง”

ผมจึงเสนอความเห็นให้ถามประชามติของที่ประชุมใหญ่ในวันรุ่งขึ้น ถือเป็น ๑ เสียง ๑ กลุ่มของพันธมิตร แล้วนำมาประชุมใหญ่ที่เมืองไทย ในวันที่ ๒๔ และ ๒๕ พฤษภาคม

มีปัญหว่าพรรคของพันธมิตรที่จะทำการเมืองใหม่นั้นจะชื่อพรรคอะไรดี เราเห็นพ้องกับความเห็นของพันธมิตรส่วนใหญ่ที่ส่งไปยังสถานีโทรทัศน์เอเอสทีวีว่าควรตั้งชื่อ “พรรคการเมืองใหม่”

แล้วใครจะเป็นหัวหน้าพรรค จนถึงสิ้นเดือน



พันธมิตรเรียกร้องให้ทำ “การเมืองใหม่” ด้วยเหตุผลว่า “ถ้าเราไม่ทำแล้วใครจะทำ”



พฤษภาคมยังไม่มีคำตอบ แต่ยังมีเวลา เพราะเราคาดว่า รายละเอียดต่างๆ จะเสร็จพร้อมที่จะยื่นจดทะเบียนพรรคได้ใน ๑ เดือนนับจากการประชุมใหญ่ ๒๕ พฤษภาคม คือเสร็จภายใน ๒๕ มิถุนา

เรื่องตำแหน่งในพรรค ผมได้ยืนยันในที่ประชุมแกนนำมาเป็นเดือนแล้ว ว่าผมควรหรือไม่ควรรับตำแหน่งไหน แต่ได้รับคำขอร้องว่า ขอให้ผมเก็บความคิดเห็นไว้ในลิ้นชักก่อน อย่าเพิ่งเผยจนกว่าจะยื่นจดทะเบียนพรรค

เสียงสะท้อนที่พันธมิตรเสนอ ไปตกที่คุณสนธิและผม ซึ่งให้เกิดริตมผมมากเกินไป ดังบทความในหนังสือพิมพ์คมชัดลึก ฉบับวันที่ ๒๗ พฤษภาคม

หลังจาก “เขย่าขวด” กันอยู่นาน ก็ยังหาจุดลงตัวไม่ได้สักที แต่พลันที่ “สนธิ ลิ้มทองกุล” ถูกศาลกระสุนจนแทบเอาชีวิตไม่รอด ความคิด

ที่จะจัดตั้ง “พรรคการเมือง” ก็ถูกขัดขวางขึ้น กลางบ้านพระอาทิตย์ อีกรอบ

กระบวนการ “ทำคลอด” พรรคการเมืองก็ เป็นไปอย่างยิ่งใหญ่ที่สนามฟุตบอล มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต

ท่ามกลางคำถามรอบทิวว่า “พันธมิตร” จะก้าวเดินอย่างไร บนถนนสายอำนาจ...???

เพราะสิ่งที่พันธมิตรกำลัง ทำอยู่นั้นคือการ สร้างประวัติศาสตร์การเมืองไทย ที่ขบวนการ ภาคประชาชนได้ยกระดับจากกองกำลังบนท้อง ถนน แปรขบวนเข้าไปต่อสู้ในรัฐสภา ในสถานะ “พรรคการเมือง”

การก้าวเดินขึ้นสังเวียนการเมืองของ พันธมิตรครั้งนี้ สร้างแรงสั่นสะท้าน สะเทือนไป ทั่วทั้งสังเวียน

เพราะโครงสร้างของ “พรรคพันธมิตร” ไม่ เหมือนพรรคการเมืองที่มีอยู่ในตลาดเวลานี้

“พันธมิตร” มีมวลชนที่เป็นกองกำลังของ ตัวเองอย่างชัดเจนที่ยึดโยงด้วยอุดมการณ์ ไม่ ต้องใช้หวั่นกะแนนกะเกณฑ์ จ้างวานให้มาร่วม กิจกรรมกับพรรค

ดังนั้น เมื่อพรรคที่มีขบวนการจัดตั้งเหนียว- แน่น ก้าวมาลงสนามการเมือง “พรรคเพื่อไทย” ศัตรูอันดับหนึ่งของพันธมิตร ก็ออกอาการหวั่นไหว เริ่มแขวะ “สนธิ ลิ้มทองกุล” ทำนองว่ากลับ คำพูด ที่เคยให้ไว้ในช่วงที่ชุมนุมประท้วงว่าจะ ไม่เล่นการเมือง รีบทำลายความน่าเชื่อถือกัน ตั้งแต่ก้าวแรก

ขณะที่ท่วงทำนองของ “พรรคประชาธิปัตย์” ทั้ง “อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ” และ “สุเทพ เทือก-สุบรรณ” ที่กดเก็บความวิตกกังวล อำแขน ต้อนรับพันธมิตรขึ้นสู่เวทีด้วยความอบอุ่น

แต่การเข้าไปสู่วัยเติบโตกับ “นักเลือกตั้ง” ในสถานนั้นไม่ใช่เรื่องง่ายๆ เหมือนที่ฝันไว้

การที่ “พันธมิตร” วางบทบาทของตัวเอง ว่าจะเป็นพรรคที่เชิดชูอุดมการณ์ บวกคุณธรรม จริยธรรม แม้จะเป็นแนวทางที่ถูกต้องที่ทุก

พรรคการเมืองในปัจจุบันควรจะเอาอย่าง

แต่ในสภาพความเป็นจริงแล้ว “พันธมิตร” จะเอาตัวรอดได้หรือไม่ ในกระแส “ชนก การเมือง” ที่เชี่ยวกรากเช่นนี้...!!!

ถ้าพิจารณาจากบทเรียนในอดีตก็จะมีพรรค อย่าง “พลังธรรม” ที่เป็นพรรคแห่งอุดมคติ ยึด คุณธรรม เป็นอุดมการณ์สูงสุด ไม่ใช้เงิน ไม่มีการซื้อเสียง เคยพีเวอร์ถึงขีดสุดในการเลือกตั้งปี ๒๕๓๕ โดยกวาด ๓๒ แก้วจากทั้งหมด ๓๕ ที่นั่ง ใน กทม.

คงเหลือที่ไว้ให้แต่เพียง “สมัคร สุนทรเวช” “ลลิตา ฤกษ์สำราญ” และนายกรัฐมนตรีคน ปัจจุบัน “อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ” ที่ขณะนั้น กำลังพุ่งแรงเหลือหลาย

แต่สุดท้ายกระแสการเลือกตั้งที่ใช้เงิน ก็ เบียดขับพรรคพลังธรรมจนร่วงเวทีการเมืองไป อย่างน่าอเนจอนาถ พร้อมๆ กับบทบาทของ “พล.ต.จำลอง” ที่ค่อยๆ จางหายไป

หรือบทเรียนจาก “พรรคกรีน” ในประเทศ เยอรมนีที่ก่อตัวเป็นพรรคการเมืองจากรากฐาน “อุดมการณ์” ชูวาระในการสร้างระบบนิเวศที่มี ความเป็นธรรม

เช่นเดียวกับที่ “พันธมิตร” ชูวาระการ สร้างการเมืองใหม่เป็นอุดมการณ์

ก็มีกระแสร่อนแรงในช่วงออกสตาร์ท สามารถคว้าที่นั่งในสภาได้ถึง ๒๗ แก้ว แต่ จากนั้นไม่นานกลุ่ม ส.ส.ในพรรคก็แตกแยกกัน เอง โดยส่วนหนึ่งยังคงยึดมั่นในอุดมการณ์อย่าง เหนียวแน่น

ขณะที่อีกส่วนหนึ่งหลงไปกับผลประโยชน์ ในสภา อุดมการณ์เจือจางไปตามผลประโยชน์ที่ ได้รับการหยิบยื่น

สุดท้ายก็ไปไม่รอด...!!!!

แต่ “พันธมิตร” ถือว่าได้เปรียบ เพราะได้ เรียนรู้สิ่งที่เกิดขึ้นแล้วในประวัติศาสตร์ เพื่อมา ปรับแต่งขบวนการเมืองของตัวเอง นำจุดดี จุดด้อยในอดีตมาเป็นบทเรียน

การที่พรรคการเมือง แบบพันธมิตรที่มี
ลักษณะมาชปาร์ตี้ (Mass Party) มีมวลชน
หนุนหลังชัดเจน ไม่ต้องใช้ห้วคณะแกนกะเกณฑ์
จำนวนมวลชนมาร่วมกิจกรรมกับพรรค

จุดชี้วัด ความ “สำเร็จ” หรือ “ล้มเหลว”
จึงอยู่ที่การเคลื่อนไหวในสภา กับนอกสภาก็จะ
สอดคล้อง ประสานเสียงไปในทิศทางเดียวกันหรือไม่....!!!

ทั้ง ๒ ภาคส่วนจะเข้าใจกันดีหรือไม่ ถ้า
สอดคล้องกันดีก็จะเป็นพลังมหาศาล

แต่ถ้าในสภา และนอกสภา ขัดขวางกันเมื่อ
ไหร่ ศรัทธาจากมวลชนถดถอยลง มีความ
ระแวงเกิดขึ้น ด้วยเงื่อนไข ผลประโยชน์และ
อำนาจทางการเมือง ที่จะหลังไหลเข้ามา

ปัจจัยแทรกซ้อนเหล่านี้ หากเกิดขึ้นแล้วจะ
กอบกู้ขบวนการประชาชนให้กลับมาเป็นเอก
ภาพยากยิ่งกว่าตอนไม่มีพรรคการเมืองหลายเท่า
ดังนั้น ระหว่าง “สนธิ” กับ “จำลอง” ใครจะ
คุมทัพในสภา และนอกสภาก็ตกลงกันให้ดี แต่
อย่าอีกที่ว่า “โหดหิน” พอๆ กัน....!!!

เป็นเรื่องน่าคิดที่ว่า ทำไมการเมืองไทยจึง
ยุ่งไม่มีวันหยุด นับแต่เปลี่ยนแปลงการปกครอง
พ.ศ. ๒๔๗๕ มาเป็นเวลา ๗๗ ปี ชื่อ “เราคิด-
อะไร” ฉบับนี้คือคำตอบ

การเมืองในเมืองไทย เป็น การนำเข้ามาจาก
เมืองนอก ไม่ใช่การเมืองของเมืองไทย เหมาะกับ
คนเทศ ไม่เหมาะกับคนไทย จึงต้องแก้ไขกันไป

ในระหว่างการชุมนุมเมื่อปีที่แล้ว ผมเองเป็น
คนยืนยันว่า “ม้วนเดียวจบ” ถูกต่อว่า ว่าทำไมใช้
เวลานานนัก ม้วนเดียวจบจริงๆ แต่เป็นหนัง
ม้วนยาว สาเหตุที่ต้องชุมนุมปักหลักปักค้างยาว
นานที่สุดในโลกถึง ๑๙๓ วัน สาเหตุหนึ่งก็คือ เรา
เจอรัฐบาล เจอผู้นำการเมืองที่หน้าด้านเกิน
มาตรฐานโลก

อดีตประธานาธิบดีเกาหลีโรห์ มู ฮุน

กระโดดภูเขาตายเมื่อเดือนที่แล้ว เพราะถูก
กล่าวหาว่าภรรยารับสินบน ๓๕ ล้านบาทจาก
บริษัทใหญ่แห่งหนึ่งของเกาหลีใต้ นี่ขนาดพัน
วาระการเป็นประธานาธิบดี มากลายเป็นชาว
เกาหลีธรรมดาๆ แล้ว ยังอาย รักษาหน้าด้วยการ
ลงโทษตัวเอง

การอายต่อบาป อายต่อการกระทำความผิด
เป็นวัฒนธรรมของคนเกาหลีใต้ ประเทศเขาจึง
เจริญกว่าเราอย่างรวดเร็ว สมัยเราส่งคนไทยไป
ช่วยเขารบกับคอมมิวนิสต์ตอนนั้นเขาล้าหลังเรา
๓๐ ปี ตอนนี้น้ำหน้าเราไป ๓๐ ปีแล้ว เมื่อไร
นักการเมืองไทยจะมีอายเสียที

ปลายเดือนพฤษภาคมขณะที่ “เราคิดอะไร”
ฉบับนี้กำลังจะออก “การเมืองเก่า” หรือ “การ
เมืองหน้าด่าน” กำลังแผลงฤทธิ์ ยังไม่รู้ผลว่าจะ
ออกมาอย่างไรกับเรื่องฉาวโฉ่ทั้ง ๓ เรื่อง จะมี
มายายยกเลิกโครงการหรือไม่ ทั้งเรื่องการเช่า
รถเมล์ฝั่งเพชร เรื่องการจำนำข้าว และเรื่องการ
แจกที่ดิน

มีการขู่ว่าถ้าไม่ยกเลิก รัฐบาลจะอยู่
ยากแน่นอน อย่างเรื่องแจกที่ดินจะซ้ำกับในอดีต
ที่เอาที่ดิน สปก. ไปแจกให้เศรษฐี สามียของ
กรรมการบริหารพรรคแกนนำรัฐบาล ซึ่ง พรรค
พลังธรรม ที่ผมเป็นหัวหน้าตอนนั้น รับไม่ได้
ถอนตัวจากการร่วมรัฐบาล ต้องยุบสภา ทั้ๆ ที่
รัฐบาลมีเวลาอยู่ต่ออีกถึง ๑ ปีครึ่ง



กาวิจัดงานครบรอบ ๑ปีของการชุมนุม๑๙๓
วัน เมื่อวันที่ ๒๕ พฤษภาคมที่สนามกีฬา มหา-



ภาพผู้จัดการออนไลน์

วิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต **ยิ่งใหญ่ อลังการ** จริงๆ มีการยืนยันว่าการแข่งขันเอเชียนเกมส์ซึ่งมีคนหลายชาติหลายภาษาเข้าร่วมชมด้วยนั้น คนยังน้อยกว่า ชาวพันธมิตรเป็นไหนๆ

ก่อนวันงานเป็นอาทิตย์ๆ ผมบอกเอเอสทีวี ให้เตือนพันธมิตรให้เอาเสื้อผหรือร่มติดตัวไปด้วย ผมติดนิสสัยทหาร ต้องไม่ประมาท ต้องพร้อมจะเผชิญสถานการณ์ที่เปลี่ยนไปทุกเมื่อ

ฝนตกจริงๆ ตกหนักมาก นานมาก พันธมิตรจำนวนมากมายเหลือคณานับที่ไม่มีร่ม ไม่มีเสื้อผนึ่งกันอยู่ทั้งสนามกีฬาไม่มีใครถอยเลย เป็นเรื่องแปลกมาก ไม่เคยพบไม่เคยเห็น สมตามคำทักทายที่ผมพูดบนเวทีเสมอๆ ว่า

“ท่านนักสู้ผู้กล้าหาญ **ทรหดอดทน** ครับ...”

ทรหดอดทนจริงๆ ค็นั้นผมพูดตอนหนึ่งว่า พรรคการเมืองต่างๆ เห็นภาพพันธมิตรจากโทรทัศน์จากสื่อต่างๆ แล้วจะตกใจ

ตกใจจริงๆ วันรุ่งขึ้นพรรคนั้นพรรคนี้ วิพากษ์วิจารณ์เป็นการใหญ่ อาจต้องปรับกระบวนจากการเมืองเก่าเป็นการ**เมืองใหม่** ตามชื่อพรรคของพันธมิตร

การประชุม ๑๙๓ วันประสบผลสำเร็จตามความมุ่งหมายทั้ง ๒ ประการ คือ คัดค้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญ และเรียกร้องให้รัฐบาลหุ่นเชิดออกไป นอกจากนี้ยังได้ผลเพิ่มเติม ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่ประเทศชาติ คือ เกิด**การเมืองใหม่**

๒

คำนำ

เมื่อ ๑๔๐ ปีมาแล้ว **มหาตมา คานธี** ถือกำเนิดขึ้นในโลก เป็นมหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ ผู้นำหลักการต่อสู้แบบอหิงสา ด้วยความรักและเสียสละที่มีต่อมนุษยชาติ ผู้ประกาศว่า “ศาสนาคืองานตลอดชีวิตของข้าพเจ้า”

● เกิดชีวิต

มหาตมา คานธี เกิดเมื่อวันที่ ๒ ตุลาคม ค.ศ. ๑๘๖๙ ในรัฐหนึ่งซึ่งปกครองโดยเจ้าประจำท้องถิ่นในประเทศอินเดียด้านทิศตะวันตก

ตามประเพณีนิยมของท้องถิ่นในสมัยนั้น เมื่อมีอายุได้ ๑๓ ขวบ คานธีได้สมรสกับเด็กหญิงคนหนึ่งชื่อ **กัสตุรบา** ซึ่งมีอายุเท่ากับคานธี แม้จะมีความสุขในชีวิตสมรส แต่ในช่วงชีวิตต่อมา คานธีได้ประณาม “**ประเพณีอันทารุณที่จัดให้เด็กแต่งงานกัน**”

เมื่ออายุ ๑๘ ปี ครอบครัวของคานธีตัดสินใจส่งคานธีไปศึกษาวิชากฎหมาย ณ ประเทศอังกฤษ แต่มารดาไม่เต็มใจให้ไป อย่างไรก็ตาม เมื่อคานธีให้คำมั่นสัญญาว่าจะไม่รับประทานเนื้อสัตว์ ไม่ดื่มเหล้า และไม่แตะต้องผู้หญิง มารดาก็อนุญาต

มหาตมา คานธี

● ไกลบ้าน

ระยะแรก ๆ ที่อยู่ในประเทศอังกฤษ คานธีมีแต่ความทุกข์โศกเศร้า คานธีได้เขียนไว้ได้อัตชีวประวัติว่า “ข้าพเจ้าคิดถึงบ้านและคิดถึงประเทศอยู่ตลอดเวลา ทุกสิ่งทุกอย่างเต็มไปด้วยความแปลกประหลาดสำหรับข้าพเจ้า เช่น ผู้คน การกินอยู่ และแม้แต่เคสสถานบ้านเรือน ข้าพเจ้าไม่คุ้นกับมารยาทของชาวอังกฤษ และต้องระมัดระวังตัวอยู่ตลอดเวลา นอกจากนี้การให้คำมั่นกับมารดาว่าจะไม่รับประทานเนื้อสัตว์ก็เป็นเหตุแห่งความยุ่งยากมาก อาหารที่ข้าพเจ้ารับประทานได้นั้นไม่มีรสชาติอะไรเลย”

แต่ปัญหาเรื่องอาหารก็แก้ไขได้เมื่อคานธีไปพบร้านอาหารมังสวิรัต คานธีซื้อหนังสือที่แต่งโดย salt มีชื่อว่า “เรามารับประทานอาหารมังสวิรัตกันเถิด” และติดอกติดใจหนังสือเล่มนี้มาก ต่อแต่นั้นมาคานธีก็กลายเป็นนักมังสวิรัตโดยใจสมัครมิใช่เป็นเพราะคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้กับมารดาแต่เพียงอย่างเดียว

คานธีพยายามปรับปรุงเครื่องแต่งกายและวิถีชีวิตของตนตามสมัยนิยมของคนอังกฤษ แต่สิ่งเหล่านี้มิได้มีอิทธิพลเหนือจิตใจของคานธีมากนัก เพราะเขาตระหนักดีว่า หากเขาไม่สามารถเป็นสุภาพบุรุษด้วยคุณธรรมความดีของตนเองแล้วไซ้ การกระทำเช่นนั้นก็หาคุณค่าไม่

● ศาสนาสู่สันติวิธี

ระหว่างที่อยู่ในประเทศอังกฤษ คานธีมีโอกาสดูหนังสือ “ภควัตถุคิตา” อันเป็นคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ของชาวฮินดู ซึ่งคานธีถือว่า “เป็นยอดแห่งหนังสือในการแสวงหาความจริง” คานธีได้ศึกษาคัมภีร์ไบเบิลด้วย “บทเทศน์บนภูเขา” แห่งคัมภีร์นี้เป็นที่ประทับใจคานธีมาก “ประทีปแห่งทวีปเอเชีย” ซึ่งเกี่ยวกับพุทธประวัติเป็นหนังสืออีกเล่มหนึ่งที่คานธีติดใจมาก เช่นเดียวกับหนังสือ “Heroes and Heroworship” ของ Carlyle โดยเฉพาะบทที่ว่าด้วยศาสดาพยากรณ์แห่งศาสนา

อิสลาม

หนังสือ ๓ เล่มที่กล่าวนามมานี้ ได้ให้คำสอนที่มีความสำคัญยิ่งในชีวิตของคานธี นั่นก็คือ การให้ความเคารพแก่ศาสนาทุกศาสนา คานธีพยายามศึกษาคำสอนในศาสนาฮินดู คริสต์ พุทธ และอิสลามเพื่อจะได้เกิดความเข้าใจในคำสอนของศาสนาเหล่านี้อย่างถ่องแท้ คานธีอ่านหนังสือของ John Ruskin นักเขียนคนสำคัญของอังกฤษ และเกิดความเชื่อมั่นว่า การออกแรงกายทำงานนั้นมิใช่เป็นเรื่องเสียศักดิ์ศรี หนังสือของ Leo Tolstoy นักประพันธ์นวนิยายผู้ยิ่งใหญ่ของรัสเซียสอนให้คานธีรู้จักใช้สันติวิธีต่อสู้กับอำนาจที่เลวร้าย ในทำนองเดียวกัน งานวรรณกรรมของนักคิดมีชื่อของอเมริกาในศตวรรษที่ ๑๙ คือ Henry David Thoreau ก็สอนให้คานธีรู้จักต่อสู้กับอำนาจที่ไม่เป็นธรรม ด้วยประการฉะนี้ คำสอนของศาสนาที่สำคัญ ๓ ศาสนา นอกเหนือไปจากศาสนาฮินดูของคานธีเอง และข้อเขียนของนักคิดที่ยิ่งใหญ่ ๓ ท่านที่กล่าวนามมาแล้ว ได้มีอิทธิพลเหนือจิตใจของคานธี และกระตุ้นให้คานธีแสวงหาความจริงและต่อสู้กับความไม่เป็นธรรมโดยสันติวิธี

● เรียกร้องความยุติธรรม

เมื่อคานธีกลับคืนสู่ประเทศอินเดียใน ค.ศ. ๑๘๙๒ หลังจากสอบได้เป็นเนติบัณฑิตแล้ว คานธีประสบความยากลำบากในระยะแรกๆ แห่งการประกอบอาชีพ ต่อมาคานธีมีโอกาสดูเดินทางไปประเทศแอฟริกาใต้เพื่อว่าความให้ลูกความคนหนึ่ง พออย่างเท่าเทียมแผ่นดินแอฟริกาได้ไม่นานนัก ก็ได้มีเหตุการณ์เกิดขึ้น ซึ่งได้เปลี่ยนชีวิตของคานธีอย่างสิ้นเชิง อนุสนธิแห่งเหตุการณ์นี้ อันเกิดจากอำนาจแห่งความรู้สึกเหยียดผิว คานธีถูกจับตัวโยนจากตุรกลไฟชั้นที่ ๑ เพราะชาวผิวขาวในแอฟริกาใต้ไม่พอใจที่ชาวผิวคล้ำเช่นคานธีร่วมเดินทางไปกับเขาในรถไฟชั้นที่ ๑ เหตุการณ์ดังกล่าวทำให้คานธีเกิดความโศกเศร้าในการที่ชาวอินเดียซึ่งออกไปทำมาหาเลี้ยงชีพในแอฟริกาใต้

ได้รับการเหยียดหยามต่าง ๆ นานา และนับแต่นั้นมา คานธีก็ได้โหมตัวเข้าต่อสู้เพื่อสิทธิในฐานะเป็นมนุษย์ของชาวอินเดียในแอฟริกาใต้โดยทันที

ใน ค.ศ. ๑๙๐๑ คานธีเดินทางกลับสู่อินเดีย เพื่อตั้งรกรากประกอบอาชีพแต่เสียงเรียกร้องของเพื่อนร่วมชาติในแอฟริกาใต้ ทำให้คานธีต้องเดินทางกลับไปยังแอฟริกาใต้อีกครั้งหนึ่งใน ค.ศ. ๑๙๐๒ เพื่อต่อสู้กับความไม่เป็นธรรมในเรื่องเชื้อชาติ ในช่วงเวลาตั้งแต่ ค.ศ. ๑๙๐๒ ถึง ๑๙๑๕ คานธีกลายเป็นผู้นำที่อุทิศตนให้แก่เพื่อนร่วมชาติในแอฟริกาใต้ การต่อสู้แบบ “สัตยาเคราะห์” อันได้แก่การไม่ร่วมมือโดยสันติวิธีซึ่งคานธีนำมาใช้ ได้ก่อให้เกิดผลอันน่าพอใจ ทำให้คานธีตระหนักถึงพลังแห่งการต่อสู้แบบไม่ใช้กำลังตอบโต้

● ขนานนามมหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่

เมื่อกลับถึงนครบอมเบย์ใน ค.ศ. ๑๙๑๕ คานธีได้เปลี่ยนเป็นอีกคนหนึ่งไปอย่างสิ้นเชิง ไม่แต่ทัศนคติทางสังคมและการเมืองของคานธีเท่านั้นที่ได้พบกับวิถีทางอันแน่นอนในอันที่จะผนึกกำลังและนำประชาชน หากแต่การแต่งกายของคานธีเองก็เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง คานธีละทิ้งการแต่งกายแบบตะวันตก และหันมาใช้เสื้อผ้าแบบพื้นเมืองชาวแคว้นคุชราต อันเป็นถิ่นกำเนิดของตน ประชาชนจำนวนพัน ๆ คน ได้พากันไปชุมนุมส่งเสียงความยินดีให้การต้อนรับคานธีอย่างก้องกังวาน ณ บริเวณท่าเรือ

หลังจากกลับมาถึงอินเดียได้ไม่กี่วัน คานธีก็ออกเดินทางไปตามภาคต่าง ๆ ของประเทศ ทั้งนี้เพื่อศึกษาและรู้เห็นอินเดียอย่างแท้จริง ซึ่งหมายถึงอินเดียที่อยู่ในชนบท เป็นเวลา ๑ ปีเต็ม ๆ ที่คานธีได้เดินทางท่องเที่ยวไปในประเทศของตนโดยใช้รถยนต์ทุกชนิดพร้อมด้วย “ดาหูที่เปิดแต่ปากที่ปิด” คานธีปฏิบัติการณ์เช่นนี้ด้วยคำแนะนำของโคปาล กฤษณะ โคขเล ซึ่งเป็นนักต่อสู้ผู้ยิ่งใหญ่เพื่ออิสรภาพของอินเดีย ก่อนหน้านี้นี้คือ ใน ค.ศ. ๑๙๑๒ โคขเลได้เดินทางไปแอฟริกาใต้

และได้พบกับคานธี คานธีให้ความเคารพโคขเลในฐานะเป็น “ปรมาจารย์ทางการเมือง” ก่อนออกเดินทางไปยังภูมิภาคต่าง ๆ ของอินเดีย คานธีได้ไปเยี่ยมมหาทวิ รพินทรนาถ ฐากูร ณ สำนักศานตินิเกตัน ในแคว้นเบงกอลด้วย รพินทรนาถเป็นบุคคลแรกที่ขนานนาม “มหาตมา” ซึ่งแปลว่าผู้มีจิตใจสูงส่งแก่คานธี ในการนี้มันักบวชในศาสนาคริสต์ชาวอังกฤษชื่อ Charles Freer Andrews ซึ่งคานธีมักจะเรียกสั้น ๆ ว่า Charlie ทำหน้าที่เป็นสื่อสัมพันธ์ระหว่างอภิชาตบุตรสองท่านนี้ของอินเดีย

● วันพระตาล

กฎหมาย Rowlatt ปี ค.ศ. ๑๙๑๙ ซึ่งไม่ยอมให้สิทธิเสรีภาพในฐานะพลเมืองแก่ชาวอินเดียเป็นต้นเหตุที่ผลักดันคานธีให้เข้าร่วมขบวนการต่อสู้เพื่ออิสรภาพของอินเดีย ตั้งแต่ ค.ศ. ๑๙๑๙ จนถึงมรณกรรมใน ค.ศ. ๑๙๔๘ คานธีได้ทำหน้าที่เป็นเสมือนดวงดาวที่นำอินเดียไปสู่อิสรภาพ

ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อนี้ คานธีตระหนักถึงความจำเป็นที่จะต้องผนึกกำลังชาวอินเดียทั่วประเทศ เข้าต่อสู้เพื่ออิสรภาพ คานธีได้ประกาศให้วันที่ ๓๐ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๑๙ เป็นวัน “พระตาล” อันหมายถึง การหยุดงานด้านการค้าและธุรกิจทุกชนิดทั่วประเทศ ซึ่งประชาชนได้ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่งและได้รับความสำเร็จอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน คานธีเองก็รู้สึกอัศจรรย์ใจเป็นอย่างมาก อย่างไรก็ตาม แม้ “พระตาล” หรือการหยุดงานจะเป็นไปโดยสันติวิธี แต่ก็มีบางแห่งที่มีการใช้กำลังกันขึ้น ซึ่งสร้างความปวดร้าวใจแก่คานธีเป็นอย่างมาก คานธีถูกจับกุมตัวที่นครเดลีและนำไปปล่อยเป็นอิสระในเมืองบอมเบย์ ระหว่างนั้นข่าวการจับกุมคานธีได้ก่อให้เกิดความตื่นเต้นตามเมืองต่าง ๆ และได้ยังให้เกิดการใช้กำลังมากขึ้น คานธีมิได้โทษใครอื่น หากโทษตนเองว่าเป็นต้นเหตุแห่งสถานการณ์ซึ่งบานปลายด้วยการใช้กำลังดังกล่าวแล้ว และเพื่อ

เป็นการทรมานตนและลบล้างความผิด คานธี ประกาศอดอาหารเป็นเวลา ๓ วัน พร้อมทั้งสั่งเลิกการต่อสู้แบบลัทธิอาเคราะห์

ในวันนั้นเอง คือในวันที่ ๑๓ เมษายน ค.ศ. ๑๙๑๙ นายพล Dyer ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชากองทหารอังกฤษในเมืองอมฤตสระ ได้ออกคำสั่งให้กองทหารของเขายิงปืนเข้าไปในกลุ่มชนผู้ไม่มีอาวุธ อันประกอบด้วยชาย หญิง และเด็ก ซึ่งกำลังชุมนุมกันในสวนสาธารณะจัลเลียนวาลา (Jallianwala Bagh) เพื่อฉลองวันนักชัตฤกษ์ไฟลาซี กลุ่มชนดังกล่าวถูกล้อมกรอบในบริเวณอันไม่มีทางหนีได้ประมาณกันว่ามีคนตายประมาณ ๑,๕๐๐ และบาดเจ็บ ๓,๐๐๐ กรณีสังหารโหดนี้ทำให้รัฐบาลอังกฤษเสื่อมเกียรติยศและชื่อเสียงอย่างไม่มีวันที่จะฟื้นตัวได้นับแต่นั้นเป็นต้นมา

พรรคการเมืองคองเกรสซึ่งคานธีสังกัดอยู่ด้วย ประกาศแผนการต่อสู้แบบสันติวิธีเพื่อให้ได้มาซึ่งสวราชหรืออิสรภาพ ต่อแต่นั้นมาเป็นเวลาสี่ทศวรรษของโลกได้เฝ้าดูปฏิบัติการในอินเดีย ฝ่ายหนึ่งได้แก่ จักรวรรดิอังกฤษอันทรงไว้ซึ่งแสนยานุภาพและเกียรติยศ ส่วนอีกฝ่ายได้แก่ “มหาตมาผู้ห่อหุ้มร่างกายด้วยภาษาของวิญญู” เช่น ทิมหากวีรพินทรนาถ ฐากูร เรียกคานธีในเวลาต่อมา

● ปฏิญญาว่าด้วยอิสรภาพสมบูรณ์

ค.ศ. ๑๙๒๒ หลังจากได้นำการต่อสู้เพื่ออิสรภาพของประเทศมาเป็นเวลา ๓ ปี ได้เกิดมีการใช้กำลังฝูงชนในส่วนหนึ่งของอินเดีย ทำให้คานธีต้องเปลี่ยนแผนปฏิบัติงานกะทันหัน คานธีถูกจับกุมตัวในฐานะเป็นผู้นำซึ่งก่อให้เกิดความไม่สงบ และการใช้กำลังดังกล่าว ศาลได้ตัดสินจำคุกคานธีเป็นเวลา ๖ ปี แต่ใน ค.ศ. ๑๙๒๔ ก่อนที่จะครบกำหนด ๖ ปี คานธีได้รับการปล่อยตัวด้วยเหตุผลทางสุขภาพ ตั้งแต่ ค.ศ. ๑๙๒๔ ถึง ๑๙๒๙ คานธีดูจะวางมือจากปฏิบัติการทางการเมืองแบบเร้าร้อน แต่หันไปอุทิศเวลาให้แก่ปัญหา

สำคัญ ๆ ของประเทศชาติ อาทิ ปัญหาเอกภาพระหว่างฮินดู-มุสลิม ปัญหาการถือชั้นวรรณะ ความเสมอภาคของสตรี และการฟื้นฟูเศรษฐกิจในชนบททั่วไป

วันที่ ๒๖ มกราคม ค.ศ. ๑๙๓๐ คานธีได้ประกาศปฏิญญา “**ปुरुณะ สวราช**” อันหมายถึง “**อิสรภาพสมบูรณ์**” ซึ่งประชาชนจำนวนล้าน ๆ ได้สมานกันรับเป็นข้อปฏิบัติ วันที่ ๑๒ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๓๐ คานธีได้ออกเดินทางไกลเป็นระยะเวลา ๒๔ วันไปยังชายทะเล ณ ตำบลทันทิ เพื่อลบล้างกฎหมายอันไม่เป็นธรรมของอังกฤษที่ได้ตราออกใช้ ห้ามมิให้คนยากจนทำเกลือรับประทาน รัฐบาลอังกฤษมิได้ให้ความสำคัญแก่เรื่องนี้มากนัก แต่สำหรับประชาชนอินเดียแล้ว เป็นเรื่องที่มีความหมายมาก เพราะประชาชนได้ถูกปลูกให้รู้จักใช้ทรัพยากรอันเป็นสมบัติของประเทศชาติของตน การฝ่าฝืนทำเกลือบริโภคเองประสบความสำเร็จโดยมีประชาชนเข้าร่วมขบวนการด้วยเป็นจำนวนมาก ทำให้คานธีถูกจับกุมตัวอีกครั้งเมื่อวันที่ ๔ พฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๓๐ พร้อมกับชายหญิงนับจำนวนแสน ทั้งนี้ได้สร้างความปั่นป่วนให้ระบบบริหารงานของรัฐบาลอังกฤษอย่างใหญ่หลวง คานธีได้รับการปล่อยตัวในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๓๑ และในปีเดียวกัน คานธีได้รับเชิญให้ไปร่วมการประชุมโต๊ะกลมครั้งที่สองในประเทศอังกฤษ ซึ่งมีนายกรัฐมนตรีอังกฤษ Ramsay MacDonald เป็นประธาน แม้คานธีจะพูดเองว่า การประชุมมิได้บรรลุผลสำเร็จอะไร แต่การไปอังกฤษของคานธีก็นับว่าได้ประโยชน์มาก กล่าวคือ ระหว่างที่อยู่ในอังกฤษครั้งนี้ คานธีได้ไปเยี่ยมศูนย์บริการสาธารณะในภาคตะวันออกของนครลอนดอน ประชาชนที่นั่นทั้งหนุ่มสาว เฒ่าแก่ต่างให้การต้อนรับคานธีอย่างอบอุ่น คานธีได้ไปเยี่ยมโรงงานสิ่งทอในตำบล Lancashire ด้วย บรรดากรรมกรตามโรงงานเหล่านั้นต่างติดอกติดใจในแนวความคิดและอารมณ์ขันของคานธี ระหว่างที่เดินทางกลับอินเดีย คานธีได้

แวงเยียม Romain Rolland ในประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ที่เมือง Lausanne ในประเทศสวิตเซอร์แลนด์นี้เอง ที่คานธีได้กล่าวในที่ประชุมแห่งหนึ่งว่า เราควรจะพูดว่า “ความจริงคือพระเจ้า” ดีกว่าที่จะพูดว่า “พระเจ้าคือความจริง”

● วิถีแห่งอหิงสา

หลังจากกลับถึงอินเดียได้หนึ่งสัปดาห์ คานธีก็ถูกจับกุมตัวอีกพร้อมด้วยผู้นำคนอื่น ๆ ระหว่างที่ถูกจองจำอยู่ในที่คุมขัง คานธีได้อดอาหารประท้วงรัฐบาลอังกฤษ ในการที่รัฐบาลอังกฤษพยายามสร้างความแตกแยกให้เกิดขึ้นแก่มวลชนด้วยการให้ชาวมุสลิมและชนวรรณะต่ำด้อยมีสิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง โดยแยกออกไปเป็นกลุ่มชนต่างหาก การประท้วงของคานธีทำให้รัฐบาลอังกฤษต้องเลิกล้มแผนการดังกล่าว

หลังจากได้รับการปล่อยตัวแล้ว คานธีใช้เวลา ๖ ปีติดต่อกันเพื่อพัฒนาสภาพของชาชนบท พอสงครามโลกครั้งที่ ๒ เกิดขึ้นใน ค.ศ. ๑๙๓๙ คานธีก็กลับสู่วงการเมืองอีก ในสงครามโลกครั้งที่ ๑ คานธีได้สนับสนุนจักรวรรดิอังกฤษตลอดมา ในสงครามโบ-เออะ (Boer War) ในแอฟริกาใต้ แม้ว่าจิตใจของคานธีจะอยู่กับฝ่ายชาวโบ-เออะ เพราะชาวโบ-เออะต่อสู้เพื่ออิสรภาพของตนเอง แต่คานธีก็อาสาเข้าช่วยเป็นหน่วยพยาบาลให้อังกฤษ ทั้งนี้เพราะความภักดีที่คานธีมีต่อจักรวรรดิอังกฤษ อย่างไรก็ตามมาถึงบัดนี้ความรู้สึกของคานธีได้เปลี่ยนแปลงไปมาก แม้ว่าคานธีจะยังกล่าวว่า “ข้าพเจ้ามีความเห็นใจฝ่ายพันธมิตร” แต่คานธีรู้สึกว่ “สงครามทุกรูปแบบเป็นสิ่งชั่วร้าย” นอกจากนี้ คานธียังรู้สึกไม่เห็นด้วยกับอังกฤษที่ประกาศว่า อังกฤษทำสงครามเพื่อปกป้องเสรีภาพ แต่ในขณะเดียวกัน อังกฤษกลับไม่ยอมให้เสรีภาพแก่อินเดีย มีนักชาตินิยมจำนวนไม่น้อยในอินเดียที่มีแนวความคิดว่าถึงเวลาแล้วที่จะต้อง “เล่นงาน” อังกฤษ เพราะทุกข์ยากของอังกฤษคือโอกาสของอินเดีย แต่คานธีไม่เห็นด้วยกับแนวความคิดทำนอง

นี้ “เราไม่ต้องการแสวงหาอิสรภาพของเรา จากความพินาศฉิบหายของอังกฤษ นี่มิใช่วิถีทางแห่งอหิงสธรรม” คานธีกล่าว

คานธีวิงวอนอังกฤษให้ยอมรับจุดยืนของพรรคองเกรส แต่รัฐบาลอังกฤษไม่อยู่ในอารมณ์ที่จะรับฟังข้อเสนอของอินเดีย วินสตัน เชอร์ชิลล์ นายกรัฐมนตรีของอังกฤษในระยะหัวเลี้ยวหัวต่อนั้น ถึงกับลั่นวาจาออกมาว่า “ข้าพเจ้ามิได้ขึ้นมาเป็นรัฐมนตรีคนที่ ๑ ของพระเจ้าอยู่หัวเพื่อจะแข่งจักรวรรดิอังกฤษ” เมื่อต้องเผชิญกับสถานการณ์ดังกล่าว คานธีจึงต้องเริ่มการณรงค์ “จงปล่อยอินเดีย” ในวันที่ ๙ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๒ คานธีถูกจับและถูกนำไปคุมขังในวังของอากาข่าน ณ เมืองปูนา ระหว่างที่ถูกคุมขังอยู่นี้ กัสตุรบา ภรรยาผู้ร่วมชีวิตของคานธีเป็นเวลาถึง ๖๒ ปี ได้ถึงแก่กรรมใน ค.ศ. ๑๙๔๔

ผลแห่งการเลือกตั้งทั่วไปในประเทศอังกฤษใน ค.ศ. ๑๙๔๕ ปรากฏว่าพรรคแรงงานได้เป็นรัฐบาล นายแอสลีย์ นายกรัฐมนตรีอังกฤษได้ให้คำมั่นสัญญาว่าจะให้ “อินเดียปกครองตนเอง” ในไม่ช้า คณะผู้แทนของรัฐบาลอังกฤษได้เดินทางไปเจรจาการเมืองในอินเดีย แต่ไม่สามารถจะหาทางตกลง กันได้ระหว่างพรรคองเกรสกับสันนิบาตมุสลิม ซึ่งมีนายจินนาห์เป็นผู้นำ

วันที่ ๑๒ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๖ รัฐบาลอังกฤษได้เชิญให้นายยวาทะระลาล เนห์รู จัดตั้งรัฐบาลชั่วคราว สันนิบาตมุสลิมได้ประกาศ “วันลงมือปฏิบัติการโดยตรง” ยังให้เกิดการนองเลือดขนานใหญ่ในเบงกอล ซึ่งได้ระบดไประหว่างชุมชนมุสลิมกับฮินดูในหลายจังหวัดในเบงกอลตะวันออกและในแคว้นพิหาร คานธีเกิดความโศกอย่างสาหัสในช่วงเวลาที่เสรีภาพทางการเมืองอยู่แค่เอื้อม ด้วยความเศร้าสลดใจอย่างสุดซึ้ง คานธีได้จาริกไปตามชนบทซึ่งเต็มไปด้วยกลิ่นอายของดาวเลือดและความเคียดแค้น ทั้งนี้เพื่อให้ชุมชนทั้งสองกลุ่มศาสนายุติการมาฟันประหัตประหารและหันมาปรองดองอยู่กินกัน

ด้วยความสงบเช่นเดิม ขณะนั้นคานธีอายุ ๗๗ ปี แล้ว คานธีเดินทางด้วยเท้าเปล่าจากหมู่บ้านสู่หมู่บ้าน วิงวอนประชาชนให้กลับคืนสู่ความสงบ การจาริกของคานธีสร้างความประทับใจแก่มวลชนอย่างลึกซึ้ง ยังผลให้สันติภาพกลับคืนสู่ชนบทได้

ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๔๗ อุปราชคนใหม่ของอินเดียคือ **ลอร์ด Mounbattan** ได้มาถึงเพื่อเจรจาหาทางให้ประชาชนในอนุทวีปได้รับอิสรภาพ ก่อนหน้านั้นได้มีการประชุมกันระหว่างรัฐบาลอังกฤษกับผู้นำของพรรคองเกรสและ**นายจินนาห์** ผู้ซึ่งยืนยันให้มีการแบ่งแยกประเทศก่อนที่อังกฤษจะถอนตัวออกจากอินเดีย คานธีไม่เห็นด้วยโดยประการทั้งปวงที่จะให้มีการแบ่งแยกประเทศ แต่คานธีก็ไม่สามารถโน้มน้าวจิตใจผู้นำของพรรคองเกรสให้เห็นตามด้วยได้ ตรงข้ามผู้นำพรรคองเกรสกลับเห็นด้วยกับ**ลอร์ด Mounbattan** ในการที่จะยินยอมตามคำเรียกร้องของ**นายจินนาห์** ให้มีการแบ่งแยกประเทศ

อินเดียถูกแบ่งแยกและเป็นอิสระในวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๑๙๔๗ คานธีปฏิเสธไม่ยอมเข้าร่วมกับการฉลองอิสรภาพในนครหลวงนิวเดลี หากได้เดินทางไปยังนครกัลกัตตา ซึ่งเป็นสถานที่ที่ประชาชนทั้งสองฝ่ายคือฮินดูกับมุสลิมยังรบราฆ่าฟันกันอยู่ คานธีพักอยู่ในเคหสถานของชาวมุสลิม และเรียกร้องวิงวอนให้ทั้งสองฝ่ายยุติการประหัตประหารกัน เมื่อทั้งฮินดูและมุสลิมไม่เชื่อฟัง คานธีจึงประกาศอดอาหารจนกว่าความบ้าคลั่งในนครนั้นจะสิ้นสุด ผลที่เกิดขึ้นเป็นที่น่าอัศจรรย์ยิ่งนัก กล่าวคือ ทั้งฮินดูและมุสลิมต่างยุติการประหัตประหารกันทันที การปล้นสะดม การก่อวินาศกรรม และพฤติกรรมอันเลวร้ายอื่น ๆ ยุติโดยไม่มีใครคาดฝัน เสียงไชโยโห่ร้องแสดงความยินดีดังกึกก้องไปทั่วนคร ทั้งฮินดูและมุสลิมต่างพากันไปขอขมา ณ ข้างเตียงนอนของคานธีในบ้านของมุสลิมดังกล่าวแล้ว คานธีเลิกอดอาหารเมื่อทุกสิ่งทุกอย่างคืนสู่ความสงบ และเมื่อผู้นำของกลุ่มชนในนครกัลกัตตาให้คำมั่นสัญญาว่า

จะไม่ยอมให้เหตุการณ์อันป่าเถื่อนเช่นนั้นเกิดขึ้นอีก

● การอดอาหารครั้งสุดท้าย

ในเดือนกันยายน ค.ศ. ๑๙๔๗ คานธีเดินทางกลับสู่นครนิวเดลี ขณะนั้นสถานการณ์ยังตึงเครียดอยู่ คานธีต้องการจะเดินทางไปในเขตแดนของประเทศปากีสถาน เพื่อวิงวอนให้ประชาชนเลิกละทิ้งกรรมและหันมาไม่ตรีจิตมิตรภาพกับกลุ่มชนฮินดู แต่สถานการณ์ไม่อำนวยให้คานธีเดินทางไปปากีสถานได้ คานธีอดอาหารอีกตั้งแต่วันที่ ๑๓ ถึง ๑๔ มกราคม ค.ศ. ๑๙๔๘ ทั้งนี้หลังจากองค์กรประชาชนในนครนิวเดลีได้ให้คำมั่นว่า จะพิทักษ์รักษาชีวิต ทรัพย์สิน และศาสนาของชาวมุสลิม แม้ว่าการอดอาหารของคานธีจะเป็นที่ซาบซึ้งตรึงใจประชาชนจำนวนล้าน ๆ ทั่วโลก แต่ชาวฮินดูที่บ้าคลั่งในเรื่องของศาสนาบางกลุ่มก็ทำให้เกิดความรู้สึกทำนองนั้นไม่

● ความตายอันยิ่งใหญ่ตราบนานี้

ในเย็นอันน่าเศร้าสลดใจของวันที่ ๓๐ มกราคม ค.ศ. ๑๙๔๘ ชาวฮินดูผู้บ้าคลั่งในเรื่องของศาสนาคนหนึ่งชื่อ **นาถูราม โคทเส** ได้จับชีวิตของทูตแห่งความเมตตาปรานีและความไม่เบียดเบียนผู้ใด ด้วยกระสุนปืนสามนัด ขณะที่ลั่นดีดผู้นี้กำลังเดินออกมาจากสนามหญ้าเพื่อประกอบพิธีสวดมนต์ไหว้พระในเวลาเย็น **คานธี ล้มฮวบลงพร้อมด้วยคำพูดที่ออกจากริมฝีปากว่า “เท ราม!” (ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า !)** ก่อนที่แพทย์จะมีโอกาสเข้าช่วยเหลือ ก็ปรากฏว่าหัวใจของคานธีซึ่งเปี่ยมไปด้วยความรักและความเมตตาต่อเพื่อนมนุษย์ได้หยุดทำงานเสียแล้ว !

๒

(ข้อมูลจากหนังสือ มหาตมา คานธี

กรุณา กุศลาสัย แปลและเรียบเรียง

จัดทำโดย สถาบันเอกอัครราชทูตอินเดียประจำประเทศไทย)

กำไร-ขาดทุนแห่งของอารยชน



(ต่อจากฉบับ ๒๒๖)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังตอนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐัมมิกัตตประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็นโลกุตระประโยชน์ ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นฉันใด และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่งทิวฐัมมิกัตตประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมปวีตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบง่ายราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบานหรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของความเป็น**“อารยชน”** กับ **“บุฎชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกียะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ถูกต้องตามสังฆธรรมของศาสนาพุทธแล้ว แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น“โสดาบัน”ก็เห็นชัดแล้วว่าผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิวฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุธรรม**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”** แค**“โลกียธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังจะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบโลกียธรรม **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังจะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบโลกียธรรมด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังจะ”** **ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”****

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”**มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**वादเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้หมู่กลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มันเป็นไปได้

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสข่าวบุญนิยม ทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุดุจธรรมจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝืนทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีความฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นย่อมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถ ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้น

เท่านั้นว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านั้น ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“งาม”กับความเป็น“อัชฌา”ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นอาตมากำลังเน้น “สัมมาสมาธิ”เน้น“ฌาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมัตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื้อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยาม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ทีนี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยาม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุตธรรมขั้นปรมัตตสัจจะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น **ทานมี หรือไม่มี** นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก **ทานมี หรือไม่มี..?**

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมัตถธรรม”]

ที่พูดกันส่อนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิฐิว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แะไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโสกะ ปริเหะทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาที่นวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสน์ปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

เหตุปัจจัยที่เป็น“อาหาร”ให้แก่นักและกันตามพระอนุสาสน์ของพระบรมศาสดานี้ ยืนยันชัดเจนว่า “อาหาร”ไม่ใช่เรื่องตื้นๆชั้นเดียวแค่..สิ่งที่สัตว์ มนุษย์ กินเคี้ยวทางปากกลืนเข้าไปเลี้ยงร่างกายเท่านั้น แต่เป็น“อาหาร”ที่สำคัญถึงขั้นสร้างสรรค์“จิตวิญญาณ”หรือทำลายให้เจริญให้เสื่อมต่ำกันทีเดียว ถึงขั้นให้จิตวิญญาณตาย และให้จิตวิญญาณเกิด ซึ่งนำไปสู่“วิชาและวิมุตติ”เป็นปรมัตถธรรม หรือเป็นความจริงอันสูงสุดสำเร็จจริง

นั่นก็คือ สามารถตรวจสอบถึงขั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ว่าเราได้เรียนรู้ได้ปฏิบัติตามทฤษฎีพุทธมาแล้ว กระทั่ง

สามารถทำ“จิตวิญญาณ”ของตนส่วนหนึ่ง“ตาย” “จิตวิญญาณ”ของตนอีกส่วนหนึ่ง“เกิด”(โอบปาติกโยนิ)ได้สำเร็จอย่างแท้จริง ได้แก่ เมื่อ“กำจัดหรือฆ่าอกุศลจิตตายสนิทได้แท้ จิตวิญญาณที่เหลือก็เกิดเป็นจิตกุศล” เป็นต้น

นั่นก็คือ จะต้องเรียนรู้ว่า อะไรเป็นปัจจัยที่ทำหน้าที่“แม่”(ผู้ทำให้จิตวิญญาณเกิด แม่ของสัตว์โอบปาติกะ) อะไรเป็นปัจจัยที่ทำหน้าที่“พ่อ”(ผู้ทำให้จิตวิญญาณเกิด พ่อของสัตว์โอบปาติกะ) ช่วยกันก่อให้เกิด“โอบปาติกะ”อันคือ จิตวิญญาณของเรา “เกิด”ใหม่ได้

กล่าวคือ จิตวิญญาณที่เป็น“อกุศลจิต”ในใจเรา คือความเป็นสัตว์“นรก”นั่นเอง ตายสั้นลง(ซนนิริยะ) เกิดเป็นสัตว์“เทวดา”(อุปัตติเทพ) ที่สุดเกิดเป็น“อรหันต์”(วิสุทธิเทพ) ล้วนคือ การตาย-การเกิด ซึ่งต้องอาศัยเหตุปัจจัยที่เป็น“อาหาร”ทำให้เกิด หรือมี“แม่-พ่อ” ที่ช่วยกันสร้างจิตวิญญาณของเราให้“เกิด”เป็น“สัตว์”ต่างๆ เช่น ตายจากสัตว์นรก เกิดเป็นสัตว์เทวดา-สัตว์พรหม

ซึ่งเป็น“การตายแล้วก็เกิดทันที”ของ“ใจ” หรือของ“จิตวิญญาณ”(ตายแล้วก็เกิด” ชนิด...ผุดเกิด ตามศัพท์ = โอบปาติกโยนิ)ในขณะที่มีชีวิตอยู่ ขณะที่จิตวิญญาณนั้นยังอยู่ในร่างกายเป็นๆของเรา จิตวิญญาณยังไม่ออกไปจากร่าง ยังไม่ตายสั้นลงปรมาณนี้แหละ

นี่คือ ความเกิดทาง“จิตวิญญาณ”ที่เรียกตามภาษาบาลีว่า“โอบปาติกโยนิ” ซึ่งไม่ใช่การเกิด-การตายทางร่างกาย อันเป็นการตายหัวใจหยุดเต้น ตายสั้นลงหายใจแล้ว“จิตวิญญาณ”ก็ออกไปเกิดใน“ภพ”ใหม่นอกจากร่างกาย

การ“ตาย-เกิด”ในที่นี้ จึงไม่ใช่การตาย-การเกิดที่หมายถึงชั้นหยาบ ซึ่งมีความหยาบแค่เรื่องของ“รูปธรรม” แต่นี้เป็น“การตาย-การเกิด”ที่ลึกล้ำละเอียดเข้าไปหมายเอา“นามธรรม”นั่นทีเดียว“ที่ตาย-ที่เกิด”อยู่ในร่างกายของคนผู้ยังมีชีวิต

แต่“การเกิด”ชนิดที่เรียกว่า “โอบปาติกโยนิ” นี้เป็นการเกิดของจิตวิญญาณในร่างกายของเรายังมีชีวิต ยังไม่ตายสั้นลงนี้เองที่เราสามารถจะเรียนรู้ความจริงนี้ได้

และ“การตาย”ก็เป็น“การตายของจิตวิญญาณ”ด้วย ซึ่ง“ตาย”ในร่างกายที่ยังมีชีวิตอยู่(จติ) จิตวิญญาณยังไม่ได้ออกไปจากร่างกาย เป็น“การตายของจิตวิญญาณ

ชนิดหนึ่งในจิตวิญญาณนั้นแหละ” [อกุศลจิตตาย เป็นต้น]

ถ้า“อกุศลจิต”ตายลงหรือดับลงในตัวเราเมื่อใด(จติ) เมื่อนั้นก็เกิด“กุศลจิต”ทันที(อุปัตติ)ในจิตวิญญาณขณะร่างกายยังมีชีวิตนี้แหละ

หรือ“ความเป็นสัตว์นรก”ตายลงหรือดับลงในตัวเราเมื่อใด(จติ) เมื่อนั้นก็เกิด“ความเป็นสัตว์ภพใหม่ที่เรียกว่าเทวดา”ทันที(อุปัตติ) อยู่ในจิตวิญญาณภายในร่างกายที่ยังมีชีวิตอยู่ ยังเป็นๆอยู่นี้แหละ

ย้ายนะว่า มิใช่“การเกิด”ที่ออกไปจากร่างกายเราที่ตายสั้นลง แล้ว“จิตวิญญาณ”ออกไป“เกิด”ในภพที่ไหนก็ไม่รู้ นอกจากร่างกายของเราไปไหน

นี่คือ“ความจริง”ที่ส่งสั่นล้ำชั้น“ปรมาตมัจจะ”

ซึ่งผู้ศึกษาต้องเรียนรู้ความเป็น“อาหาร” และความเป็น“สัตว์ของจิตวิญญาณ”(สัตตา โอบปาติกะ) ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๗

“สัตว์”ชนิดนี้มี“อาหาร”ทำให้“เกิด” และ“ตาย-เกิด” มีการเปลี่ยนแปลงเปลี่ยนภูมิจริง พระพุทธเจ้าตรัสว่า เป็นการเกิดของ“โอบปาติกโยนิ”

“โอบปาติกโยนิ” คือ การเกิดที่“ผุดเกิด”อยู่ใน“จิตวิญญาณ” ซึ่งเป็น“การเกิด”ชนิดที่มี“จิตวิญญาณ”อย่างหนึ่งของตน“ตาย”ลง(ซึ่งแท้ๆก็คือกิเลสหรือ“อกุศลจิต”ในใจของเรานั้นเองที่“ตาย”) “จิตวิญญาณ”เราเองอีกอย่างหนึ่งก็มีการ“เกิด”ทันที ผุดเกิดใน“จิตวิญญาณ”ของเราเองนั้นแหละ ไม่ใช่“จิตวิญญาณ”แยกออกจากร่างกายที่ตายลง แล้ว“จิตวิญญาณ”ก็ออกไปเกิดนอกจากร่างกาย

ชัดๆสั้นๆ ก็คือ “อกุศลจิต”ของเราตาย จิตที่เหลือของเราก็เกิดเป็น“กุศลจิต” ตายปั๊บ-เกิดปั๊บ ทันที

เช่น “จิต”ตายจากสัตว์นรก “จิต”ก็ผุดเกิดเป็นเทวดาทันที ไม่มีซากสัตว์นรกเหลือเป็นภาวะอยู่ภายในใจอีกเลย และไม่ต้องออกจากร่างกายแต่อย่างใด

นั่นคือ “การเกิด-การดับ”ที่ผู้ปฏิบัติธรรมจะต้องรู้แจ้งเห็นจริงสภาวะจริงดังกล่าวนั้นๆ ผู้มี“ญาณ” รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ความเกิด(อุปัตติ)-ความดับ(จติ)”ของจิตวิญญาณดังที่ได้สาธยายมาพอสมควรนี้เองแหละ คือ จุตูปปาตญาณ ซึ่งเป็น“วิชา ข้อที่ ๗”

ดังนั้น “วิชา ข้อที่ ๖” คือ บุปเพนิวาสานุสสติญาณ

จึงเป็นเรื่องสำคัญและเป็นเรื่องที่ต้องปฏิบัติจะต้องมี“ญาณ”นี้ให้ได้ เพื่อตรวจสอบให้รู้จักแจ้งรู้จริงในปรมัตถธรรมที่เราได้ปฏิบัติมาแล้ว เหมือนการลงบัญชีและตรวจสอบความจริงจากบัญชีที่เราได้บันทึกมาแล้วทั้งหลายนั่นเอง เพื่อจะได้รู้แจ้งเห็นจริงความจริงที่เราได้มีมรรคมีผลมาแล้วว่า เป็นจริงอย่างไร มี“สัจจญาณ” และมี“กิจญาณ”มาแล้วเท่าใด มีครบ มีเต็ม จนกระทั่งบริบูรณ์ เป็น**สมาธิเต** (สมาธิ คือ จิตที่ตั้งมั่นแล้ว) และเป็น**วิมุตติ**(หลุดพ้นสัมบูรณ์) เป็น**อนุตตรจิต**สัมบูรณ์ ตาม**“เจโตปริยญาณ”**ที่เป็น**“วิชา ข้อที่๕”**ที่ได้สาธยายผ่านมาแล้วนั้นยืนยัน**“ปรมัตถธรรม”**ของเรา ซึ่งเป็นวิทยาศาสตร์ทางจิตอย่างแท้จริง

ถ้า**ความสามารถระลึกชาติก่อนได้** (บุพเพนิวาสานุสสติญาณ) ที่ระลึกชาติก็เพียงแค่ว่า เราเกิดเป็นใคร ชื่ออะไร โศตรตระกูลอย่างไร และรายละเอียดอื่นอีกบ้าง แต่ก็เพียงเพียงได้รู้ที่ยังไม่ลึกลงไปถึง**“ปรมัตถธรรม”** รู้เพียงพาชื่อตาม**ภาษาคน** ไม่หยั่งลึกลงไปถึง**ภาษาธรรม**

เช่น รู้อย่างพาชื่อเพียงว่า “ในภพโน้นเรามีชื่ออย่างนั้น มีโคตรอย่างนั้น มีผิวพรรณอย่างนั้น มีอาหารอย่างนั้น เสวยสุขเสวยทุกข์อย่างนั้นๆ มีกำหนดอายุเพียงเท่านั้น ครั้นจุติจากภพนั้นแล้วได้ไปเกิดในภพโน้น แม้ภพนั้น เราก็ได้มีชื่ออย่างนั้น มีโคตรอย่างนั้น มีผิวพรรณอย่างนั้น มีอาหารอย่างนั้น เสวยสุขเสวยทุกข์อย่างนั้นๆ มีกำหนดอายุเพียงเท่านั้น

ครั้นจุติจากภพนั้นแล้วได้มาเกิดในภพนี้ เธอย่อมระลึกชาติก่อนได้เป็นอันมาก **พร้อมทั้งอาการ พร้อมทั้งอุเทศ**” [พระไตรปิฎก เล่ม ๙ มีทุกสูตร ยกเว้นพรหมชาลสูตร]

แต่..ถ้าผู้ใดไม่สามารถรู้“พร้อมทั้งอาการ พร้อมทั้งอุเทศ” ชนิดที่“ครบพร้อม”กันจริงๆ คือพร้อมทั้งที่เป็น“สมมติสัจจะ” พร้อมทั้งที่เป็น“ปรมัตถสัจจะ”ตามอนุสาสน์ของพระพุทธเจ้า ผู้นั้นก็ไม่สามารถจะบรรลุธรรมเข้าสู่โลกุตระถึงนิพพานได้แน่ๆ

เพราะผู้นั้นจะรู้กันอยู่แค่เพียง**“การตาย-การเกิด”**ที่เป็น**“สมมติสัจจะ”**(ความจริงที่รู้กันตามสามัญทั่วไป) อันเป็นการตาย หัวใจหยุดเต้น ตายสิ้นลมหายใจ แล้ว**“จิตวิญญาณ”**ก็ออกไปเกิดใน**“ภพ”**ใหม่ นอก ร่างกาย แค่นั้น ก็เป็นอันหมดเรื่อง จบภูมิรู้กันแค่นั้น ไม่สามารถมีภูมิรู้

ที่เป็น**“ปรมัตถสัจจะ”**(ความจริงที่มีความลึกซึ้งถึงขั้นสูงสุด อันรู้ได้ยากกว่าสามัญทั่วไปที่เป็นสมมติสัจจะ)

เพราะภูมิรู้เรื่อง**“อาการ”** อันคือ **ลักษณะความเป็นอยู่ ลักษณะความเป็นไป ท่วงทีกิริยาทั้งทางกายทางจิต สภาวะทางกายทางจิต กิริยาที่เป็นไปส่อให้เห็น** รู้กันอยู่แค่**“สมมติสัจจะ”**(ความจริงที่รู้กันตามสามัญทั่วไป) ยังไม่ถึงขั้น**“ปรมัตถสัจจะ”**(ความจริงที่มีความลึกซึ้งถึงขั้นสูงสุด อันรู้ได้ยากกว่าสามัญทั่วไปที่เป็นสมมติสัจจะ)

และเรื่อง**“อุเทศ”** อันคือ **หัวข้อ การยกขึ้นแสดง การยกขึ้นมาชี้แจง ข้อที่ยกขึ้นแสดง การยกขึ้นมาอ้างอิง การเรียนการสอน การสวดสาธยาย** ก็เช่นเดียวกัน รู้กันอยู่แค่**“สมมติสัจจะ”** ยังไม่ถึงขั้น**“ปรมัตถสัจจะ”**

ภูมิรู้ของผู้ปฏิบัติที่จะสามารถบรรลุธรรมเป็นอารยะ หรือเข้าสู่โลกุตระ ไปสู่นิพพานได้นั้น จะต้องถึงขั้น**“ปรมัตถสัจจะ”** ถ้าภูมิรู้ผู้ปฏิบัติได้อยู่แค่**“สมมติสัจจะ”** ไม่สามารถจะบรรลุธรรมได้เป็นอันขาด

แต่ก็มีผู้หลงตนว่า **ตนบรรลุธรรม** ทั้งๆที่เขาไม่มี**“วิชา ๘”**ที่มีภูมิรู้ดังว่านี้

ก็ขอยืนยันว่า ธรรมที่เขาหลงว่า **“ตนบรรลุ”**นั้น ยังเป็น**“มิจจามรรค-มิจจผล”** แต่เขา**“เชื่อมั่น”**ว่าเขาบรรลุธรรมนั้นจริงๆ **“หลง”(โมหะ)**คือ เชื่อสิ่งผิดนั้นว่า ถูก

เพราะฉะนั้น **ความรู้ที่สามารถระลึกชาติก่อนได้** (บุพเพนิวาสานุสสติญาณ)ใน**“วิชา ๘”**นี้จึงไม่ใช่มีเป้าหมายหลักอยู่แค่**“สมมติสัจจะ”** แต่ต้องเป็น**“ปรมัตถสัจจะ”** แน่ยิ่งกว่าแน่

ดังนั้น **วิชา ข้อที่๗ จุตูปปาตญาณ** ที่หมายความว่า **ความรู้ยังอันสามารถรู้ความเกิด-รู้ความดับ** จะต้องเป็นภูมิรู้ที่สามารถรู้แจ้งรู้จริงถึง**“อาการ”ถึง“อุเทศ”**ที่เกี่ยวกับ**“การตาย”**(จุติ)และ**“การเกิด”**(อุปปัตติ)ของกิเลสต่างๆในจิตในเจตสิกทั้งหลายอย่างแนนอน จึงจะสามารถบรรลุธรรมเป็นอารยะ หรือเข้าสู่โลกุตระ ไปสู่นิพพานได้สำเร็จสัมบูรณ์

ถ้ารู้แค่**“การตาย”**ก็คือ ร่างกายตาย **“การเกิด”**ก็คือ ร่างกายเกิด อยู่แค่นี้ **แล้วมันจะเป็น“ความรู้”เป็น“ญาณ”ที่บรรลุโลกุตระธรรมได้กันอย่างไร ?**

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

บทความพิเศษ

● พิมพ์สิทธิ์ ชูโต

คนไทยในกรุงเทพฯ
ต่างก็ใช้ชีวิตในรูปแบบ
ที่ได้ทำลายสังคมอเมริกัน
ผมเชื่อว่าการกระทำดังกล่าว
จะทำให้สังคมไทยพินาศ
เหมือนสังคมอเมริกัน



ทำไมผมจึงอพยพจากสหรัฐอเมริกา

ข้อเขียนนี้สรุปจากหนังสือชื่อ “Why I Left America” เขียนโดยคุณจอห์น อาร์โนน ชาวอเมริกันผิวขาวซึ่งย้ายมาอาศัยอยู่ในประเทศไทยได้ ๙ ปีแล้ว คุณจอห์นมีภรรยาชาวไทยและมีลูก ๓ คน เมื่อยังอยู่ในสหรัฐฯ เขาเคยทำงานกับหนังสือพิมพ์ขนาดใหญ่ ๒ บริษัท และเคยทำธุรกิจส่วนตัวด้วย

สหรัฐอเมริกา

๑. ตำนานเรื่องความฉลาดฉลวยของคนอเมริกัน : คนอเมริกันส่วนใหญ่คือชาวยุโรป แต่เมื่อพวกเขากลายเป็นคนอเมริกันพวกเขาชอบคุยโม้ว่าพวกเขาช่างเป็นกลุ่มคนที่มีความฉลาดฉลวยฉลวยเป็นเลิศ โดยมักใช้ความสำเร็จทางเศรษฐกิจเป็นข้ออ้างและยังอวดอ้างชัยชนะในสงครามโลกครั้งที่ ๒ ด้วย ทั้งๆ ที่ความสำเร็จทั้งปวงของสหรัฐฯ

เกิดจากผืนแผ่นดินอันอุดมสมบูรณ์ที่กว้างใหญ่ และมีทรัพยากรที่เหลือเฟือ นอกจากนั้นสหรัฐฯ ยังได้สมองที่ปราดเปรื่องของนักวิทยาศาสตร์ชาวเยอรมันที่นำไปจากยุโรปยุคหลังสงครามโลกด้วย อย่างไรก็ตาม ความสำเร็จเป็นบ่อเกิดของความมลโอหัง ในระยะ ๕๐ ปีที่ผ่านมาพวกเขาทำตัวราวกับว่าความรุ่งเรืองทั้งหลายเป็นสิ่งที่

พวกเขาสร้างขึ้นมาเอง ผมไม่สามารถอยู่ร่วมกับคนที่ไม่มีเหตุผลและไม่ตระหนักในความเป็นจริงได้

๒. ชาวอเมริกันคือพวกที่กล้าประกาศว่าผู้คนที่ประเทศอื่นนั้นถ้าไม่กล้าหลังก็ป่าเถื่อน : คนอเมริกันส่วนใหญ่ถูก “ครอบงำ” ให้เชื่อว่าพวกเขาคือกลุ่มชนเดียวที่มี “อารยธรรม” และ “เสรีภาพ” อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้คนที่ป่าเถื่อนและกล้าหลังอพยพไปอยู่สหรัฐฯ พวกเขาต่างถูกคาดหวังว่าพวกเขาจะเปลี่ยนภาพลักษณ์ ประเพณี คุณค่า ความชอบและความไม่ชอบในทันทีที่เหยียบแผ่นดินสหรัฐฯ แต่ข้อเท็จจริงก็คือสหรัฐฯ ไม่ใช่ “หม้อหลอม” (melting pot) หรือสวรรค์ของชนกลุ่มน้อยอย่างแน่นอน โรงเรียนและมหาวิทยาลัยต้องลดมาตรฐานการศึกษาลงเพื่อรองรับลูกหลานของผู้อพยพต่างเชื้อชาติและผิวพรรณ ในที่สุด “เด็กเก่ง” ก็เกิดความเบื่อหน่ายและต้องเสียสละให้แก่ “ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” และเมื่อเด็กจากครอบครัวชั้นกลางถูกจัดให้อยู่ในชั้นเดียวกับเด็กจากสลัม เด็กกลุ่มแรกย่อมถูกข่มขู่คุกคามและต้องอยู่กับความกลัวในทุกวันที่ผ่านไป และเมื่อเขาเป็นผู้ใหญ่พวกเขาก็ตกอยู่ในสภาพเดียวกับเมื่อตอนเด็ก สำหรับ “คนดำ” ที่รักดี มีการศึกษาและมุ่งหาความสำเร็จ พวกเขาจะถูกกดดันโดยทั้งคนผิวขาวที่ไม่ชอบคนดำและคนดำที่ “ไม่มุ่งมั่น” สหรัฐฯ กำลังตกต่ำทั้งในด้านการกำหนดเป้าหมาย คุณค่าและการจัดลำดับความสำคัญ เนื่องจากคุณภาพของคนกลุ่มน้อยภายในประเทศและที่อพยพมาใหม่เรื่อยๆ

หมายเหตุ : ในปัจจุบัน สหรัฐฯ มีผู้หลบหนีเข้าเมืองอย่างผิดกฎหมายถึง ๑๑ ล้านคน

๓. เงินเป็นใหญ่ : คนอเมริกันทุกคนตะเกียกตะกายอย่างหนักเพื่อ “เงิน” ผมมีปัญหาเกี่ยวกับพวกเขาเพราะพวกเขาไม่รู้จักคำว่า “พอ” และพวกเขาพยายามใช้บ้านของเขาเป็นที่แสดงฐานะรวมทั้งการให้ลูกๆ ของพวกเขาอยู่ในแพชั่นที่ล่าสุด

สหรัฐฯ เปลี่ยนแปลงไปมากในระหว่าง ๕๐

ที่ผ่านมา สิ่งที่แพร่ระบาดไปทั่ว คือการที่ทุกคนต้องการเป็นเศรษฐีเงินล้านภายในเวลาเพียง ๒-๓ ปีหลังจากเรียนจบ และนั่นเป็นสิ่งที่น่าเศร้าสำหรับประเทศของผมเพราะไม่มีคำว่า “เกียรตินิยม” อีกต่อไป บริษัทจำนวนมากต่างมุ่งกำไรระยะสั้นให้มากที่สุดและเล็ก แล้วไปเปิดใหม่เพื่อหลอกลูกค้า “โง่” ใหม่ ระบบของสหรัฐฯ ซึ่งกระตุ้นให้เกิด “ความไม่ซื่อสัตย์” กำลังมุ่งไปสู่ความพินาศ ไม่ว่าจะเป็นการพังทลายทางเศรษฐกิจ สงครามทางเชื้อชาติหรือปัญหาเสพติด มันต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอนใน ๑๐-๒๐ ปีข้างหน้า และผมเลือกที่จะไม่อยู่รอดดูความพินาศที่จะเกิดขึ้นหรือรอเป็นเหยื่อในเหตุการณ์นั้น

๔. บริโภคนิยม : หลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ ผู้หญิงอเมริกันเริ่มออกทำงานนอกบ้านและยังเป็นเช่นนั้นในปัจจุบัน ระบบบัตรเครดิตทำให้พวกเธอใช้จ่ายสูงกว่ารายได้ถึง ๒ เท่าหนี้สินพอกพูนขึ้นการทะเลาะเบาะแว้งในครอบครัวกลายเป็นสิ่งปกติและตามมาด้วยการหย่าร้าง การโฆษณาสินค้าทุกหนทุกแห่งโดยเฉพาะทางโทรทัศน์พุ่งเป้าไปยังผู้ที่การวิจัยระบุว่าเป็นผู้ที่ “ใจอ่อนที่สุด” คือผู้หญิงและเด็ก แม่คือผู้ที่ไม่สามารถปฏิเสธลูกได้ และเด็กคือเป้าหมายที่กระตุ้นได้ง่ายที่สุด แม่ผู้หญิงเองก็เป็นนักจับจ่ายโดยธรรมชาติอยู่แล้วเมื่อภรรยาหรือลูกต้องการซื้อของ สิ่งที่บิดาทำได้คือการหนีไปหมกตัวดูรายการกีฬาอยู่หน้าโทรทัศน์ลัทธิบริโภคนิยมเป็นสิ่งที่สังคมไม่ยอมรับทั้งๆ ที่เป็นเหตุการณ์ที่เป็นจริง คนอเมริกันโดยทั่วไปใช้จ่ายฟุ่มเฟือยได้ เพราะเขาเกิดมาในแผ่นดินที่มีทรัพยากรมากมาย ผมกล้าพนันว่าถ้าเขาไปเกิดในอัฟกานิสถาน พวกเขาจะไม่มีแม้แต่รถจักรยานยนต์

หมายเหตุ : สหรัฐฯ มีประชากรเพียง ๔.๗ % ของโลก แต่บริโภคทรัพยากรถึงร้อยละ ๔๐ ของโลก (ในประเทศไม่พอก็ไปเอาจากที่อื่น) บริโภคพลังงานร้อยละ ๓๐ เด็กอเมริกันบริโภค “ของเล่น” ร้อยละ ๔๕ ของการผลิตทั้งหมดในโลก และใน

แต่ละปีเด็กอเมริกันแต่ละคนได้ “ของเล่น” เพิ่มขึ้นเฉลี่ยคนละ ๓๐ ชิ้น

สหรัฐฯ ใช้เงินโฆษณาสินค้ามากที่สุดในโลก โดยใช้เงินถึงปีละ ๒๑๔,๐๐๐ ล้านดอลลาร์หรือร้อยละ ๕๐ ของการโฆษณาทั่วโลก และจากจำนวนเงินดังกล่าว ๑๒,๐๐๐ ล้านดอลลาร์เป็นการโฆษณาที่พุ่งเป้าไปยังเด็ก ด้วยเหตุนี้ เมื่อเด็กอเมริกันมีอายุ ๑๒ ปี เขาก็เห็นโฆษณามาแล้ว ๒๐๐,๐๐๐ ครั้ง และกลายเป็นนักบริโภคเต็มตัวเมื่อเขาเป็นผู้ใหญ่

๕. วัฒนธรรมโกหก : คนส่วนใหญ่ไม่พูดในสิ่งที่เขาต้องการจะพูดและไม่พูดในสิ่งที่เขาคิดจริงแต่จะพูดในสิ่งที่ทำให้เขาเป็นที่นิยม และนั่นทำให้คนจำนวนมากอึดอัดและถูกกดดันจนต้องหันไปหายาเสพติด เข้ารับการบำบัดทางจิตหรือฆ่าตัวตาย ผู้หญิง คนกลุ่มน้อยและพวกเร้าร่วมเพศต่างสนับสนุนผู้ที่พูดในสิ่งที่พวกเขาต้องการจะฟัง อดีตประธานาธิบดีบิล คลินตัน เป็นตัวอย่างที่ดีของ “ยอดนักโกหก” เขาหนีทหารสู้รบกับญูซา ลำผู้หญิงแล้วก็โกหกหน้าตายจนได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดี

หมายเหตุ : อดีตประธานาธิบดีอเมริกันอย่างน้อย ๖ คนถูกจับได้ว่าโกหกประชาชน รวมทั้งนายริชาร์ด นิกสัน แต่นายยอร์ช บุช (ลูก) น่าจะได้ตำแหน่ง “จอมโกหก” เพราะเขาหลอกลวงชาวอเมริกันและชาวโลกว่าอิรักมีอาวุธทำลายร้ายแรงเพื่อใช้เป็นข้ออ้างสำหรับการ “ปล้น” น้ำมันของอิรัก และทำให้ชาวอิรักเสียชีวิตนับแสนคน

๖. คนอเมริกันไม่ชอบซึ่งกันและกัน : การที่เป็นเช่นนั้นถ้าไม่ใช่ความแตกต่างทางด้านเชื้อชาติซึ่งมีหลากหลายก็เป็นเพราะความแตกต่างด้านชนชั้น และถ้าไม่ใช่ทั้งสองเรื่องดังกล่าวก็เป็นเรื่องของความอิจฉาริษยา (เพราะลัทธิปัจเจกนิยมซึ่งส่งเสริมการเป็น “ตัวกู ของกู”??)

๗. รัฐบาลอเมริกัน : รัฐบาลสหรัฐฯ เป็นรัฐบาลที่ต้องการออกกฎหมายครอบคลุมทุกจังหวะชีวิตของชาวอเมริกัน พวกเขาต้องการ

ปกป้องประชาชนมากจนกลายเป็นการ “ปล้นเสรีภาพ” ไปอย่างน่าเสียดาย ทั้งวันคนอเมริกันต้องคอยหลีกเลี่ยงการจะทำผิดกฎหมายในเรื่องใดเรื่องหนึ่งและต้องจ่ายค่าปรับ เป้าหมายที่แท้จริงของรัฐบาลคือเงินและรายได้ ตัวอย่างที่คนอเมริกันต้องเสียมีดังนี้ :

- ภาษีรายได้ให้มลรัฐและรัฐบาลกลาง
- ภาษีทรัพย์สิน
- ภาษีมรดก
- ภาษีการค้า
- ภาษีสินค้าฟุ่มเฟือย
- ภาษียานยนต์ เรือ เครื่องบิน จักรยานยนต์ ลัทธิเลี่ยงและธุรกิจอื่นๆ
- ภาษีเทศบาล ภาษีสินค้าคงคลัง ภาษีเงินเดือน ภาษีรายได้ของบริษัท เงินสมทบโครงการเกษียณอายุ ฯลฯ

นอกจากนี้ เมื่อคนอเมริกันต้องการบริการจากหน่วยราชการก็ต้องเสียค่าธรรมเนียมด้วยทุกอย่างต้องใช้เงินไม่ว่าจะเป็นรพพยาบาลฉุกเฉิน การตรวจสอบอาคาร ค่าปรับ ฯลฯ

๘. ระบบราชการ : หน่วยราชการทั่วโลกมีสิ่งที่เหมือนกันคือมีกำลังคนมากเกินไปและมีประสิทธิภาพต่ำ ไม่ว่าเราจะมีปัญหาใดๆ เขาก็ไม่สามารถช่วยได้และเรื่องมักเจียบหายไปอย่างน่าอัศจรรย์ เป้าหมายของเจ้าหน้าที่ของรัฐมักมีอย่างเดียวกันคือ “การเลื่อนตำแหน่ง” ไม่ใช่การให้บริการ เจ้าหน้าที่รัฐเป็นกลุ่มคนที่มีการสื่อสารทางเดียว พวกเขาชอบใช้อินเตอร์เน็ต แฟกซ์ และคอมพิวเตอร์ เพราะพวกเขาสามารถปฏิเสธได้ว่าพวกเขาไม่ได้รับการขอบริการหรือการร้องทุกข์ พวกเขาต่างแย่งชิงห้องทำงานและกระถางไม้ประดับเพื่อแสดงฐานะและความสำคัญของตนเอง

๙. ธุรกิจและบริษัท : ครั้งหนึ่งในสหรัฐฯ เด็กๆ เคยถูกสอนให้เป็นคนยุติธรรมในการแข่งขันกีฬา การทำธุรกิจและในการดำรงชีวิต แต่ทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนไปในระยะ ๕๐ ปีที่แล้ว ในปัจจุบัน

ศาลเต็มไปด้วยคดีความและการฟ้องร้อง ตลอดหลายสิบปีที่ผ่านมา คนอเมริกันงุนงงกับระบบญี่ปุ่นซึ่งทำงานได้ดีกว่าระบบอเมริกัน คำอธิบายก็คือระบบญี่ปุ่นเป็นระบบที่ “ไร้เมตตา” เกือบจะเท่าของสหรัฐฯ แต่การดำเนินการของระบบญี่ปุ่นนั้นตั้งอยู่บนพื้นฐานของความ “ซื่อสัตย์และการให้เกียรติ” ผู้บริหารมีเกียรติยศในการปกป้องพนักงานและพนักงานก็มีเกียรติในการทำงานให้ดีที่สุด ในสหรัฐฯ ผู้บริหารและพนักงานต่างก็ไม่สนใจซึ่งกันและกัน ไม่มีการปกป้องและความจงรักภักดี ไม่มีการให้เกียรติซึ่งกันและกัน ความสัมพันธ์ที่มีคือการเอาเปรียบ การกดขี่ซึ่งกันและกันรวมทั้งการติดสินบน ผู้ที่เอาเปรียบได้คือผู้ชนะ สำหรับผู้บริหารที่ละโมภ การเล่นการเมือง การกดขี่พนักงานและผู้ถือหุ้นต่างเป็นสิ่งปกติ

หมายเหตุ : กลุ่มธุรกิจได้เข้าควบคุมนักการเมืองรวมทั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ ตั้งแต่หลังสงครามกลางเมือง กลุ่มธุรกิจให้เงินนักการเมืองใช้ในการหาเสียง เมื่อได้ตำแหน่งแล้วนักการเมืองก็ออกกฎหมายให้ประโยชน์ต่อกลุ่มธุรกิจและให้เงินอุดหนุนทั้งบริษัทการเกษตรและอื่นๆ เป็นเงินปีละแสนๆ ล้านดอลลาร์

๑๐. ศาลและความยุติธรรม : สหรัฐฯ เป็นประเทศที่มีการฟ้องร้องมากที่สุดในประวัติศาสตร์ เพราะการฟ้องเรียกค่าเสียหายเป็นชีวิตจิตใจของชาวอเมริกัน สหรัฐฯมีผู้ประกอบอาชีพทนายมากกว่าหลายๆ ประเทศรวมกัน และนั่นเป็นสิ่งที่จำเป็นเพราะ หนึ่ง : สหรัฐฯมีคนที่ไม่ซื่อสัตย์มากที่สุด สอง : สหรัฐฯมีแต่คนขี้เกียจและหาเงินจากการฟ้องร้อง ตัวอย่างเช่น หญิงคนหนึ่งป่วยหลังจากการเสริมเต้านมด้วยวัตถุแปลกแยกทั้งที่หมอเตือนเธอแล้วแต่เธอไม่ยอมเชื่อ เธอฟ้องหมอซึ่งหมอก็ไม่สนใจ เพราะบริษัทประกันเป็นผู้จ่ายเงิน เมื่อบริษัทประกันจ่ายเงินแล้วก็ขึ้นค่าเบี้ยประกันสิ่งที่หมอคนดังกล่าวทำคือขึ้นราคาสำหรับคนไข้รายต่อไป ส่วนผู้หญิงคนนั้นก็มีความสุขแม้

ต้องเจ็บตัว เพราะได้เงินก้อนใหญ่กว่าที่เธอจะหาได้จากการทำงานทั้งชีวิต แถมเธอยังคิดว่าเธอฉลาดกว่าคนอื่นด้วย กรณีข้างต้นช่วยอธิบายว่าทำไมเบี้ยประกันในสหรัฐฯ จึงสูงมาก

ในปัจจุบัน คนอเมริกันกำลังฟ้องบริษัทผลิตบุหรี่ (ทำให้เป็นมะเร็ง) เป้าหมายต่อไปอาจจะบริษัทผลิตปืน (ทำให้ตาย) บริษัทผลิตน้ำตาล (ทำให้เป็นโรคเบาหวาน) บริษัทจานด่วน (ทำให้อ้วน) หรือแม้แต่ฟ้องพ่อแม่ เพราะให้กำเนิดพวกเขาที่หน้าตาไม่สวยไม่หล่อ??

หมายเหตุ : ในปัจจุบัน สหรัฐฯ มีโรงเรียนกฎหมายที่ได้รับการยอมรับจากมลรัฐถึง ๒๐๐ โรงเรียน และมีนักกฎหมายมากถึง ๗๓๕,๐๐๐ คน อย่างไรก็ตาม คุณภาพของนักกฎหมายจำนวนมากไม่ดีพอและถูกร้องเรียนบ่อยๆ

พลเมืองของสหรัฐฯ ประกอบด้วยคนกว่า ๖๐ ล้านชาติ จึงไม่มีพื้นภูมิของชีวิต ขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมร่วมกัน จอห์น นaylor บิดนักเขียนชื่อดังของสหรัฐฯ กล่าวว่า “สังคมสหรัฐฯ ไม่ใช่หม้อหลอม (melting pot) แต่เป็นชามสลัด (salad bowl) ซึ่งทุกอย่างอยู่รวมกันโดยมี “น้ำสลัด” หรือ “กฎหมาย” (rule of law) เป็นตัวผสม ในเรื่องนี้ ท่านพระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตโต) กล่าวว่า “รวมกันโดยกฎหมายก็รวมกันไม่จริงเพราะไม่ได้รวมที่ใจ”.....คนไทยจำนวนมากชื่นชมระบบ rule of law ของสหรัฐฯ ทั้งๆ ที่ประเทศไทยมีขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมซึ่งรวมใจคนได้ดีกว่า???

๑๑. อาชญากรรมและความรุนแรง : คนอเมริกันมีเหตุผลน้อยที่สุดที่จะก่ออาชญากรรม (รายได้สูง) แต่สหรัฐฯกลับมีสถิติอาชญากรรมสูงที่สุดในโลก

หมายเหตุ :

- ระหว่างปี ๒๕๐๓-๒๕๓๔ อาชญากรรมในสหรัฐฯ เพิ่มขึ้น ๕๖๐ %

- เฉพาะระหว่างปี ๒๕๔๔-๒๕๔๘ บริษัทข้ามชาติสหรัฐฯ ที่ติดอันดับ ๑-๓๐ ของโลกได้ถูก

ฟ้องและต้องชดใช้ค่าเสียหายหรือเสียค่าปรับเป็นเงิน ๑๐-๑,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ มีจำนวนเป็นสิบๆ บริษัท ด้วยข้อหาจงใจสร้างรายได้หรือรายจ่ายเท็จ ให้ข้อมูลเท็จแก่ผู้ถือหุ้นและลูกค้า เลี่ยงภาษี ตกแต่งบัญชี ทำลายหลักฐาน ฯลฯ การฉ้อฉลกลโกงดังกล่าวก่อความเสียหายให้ผู้ถือหุ้น สาธารณชน และพนักงานเป็นเงินจำนวนล้านล้านดอลลาร์ และผู้บริหารจอมโกงของบริษัทเหล่านั้นต่างจบมาจากมหาวิทยาลัยชื่อดัง เช่น ฮาร์วาร์ดและเคลล็อก นอกจากนี้ระหว่างปี ๒๕๔๓-๒๕๔๙ บริษัทใหญ่ๆ ของสหรัฐฯซึ่งคนไทยรู้จักดียังถูกจัดอันดับให้เป็น “บริษัทเลว” โดยองค์กรเอกชนที่คอยเฝ้าติดตามพฤติกรรมของบริษัท (Corporate Watch) อีก ๗๐ บริษัท ข้อหาคือทำลายสิ่งแวดล้อม โป๊ปตมดเท็จ หลอกลวงลูกค้า เอาเปรียบและทำร้ายพนักงาน ค้าทาส ผลิตยาไม่มีคุณภาพ ไม่มีมาตรการเพื่อความปลอดภัยให้พนักงานและชุมชนคอร์รัปชัน ตั้งราคาสูงเกินจริง ฯลฯ อาชญากรรมของบริษัทข้างต้นเกิดขึ้นทั้งในสหรัฐฯและนอกประเทศ

๑๒. ยาเสพติด : แม้คนที่ไม่ฉลาดก็รู้ว่ายาเสพติดจะทำให้สูญเสียงาน เสียครอบครัว กลายเป็นโจรและอาจติดคุก แต่ปัญหานี้ก็ระบาดไปทุกระดับของสังคม ไม่มีครอบครัวใดหนีปัญหานี้ได้ ไม่ว่าจะเป็นครอบครัวของแพทย์ วิศวกร นักกฎหมายหรืออื่นๆ แทบทุกอพาร์ทเมนต์ในเมืองใหญ่มีทั้งผู้ซื้อและผู้ขาย ในขณะที่สมาคมแพทย์ระบุข้อเสียของบุหรี่ยาและรัฐบาลก็รณรงค์ให้คนเลิกสูบบุหรี่ ยาเสพติดกลับระบาดไปทั่วทุกหัวระแหง

หมายเหตุ : งบประมาณต่อต้านยาเสพติดของสหรัฐฯ สูงขึ้นจาก ๖๕ ล้านดอลลาร์ในปี ๒๕๑๒ (ยุครัฐบาล นิกสัน) เป็น ๑๗,๗๐๐ ล้านดอลลาร์ในยุคของนายบิล คลินตัน การตายจากยาเสพติดสูงขึ้นเรื่อยๆ ราคายาถูกลงแต่ความบริสุทธิ์สูงขึ้น ร้อยละ ๗๕ ของผู้เสพยาเป็นคนผิวขาว และร้อยละ ๑๑ เป็นคนผิวดำ ปัญหาในเรื่องนี้

ทำให้สหรัฐฯ ต้องเก็บข้อมูลอาชญากรรมเพิ่มขึ้นกว่า ๕๐ ล้านคน

๑๓. โครงการสุขภาพ : การเจ็บป่วยในสหรัฐฯ โดยไม่มีการประกันสุขภาพสามารถนำไปสู่การล้มละลาย แพทย์ในสหรัฐฯต่างต้องการเป็นเศรษฐีเงินล้านภายใน ๒ ปีหลังจากเรียนจบ และยาในสหรัฐฯ มีราคาสูงที่สุดในโลก เมื่อผมยังเป็นเด็กผมยังมี “หัวใจ” แต่ในปัจจุบันสถานการณ์เปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง ข้อสำคัญก็คือเดี๋ยวนี้หมอทุกคนกลายเป็นผู้เชี่ยวชาญ ไม่มีหมอรักษาโรคทั่วไปอีกแล้ว และนั่นทำให้ค่ารักษาแพงขึ้นไปอีก

รัฐบาลไทยชุดที่แล้ว (ชุดทักษิณ) ดูเหมือนจะนิยมว่าวิถีตะวันตกนั้นเยี่ยมยอด ได้นำโครงการ ๓๐ บาทรักษาทุกโรคมารื้อใช้ โครงการนี้มีได้เป็นอะไรมาเกินไปกว่าโครงการเพื่อให้ได้รับเลือกตั้งผลก็คือรัฐบาลให้เงินแก่โรงพยาบาลต่างๆ ไม่เพียงพอ ซึ่งทำให้หมอเครียดและหลบหลีกคนไข้... บางส่วนถึงกับลาออกและไปอยู่โรงพยาบาลเอกชนซึ่งรักษาคนมีเงิน และหมอที่จะรักษาคนยากจนมีน้อยลงไปกว่าเดิม

๑๔. สังคมคนอ้วน : สหรัฐฯ เป็นสังคมที่มีคนน้ำหนักเกินมากที่สุดในโลกกว่าร้อยละ ๖๐ เพราะคนส่วนใหญ่บริโภคอาหาร “จานด่วน” ทุกคนดูเหมือนจะสั่งแฮมเบอร์เกอร์ขนาดใหญ่ซึ่งชุ่มฉ่ำไปด้วยเนย มันฝรั่งทอดและน้ำดำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเยาวชนอเมริกันกำลังมุ่งไปสู่ความอ้วนผิดปกติ พ่อและแม่ต่างก็วิ่งหาความร้ายแรงและวัตถุ ขณะเดียวกันก็ปล่อยให้เขาให้อยู่กับ “อาหารขยะ” คนอเมริกันต่างมองไม่เห็นสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น บางทีอาจจะเพราะเขาไม่ต้องการจะเห็นและรับรู้ว่าจะไขมันทำลายหัวใจได้เหมือนๆ กับบุหรี่ยา

หมายเหตุ : ตั้งแต่ปี ๑๙๗๐ (๒๕๑๓) คนอเมริกันบริโภคแคลอรีเพิ่มขึ้นร้อยละ ๒๕ ตั้งแต่ปี ๑๙๘๐ (๒๕๒๓) อัตราคนอ้วนหรือน้ำหนักเกินเพิ่มขึ้นกว่าร้อยละ ๖๐ ในผู้ใหญ่ ๒ เท่าในเด็กและ ๓ เท่าในวัยรุ่นสาว...โรคนี้กำลังระบาดไปทั่วโลก

โดยการครอบงำของอาหาร “จานด่วน”

๑๕. **หญิงอเมริกัน** : หญิงสาวชาวอเมริกันเข้าสู่การหมั้นลามกกันมากขึ้น เพราะพวกเธอต่างก็ “ติดกับ” วิถีชีวิตที่สังคมตั้งความหวังไว้สูงเกินไป เธอเลือกเข้าสู่วงการเพราะมันจะทำให้เธอได้ทั้ง “เงิน” และ “ความสนอกสนใจ” หญิงอเมริกันต่างก็ทิ้งสิ่งต่างๆ ที่ “ธรรมชาติ” ได้ให้แก่เธอ เช่นความอ่อนโยน ความเห็นอกเห็นใจ ความเมตตาปราณี ความอบอุ่น ความสามารถในการเลี้ยงดูเด็กและพวกเธอขาด “หัวใจ” และนั่นทำให้พวกเธอ “ไม่น่าสนใจ” อีกต่อไป ในปัจจุบันพวกเธอต่างต้องการทั้งงานบ้าน ต้องการเก่งกล้าสามารถทั้งในสังคมและการทำงาน ผู้ชายต้องการ “คู่ครอง” แต่พวกเธอทำตัวเหมือนผู้ชาย พวกเธอเลยหาคู่ครองไม่ได้เพราะผู้ชายจำนวนมากหันไปหาหญิงวัยรุ่นซึ่งยังคงมีคุณสมบัติหญิงอยู่บ้าง และนั่นทำให้พวกเธอหันไปหาผู้ชายผิวดำซึ่งก็ปฏิบัติต่อพวกเธออย่างไม่เหมาะสม

๑๖. **ความบันเทิง** : ในปัจจุบันภาพยนตร์ ๗ ใน ๑๐ ไม่คุ้มค่าตั๋ว ผู้แสดงไม่มีบุคลิกที่โดดเด่นและเนื้อเรื่องก็มีแต่เรื่องสยองขวัญ เต็มไปด้วยความรุนแรงและการทำลายล้าง โดยมีเพลงเร่งเร้า สิ่งเหล่านี้ปรากฏในกีฬา โทรทัศน์ ดนตรีและการเต้นรำด้วย คนอเมริกันได้รับการศึกษาดีขึ้นแต่ทุกอย่างกลับเลวร้ายลง เด็กๆ ถูกโหมกระหน่ำด้วยโฆษณาให้แข่งขันกันบริโภค แม้ไม่มีเวลาอ่านหนังสือให้ลูกฟัง และสอนลูกในสิ่งที่ติงตามอีกต่อไป ส่วนกีฬาก็กลายเป็นการค้ำ นักกีฬาได้รับค่าตอบแทนมากเกินไป และทุกทีมกลายเป็นพันธมิตรผสมซึ่งทำให้หมดความน่าสนใจ ทุกอย่างมุ่งไปที่ “เงิน” การซื้อขายและชัยชนะเท่านั้น

เพลงในปัจจุบันไม่ต้องใช้ศิลปะและความสามารถส่วนตัว มีแต่การเร่งเร้ารุนแรง กริ๊งร้องระเบิดและไฟลุกท่วมและแข่งขันเปิดเผยร่างกาย พวกเขาได้ทำลายคุณค่าของดนตรีไปจนหมด

๑๗. **คริสต์ศาสนา** : พระเยซูคริสต์และพระพุทธรูปต่างก็ไม่ได้สอนให้มุ่งหาความสุขทาง

วัตถุ แต่ชาวอเมริกันที่นับถือคริสต์ศาสนาต่างก็เพิกเฉยกับเรื่องที่พระเยซูทำลาย “ขุมแลกเงิน” ในโบสถ์ หรือทรงให้อาสาสมัครรวีที่จะขึ้นสวรรค์ด้วยการทำความดี พวกเขาเพิกเฉยเพราะคำสอนดังกล่าวไม่ตรงกับความต้องการ (กิเลส) ของเขา คนอเมริกันตะเกียกตะกายอย่างหนักเพื่อเงินและพวกเขาไม่รู้จักรักคำว่า “พอ” และพวกเขาตีความว่าทรัพย์สินทั้งหลายในโลกเป็นสิ่งที่พระเจ้ามอบให้มนุษย์เพื่อสร้างความมั่งคั่งสำหรับเรื่อง “โลกร้อน” ชาวอเมริกันเคร่งครัดหรือขวางัดต่างกล่าวว่า “พระเจ้าจะทรงจัดการเอง”

๑๘. **คนกลุ่มน้อย** :

- ชาวฮิวยังคงประสบประเทศเยอรมันทั้งๆ ที่สงครามโลกจบไปนานแล้ว และชาวเยอรมันในปัจจุบันไม่มีส่วนเกี่ยวข้องหรือรู้เห็นกับการกระทำของปู่หรือย่าของเขาแม้แต่ชนิดเดียว

- ผู้นำคนดำและผู้สร้างภาพยนตร์ต่างยังคงย่ำคิดย่ำพูดเรื่องทาสผิวดำและการแบ่งแยกทางสีผิว ทั้งๆ ที่การทำเช่นนั้นไม่ได้ทำให้สถานการณ์ดีขึ้น แต่กลับทำให้แย่ลง

- ผมรู้สึกขยะแขยงที่เห็นชายจูบชายในที่สาธารณะ

- ผมเบื่อกับการเดินขบวนแสดงพลังทุกๆ ปีของกลุ่มชายแท้ กลุ่มรักร่วมเพศ กลุ่มหญิงแท้ กลุ่มคนที่หย่าร้าง กลุ่มคนชรา ฯลฯ

๑๙. **การขับรถ** : คนอเมริกันเป็นคนขับรถที่แย่ที่สุดในโลก พวกเขาทั้งหยาบคายและเพิกเฉยต่อสิ่งรอบตัวพวกเขาถูกสอนในห้องเรียนตั้งแต่เด็กถูกสอนตอนแข่งขันกีฬาและถูกสอนในโลกธุรกิจในเรื่องแข่งขัน เอาชนะ ต้องได้เปรียบ ต้องเป็นที่หนึ่ง ทำลายคู่แข่ง ฯลฯ และนั่นคือสิ่งที่เขาทำในท้องถนน

อย่างไรก็ตาม หลังจากอยู่ในประเทศไทยมา ๙ ปี ผมต้องขอโทษชาวอเมริกันและยกย่องว่าพวกเขาเป็นผู้ขับรถที่ดีและเป็นมืออาชีพเมื่อเปรียบเทียบกับผู้ขับรถยนต์ชาวไทย ความดีงาม

ทั้งหมดของคนไทยที่ผมพูดถึงจะแตกกระจาย
หายไปหมดเมื่อพวกเขาอยู่หลังพวงมาลัย

ประเทศไทย

ผมไม่เคยพูดว่าประเทศไทยเป็นประเทศ
สมบูรณ์แบบ แต่ผมเห็นว่าประเทศไทยให้
เสรีภาพในการดำเนินชีวิตเพราะไม่มีกฎหมายที่
จำกัดสิทธิต่างๆ มากมายเหมือนสหรัฐฯ มีคุณค่า
ต่างๆ ที่ดีมากมาย มีอากาศดีและคนส่วนใหญ่มี
ทัศนคติที่ดี ที่สำคัญที่สุดก็คือผมชื่นชมกับการที่
ได้เห็นคนไทยปฏิบัติต่อกันอย่างมีอารยธรรม
และเหตุผลนี้เหตุผลเดียวก็เพียงพอที่ผมจะอพยพ
จากสหรัฐฯ มาอยู่ประเทศไทยแล้ว

คนไทยชอบกันและกัน แม้พวกเขาอาจจน
แต่เขาก็ช่วยคนอื่น พวกเขาเป็นเช่นนั้นเพราะเขา
ไม่แข่งขันกันอย่างเอาเป็นเอาตาย จริงๆ แล้วมัน
ไม่จำเป็นที่ต้องรวยกว่าคนอื่น ผมเชื่อว่าความ
เชื่อทางศาสนาและนิสัยชอบสนุกว่าช่วยให้คน
ไทยเป็นคนดี พวกเขานับถือศาสนาพุทธซึ่งไม่มุ่ง
ทางวัตถุ แม้บางพวกจะนิยมหาความสุขแต่ส่วน
ใหญ่พยายามปฏิบัติตนตามคำสอนของศาสนาที่
พวกเขาศรัทธา ชาวพุทธเข้าใจในเรื่อง“การให้”
และช่วยเหลือผู้อื่นดีกว่าคนในศาสนาอื่น พวก
เขามีความสุขกว่าคนอเมริกัน

สิ่งที่ผมชอบเกี่ยวกับคนไทยคือพวกเขารัก
เด็กและเคารพผู้สูงอายุ แม้จะไม่ใช่คนใน
ครอบครัวของเขา และพวกเขาก็ให้ความเคารพ
แม้พวกเขาจะมีฐานะร่ำรวยกว่าก็ตาม นอกจากนี้
พวกเขายังไม่ค่อยฟ้องร้องกันยกเว้นเรื่อง
ร้ายแรงจริงๆ คนไทยรู้จักรับผิดชอบในสิ่งที่เขา
ทำผิดพลาดและมักตกลงกันได้ระหว่างคู่กรณี
ไม่เหมือนคนอเมริกันที่ชอบฟ้องเรียกเงินก้อนใหญ่
เมื่อ ๒-๓ ปีที่แล้ว ลูกสาวอายุ ๖ ขวบของผม
ประสบอุบัติเหตุที่โรงเรียน เธอเล่นและตกเก้าอี้
จนต้องให้แพทย์เย็บริมฝีปาก เจ้าหน้าที่ของโรง
เรียนตกใจกันมากเพราะเห็นผมเป็นคนอเมริกัน
พวกเขาคิดว่าผมจะฟ้องเรียกค่าเสียหายขนาด

ต้องขายโรงเรียน และนี่คือสิ่งที่คนในประเทศอื่น
รับรู้และคิดเกี่ยวกับคนอเมริกัน

รัฐบาลที่ถูกคว่ำโดยคณะทหารได้สั่งให้
ธนาคารปล่อยกู้และออกบัตรเครดิตได้ง่ายยิ่งขึ้น
เพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจ ดูเหมือนผู้นำรัฐบาลจะรับ
เอานโยบายบริโภคนิยมมาจากตะวันตก ผลคือ
การบริโภคเพิ่มขึ้นมากทั้งรถยนต์ จักรยานยนต์
ไปจนถึงโทรศัพท์มือถือ ผลคือการเป็นหนี้และ
ความตึงเครียดในชนบท พ่อแม่ต้องออกทำงาน
หาเงินมากขึ้น ความเหลื่อมล้ำของเยาวชน การ
หย่าร้างและปัญหาทางจิต คนไทยในกรุงเทพฯ
ต่างก็ใช้ชีวิตในรูปแบบที่ได้ทำลายสังคมอเมริกัน
ผมเชื่อว่าการกระทำดังกล่าวจะทำให้สังคม
ไทยพินาศเหมือนสังคมอเมริกัน ที่สำคัญคือสิ่งที่
คนไทยแข่งกันบริโภคนั้นเป็นสินค้าที่มาจากต่าง
ประเทศ ผมหวังว่ารัฐบาลไทยจะแก้ไข

ผมอาศัยอยู่ในประเทศไทยมา ๙ ปีแล้ว และ
เห็นการเปลี่ยนแปลงซึ่งส่วนใหญ่ไม่ใช่การ
เปลี่ยนแปลงไปสู่สิ่งที่ดีกว่าเดิม การเปลี่ยนแปลง
ดังกล่าวเห็นได้ชัดในกรุงเทพฯ และพัทยา คนไทย
ในเมืองใหญ่กำลังกลายเป็นคนตะวันตก ซึ่งนั่น
เป็นสิ่งที่น่าเสียดาย โดยเฉพาะการเปิดรับการลง
ทุนที่มากเกินไป รวมทั้งการให้ต่างชาติซื้อ
ทรัพย์สินได้

เมื่อคนต่างชาติย้ายมาอยู่ในประเทศไทย ถ้า
เขามีภรรยาและลูกก็ซื้อพาร์ตเมนต์ได้อย่างถูก
กฎหมายถ้าต้องการ และถ้าต้องการบ้านเดี่ยว
และที่ดินก็ซื้อได้ในนามของภรรยาและถ้ามีลูกก็
ใส่ชื่อลูก แม้เขาและภรรยาจะเลิกกันในภายหลัง
ลูกของเขาที่ได้รับการคุ้มครอง ฉะนั้น ถ้าชาว
ต่างชาติยังกล่าวว่ากฎเกณฑ์ข้างต้นไม่ยุติธรรม
นั่นหมายความว่าพวกเขาต้องการหาประโยชน์
จากการ “ปั่น” ตลาดทรัพย์สินในประเทศไทย
ซึ่งปกติราคาจะไม่พุ่งสูงขึ้นมาและคนไทยยังมี
กำลังซื้อได้ ถ้าให้สิทธิชาวต่างชาติซึ่งมีทุน
มากมาย พวกเขาจะกว้านซื้อที่ดินทั้งในเมือง
และต่างจังหวัด ชาวต่างชาติดังกล่าวต้องการ

จะลงทุนก้อนใหญ่เพื่อทำกำไรในตลาดที่กำลังเติบโต ผมหวังว่ารัฐบาลไทยจะไม่โอนอ่อนต่อการเรียกร้องดังกล่าว ผมต่อต้านการลงทุนซึ่งมักลงทุนในอุตสาหกรรมสกปรกซึ่งทำลายสิ่งแวดล้อมด้วย ผมต่อต้านเพราะผมเห็นความเลวร้ายต่างๆ ที่เกิดในสหรัฐฯ มาก่อน ประเทศไทยมีลักษณะใกล้เคียงกับฮาวายของสหรัฐฯ เศรษฐกิจของประเทศไทยควรจะตั้งอยู่บนฐานของเกษตรกรรม ไม่ใช่อุตสาหกรรมแบบตะวันตก

ผมหวังว่าคนตะวันตกจะไม่สนใจประเทศไทยมากนัก แต่ที่แย่ในขณะนี้คือธุรกิจแฟรนไชส์ขนาดใหญ่สัญชาติสหรัฐฯ ได้เข้ามารุกรานประเทศไทยแล้ว นอกจากนั้น ชี๊ยา (เสฟติด) ชาวอเมริกันและยุโรปยังพยายามกระตุ้นหญิงไทยที่ทำงานในบาร์ต่างๆ ให้ลองยาเสฟติดด้วย และหญิงที่ยากจนเหล่านั้นต่างอ่อนไหวต่อการชักจูงดังกล่าวเหมือนสหรัฐฯ ในยุค ๑๙๖๐ (๒๕๐๓) เจ้าพวก “แมลงสาบ” ชาวตะวันตกกำลังพยายามใช้ยาเสฟติด “ครอบงำ” หญิงไทยที่กลัวแล้วให้ทำในสิ่งที่พวกเขาต้องการ ยาเสฟติดข้ามมาจากพม่าแต่การค้ายาเสฟติดถูกริเริ่มโดยชาวตะวันตก

ผมเชื่อว่า “บุคคลสำคัญ” ของประเทศไทยที่อยู่ในกรุงเทพฯ เข้าใจในเรื่องเหล่านี้และกำลังพยายามถ่ายทอดความคิดของท่านให้ประชาชน ผมหวังว่าท่านจะทำได้สำเร็จ (ถ่ายทอดมา ๖๐ ปีแล้วแต่เข้าหูซ้ายทะลุหูขวา-ผู้สรุป)

หมายเหตุ : คุณมาร์ติน วิลเลอร์ เป็นชาวอังกฤษซึ่งจบปริญญาตรีเกียรตินิยมอันดับหนึ่งจากมหาวิทยาลัยลอนดอน ในปัจจุบันคุณมาร์ติน วิลเลอร์แต่งงานกับหญิงชาวไทย มีบุตรธิดารวม ๓ คน และอาศัยอยู่ในประเทศไทยมา ๑๒ ปีแล้ว คุณมาร์ติน กล่าวไว้ว่า “คนอังกฤษเพียงร้อยละ ๒ เท่านั้นที่มีที่ดินทำกินเป็นของตนเอง นอกจากนั้นเป็นของคนรวยและคนต่างชาติหมด” อังกฤษใช้ระบบทุนนิยมเสรีมาตั้งแต่ศตวรรษที่ ๑๘ ปลาใหญ่เลยกินปลาเล็กเกือบหมด การสำรวจความคิดเห็นระบุว่าคนอังกฤษร้อยละ ๕๐-๖๐ ไม่อยากอยู่ในอังกฤษ และคนอังกฤษเป็นกลุ่มคนที่ย้ายไปอยู่ประเทศออสเตรเลียมากที่สุด

อนึ่ง ที่ดินในเม็กซิโกและอเมริกันใต้ร้อยละ ๕๐-๘๐ ก็ตกอยู่ในมือคนรวยและคนต่างชาติ โดยเฉพาะบริษัทข้ามชาติของสหรัฐฯ.....ประเทศไทยก็กำลังเดินไปสู่หายนะเช่นเดียวกัน??? **ข**

อ้างอิง : John Arnone, “Why I Left America”, P.Press Co.Ltd., ๒๐๐๔ และ John Tirman, “๑๐๐ Ways America is Screwing up the World”, Harpers Collin Publisher, New York, USA, ๒๐๐๖ - John Tirman เป็นผู้อำนวยการบริหารกองทุนการศึกษานานาชาติสถาบันเอ็มไอทีสหรัฐฯ

หลักใหญ่ข้อหนึ่งของพุทธศาสนา คือ ไม่ใช่คิดดีคนเดียว เพราะถ้าคิดดีคนเดียว พระพุทธเจ้าก็ไม่ต้องทรงเหนื่อยยากในการเสด็จจาริกสั่งสอนสัตว์ทั้งปวงให้ติดตาม เพราะฉะนั้น เราจึงควรช่วยกันปลูกฝังให้เกิดคนดีมากๆ ทั้งทางความรู้ (วิชา) ทั้งทางความประพฤติ (จรณ)

(จาก “ธรรมจักร”)





ธรรมชวนคนทำชั่ว
ไม่กลัวก่อกรรมบาปใหญ่
ไม่เคยหลีกเลี่ยงให้ใคร
สุดท้ายแบกภัยตัวเอง



๒! (ธรรมเทวปุตตชาตก) แพะชนะที่เหตุผล ๑

ที่โรงธรรมสภาเหล่าภิกษุกำลังพากันสนทนาถึง...

“พระเทวทัตนั้นชั่วร้าย ได้เกรี้ยวกราดใส่พระผู้มีพระภาคเจ้า ได้รับวิบากกรรมถูกแผ่นดินสูบเสียแล้ว”

พอดิพระศาสดาเสด็จมา ได้ตรัสถามเรื่องที่ภิกษุสนทนากัน เหล่าภิกษุจึงกราบทูลให้ทรงทราบ พระองค์ก็ได้ตรัสบอกกับภิกษุเหล่านั้นว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มิใช่แต่ในบัดนี้เท่านั้นที่พระเทวทัตหมายประทุษร้ายเรา แล้วถูกแผ่นดินสูบ แม้ในกาลก่อน ก็เคยหมายทำลายธรรมจักร (การหมุนกงล้อแห่งธรรม) ของเรา แล้วถูกแผ่นดินสูบเข้าสู่เวจิมหานรกเช่นกัน”

ทรงนำอดีตชาตนั้นมาตรัสเล่า

ใน.....
อดีตกาล ณ กามาวจรเทวโลก (โลกของเทวดาซึ่งท่องเที่ยวไปในกาม) มี**เทพบุตร**คนหนึ่งนามว่า **ธรรม (ติ)** กับ**อีก**คนหนึ่ง นามว่า **อธรรม (ชั่ว)** เทพบุตรทั้งสองมีอุปนิสัยตรงกันข้ามดุจฟ้ากับดิน

ธรรมเทพบุตร (เทวดาดี) นั้น ประดับด้วยเครื่องตกแต่งอันเป็นทิพย์ (วิเศษ) ทรงรถทิพย์อันประเสริฐ แวดล้อมไปด้วยหมู่เทวดา (ชายที่มีใจสูง) และนางฟ้า (หญิงที่มีใจสูง) พอถึงวันเพ็ญอันเป็นวันอุโบสถ (วันพระถือศีล ๘) ก็จะไปหาพวกมนุษย์ (ผู้มีใจประเสริฐ) ที่คามนิคม ชนบท และราชธานี ลอยตัวอยู่กลางอากาศกล่าวชักชวนหมู่ชนให้ถือนั่นในกุศลกรรมบถ (ทางแห่งการทำดี) ว่า

“ท่านทั้งหลายจงงดเว้นจากอกุศลกรรมบถ (ทางแห่งการทำชั่ว) ๑๐ ประการคือ

๑. เว้นจากการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต
๒. เว้นจากการลักขโมย
๓. เว้นจากการประพฤติดูผิดในกาม
๔. เว้นจากการพูดปด
๕. เว้นจากการพูดส่อเสียด
๖. เว้นจากการคำหยาบ

๗. เว้นจากการเพ้อเจ้อ

๘. เว้นจากการโลภอยากได้ของเขา

๙. เว้นจากการคิดปองร้ายผู้อื่น

๑๐. เว้นจากความเห็นที่ผิดธรรม

แล้วจงพากันทำเพ็ญ (เพิ่มพูน) ธรรม คือการบำรุงบิณฑบาตพร้อมทั้งประพฤติดุจจริตธรรม ๓ ประการ คือประพฤติดุจตรงทั้งทางกาย-วาจา-ใจ โดยทั่วหน้ากันเถิด

หากท่านเพิ่มพูนบุญกุศลได้อย่างนี้ ก็จะมีสวรรค์ (สภาวะสุขสบาย) เป็นที่ไปเบื้องหน้า ได้รับยศอันยิ่งใหญ่แล้ว”

กล่าวจบก็แสดงความเคารพด้วยการกระทำการประทักษิณ โดยแล่นรถวนรอบไปทางขวาอยู่บนอากาศ

ขณะนั้นเอง...**อธรรมเทพบุตร (เทวดาชั่ว)** ก็ได้มาชักชวนผู้คนทั้งหลาย ให้**กระทำในอกุศลกรรมบถ ๑๐ ประการ**นั้น คือ ๑.จงฆ่าสัตว์ตัดชีวิต... ๑๐.จงมีความเห็นผิดธรรม แล้วก็ลอยอยู่ในอากาศ แล่นรถวนรอบไปทางซ้าย

ด้วยเหตุนี้เอง รถของทั้งสองฝ่ายต่างก็มาเผชิญหน้ากันที่กลางอากาศ เหล่าบริวารพากันตะโกนร้องถามไปว่า

“พวกท่านเป็นฝ่ายไหน”

ต่างฝ่ายต่างก็ตะโกนบอกว่า

“พวกเราเป็นฝ่ายธรรมเทพบุตร”

“พวกเราเป็นฝ่ายอธรรมเทพบุตร”

ทั้งสองฝ่ายต่างก็ไม่มีใครหลีกทางให้กัน ธรรมเทพบุตรได้เอ่ยขึ้นว่า

“ดูก่อนอธรรมเทพบุตร เราเป็นฝ่ายธรรมะ (ความดี) หนทางนี้สมควรแก่พวกเรา ท่านเป็นฝ่ายอธรรม (ความชั่ว) จงขยับรถของพวกท่านหลีกทางไปเถิด

เพราะเราเองไม่ค้ายศ ไม่ค้าบุญ เหล่าสมณะและพราหมณ์พากันสรรเสริญทุกเมื่อ เป็นผู้มีธรรมอันเทวดาและมนุษย์บูชาแล้วคู่ควรแก่หนทางท่านจงหลีกให้ทางนี้แก่เราเถิด”

อธรรมเทพบุตรได้ยินอย่างนั้น ก็ประกาศตน

บ้างว่า

“เราได้ชื่อว่า **อธรรม** ยืนอยู่บนรถแห่ง
อธรรมอันมั่นคง ไม่เคยกลัวใคร เรามีกำลัง
เข้มแข็ง ไม่เคยหลีกเลี่ยงให้ใครเลย แล้วทำไมจะ
ต้องหลีกเลี่ยงให้ท่านในวันนี้ด้วย”

“ก็เพราะในโลกนี้ธรรมนั้นเกิดก่อน อธรรม
เกิดขึ้นภายหลัง เราเป็นผู้เจริญกว่า ประเสริฐ
กว่า ทั้งอายุมากกว่า จงให้ทางแก่เราเกิด
น้องเอ๋ย”

“เราจะไม่หลีกเลี่ยงให้เพียงเพราะท่านขอร้อง
หรือเพราะท่านเป็นผู้สมควร ในวันนี้เราทั้งสอง
ฝ่ายจึงมารบกัน แล้วหนทางนี้ก็จะเป็นอย่างผู้ชนะ
ในการรบ”

“เราชื่อว่า**ธรรมะ** เป็นผู้ขึ้นลือชาไปทั่วทุกทิศ
มีกำลังมาก มียศยิ่งใหญ่ประมาณไม่ได้ ไม่มีผู้ใด
เทียบเท่า มากด้วยคุณทั้งปวง อธรรมเอ๋ยท่านจะ
ชนะเราได้อย่างไร”

อธรรมเทพบุตรได้ฟังเหตุผลเหล่านั้นแล้ว
อดไม่ได้ที่จะได้เหตุผลกลับไปบ้างว่า

“เรามีแต่ใช้ฆ้อนเหล็กตีทองคำเพียงอย่าง
เดียว ไม่มีใช้ฆ้อนทองคำมาตีเหล็ก ถ้าหากว่า
อธรรมอย่างเราฆ่าธรรมอย่างท่านในวันนี้ได้
เหล็กจะนำคุณาชมเหนือทองคำแน่ๆ”

ธรรมเทพบุตรเห็นชัดเจนแล้วว่า อธรรมเทพ
บุตรมีแต่ความก้าวร้าวรุนแรง มุ่งแต่จะให้ชนะ
กัน ทำลายกัน ดังนั้นจึงตัดสินใจบอกไปว่า

“แม้ท่านจะมีกำลังในการรบ แต่ในสนามรบ
นี้ผู้ใหญ่และครูของท่านล้วนไม่มี ท่านไม่อาจเอา
ชนะเราได้เลย น้องเอ๋ย เราไม่อาจได้ชื่อว่ารังแก
ท่าน ฉะนั้นเราจะยอมหลีกเลี่ยงให้ **อดโทษ**ต่อ
อาการอันไม่น่ารักของท่าน อดทนต่อถ้อยคำ
ชั่วหยาบของท่าน”

ได้ฟังคำพูดนี้จบ อธรรมเทพบุตรถึงกับ
เจ็บใจยิ่งนัก แค้นใจใหญ่หลวง โกรธรุนแรงจน
หน้ามืดจนเขตกองจากรถศีรษะหันลงดินเท้าชี้ฟ้า
พร้อมกับรำพันเพ้อว่า

“เราอยากจะรบ ก็ไม่ได้รบ”

อธรรมเทพบุตรตกลงถึงพื้นดิน แผ่นดินก็
แยกออกเป็นช่อง เปิดทางให้หล่นสู่เวจิมหานรก
แล้ว ฝ่ายธรรมเทพบุตรจึงได้หนทางขั้บรถกลับสู่
เทวโลก

.....

พระศาสดาตรัสเรื่องนี้แล้ว ทรงสรุปว่า

“ธรรมเทพบุตรเป็นผู้มีขันติเป็นกำลัง มีจิต
เที่ยงตรง มีกำลังมาก มีความบากบั่นอย่าง
แท้จริง สามารถชนะในการรบได้แล้ว

ฉะนั้นบิดามารดาและสมณพราหมณ์ หาก
ไม่ได้รับความนับถือในเรือนของใคร คนนั้นเมื่อ
ทอดทิ้งกายไว้ในโลกนี้ ตายไปแล้วย่อมพากัน
ไปสู่สุคติ เหมือนอธรรมเทพบุตรผู้มีศีรษะตั้งลงสู่
อเวจิมหานรก

แต่ถ้าบิดามารดาและสมณพราหมณ์ได้รับ
ความนับถือเป็นอย่างดีในเรือนของใคร คนนั้น
เมื่อทอดทิ้งกายไว้ในโลกนี้ ตายไปแล้วย่อมพา
กันไปสู่สุคติ (ทางไปดี) เหมือนอธรรมเทพบุตรขั้บรถ
ของตนไปสู่เทวโลก”

สุดท้าย พระศาสดาทรงเฉลยชาดกนั้น

“อธรรมเทพบุตรในกาลนั้น ได้มาเป็นพระ
เทวทัตในบัดนี้ แม้พวกพ้องของอธรรมเทพบุตร
ก็ได้มาเป็นพวกพ้องของพระเทวทัต ส่วน
ธรรมเทพบุตรได้มาเป็นเรวตเถกค และ
พวกพ้องของธรรมเทพบุตร ก็ได้มาเป็นพุทธ-
บริษัทของเราเอง” ๓

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๕๑๕ อรรถกถาแปลเล่ม ๖๐ หน้า ๒๓)

ถึงจะรบชนะข้าศึกเป็นพันๆ ราย
ก็ไม่นับเป็นยอดขุนพล
แต่ผู้ที่เอาชนะจิตใจตน
จึงเรียก “ยอดขุนพล” แท้จริง

● พุทธวจนะ



● ดังนั้น วิมุตตินันท์

อิสรภาพแห่งความคิด

ไทยโพสต์

วันจันทร์ที่ 25 พฤษภาคม พ.ศ. 2552 ขึ้น 2 ค่ำ เดือน 7 ปีฉลู

www.thaipost.net

ราคา 15 บาท

‘การเมืองใหม่’

พรหม.เอาแน่ตั้งพรรค/ตร.รับน้องจับข้อหาก่อการร้าย

ม.ร.อ.ชิต ๑ พันเอกฯ ขึ้นเวทีปราศรัย ประกาศตั้งพรรคเพื่อเป็นศรีอยุธยาสร้าง การเมืองใหม่ รอโหวตเป็นนายกฯ 25 พ.ค. นี้เองจากแม่ ตัวแทนเครือข่ายแกนนำ พญ. “สนธิ” นักร้องนำพรรค เจ้าตัวขอ

พรรคขึ้นก้าวกระโดด ตั้งเป้า ส.ส. ๕๐ ขึ้น

หวังเข้าสภาร่วมตั้งรัฐบาลด้วย ถึงจะมีความหมาย

เพราะสามารถโชว์ผลงานชวนเลือกพรรคสมัยหน้า

ถ้าขาดอดเป็นรัฐบาลก็หมดท่า

คิดแบบนี้...

น่ากลัวประวัติศาสตร์ซ้ำรอยกลุ่มรวมพลัง...



มือไม่คิดปฏิรูปการเมือง เพื่อขจัดนักการเมือง
6 น้ำเน่าๆ เก๋ๆ ออกไป เปิดทางให้น้ำดีหน้าใหม่
ไหลเข้ามาสะดวก รัฐบาลอภิสิทธิ์กลับชวนชวาย
ให้แก่รัฐธรรมนูญ เพียงเพื่อเอื้อนักการเมือง
โลโครกและความอยู่ยงของพรรคแม่สามานย์
เพราะโทษซื้อเสียง ก็อย่าให้ถึงกับยุบพรรคเลย
แล้วเมื่อไรการซื้อเสียงจะหมดจากเมืองไทย
เสียที!

ยิ่งนายกรัฐมนตรีอภิสิทธิ์ ออกเชื่อมั่น
รัฐสภาแก้ปัญหาทุกอย่างได้ และเหมือนใจกว้าง
เอาข้อขัดแย้งแดงเหลืองหรือเรื่องต่างๆ วาง
บนโต๊ะ แล้วฝันว่าจะหาทางสมานฉันท์ได้หรือ
ในขณะที่เวทีสภาเต็มไปด้วยพวกเถื่อนและถ่อย
อยู่ตั้งเท่าไร...



เส้นทางพรรคพันธมิตร

อนึ่ง ออกตลกสันติ ที่นักการเมืองทำผิด ร้ายแรงโทษสาหัสโดนตัดสิทธิ์แค่ห้าปี ผ่าจะแก้กฎหมายเปิดช่องลดเบื้อเรือ่จริง ๆ มันควรแก้ กลับตรงกันข้ามคือ ตัดสิทธิ์กรรมการบริหารเป็น ลิขิปรวมทั้งฟอง ส.ส.ผู้เลือกตัวบริหารพรรคคิ นักให้เว้นวรรคไปสักสมัยสองสมัย เอาให้หนักสัก เท่าตัว การยุบพรรคจะได้ผลเด็ดขาด ไม่เป็นผี คินชีพเช่นไทยรักไทยหรือพลังประชาชนจน กลายมาเป็นเพื่อไทยอะไรต่างๆ แล้วไล่เลื้อแดง น้ำเงินมั่วปั้นปวนกวนเมืองเหมือนหมาบ้า

นอกจากนี้แม้จะได้คำตอบอย่างนายกฯ อภิสิทธิ์ แต่ยังไม่ค่อยกล้าหาญในฐานะผู้นำจำเป็นต้อง กล้าตัดสินใจ เราจึงเห็นประชาธิปไตยมักถนัด ชื่นเชิงการเมืองเก่าๆ ให้เป็นฝ่ายค้านพอไหว พอ มีโอกาสบริหาร ไม่สู้มีผลงานเข้าตา

โดยเฉพาะรัฐบาลกึ่งเทพผสมมารเต็มๆ นับ วันยิ่งหมดศรัทธาน่าเบื้อเต็มทน จึงน่าจะพอกันที กับการเมืองน้ำเน่า ยิ่งพวกเขาทำประจานตัวเอง เท่ากับกระตุ้นให้เกิดเปลี่ยนแปลงเร็วขึ้น

พรรคการเมืองใหม่ตัวจริงขนานแท้

ในงานรำลึก ๑๙๓ วันที่ยุญยก็หา ธรรม- ศาสตร์ รังสิต เมื่อ ๒๕ พ.ค. ๕๒ มีเป้าสำคัญ เพื่อขอฉันทามติคว่ตั้งพรรคพันธมิตรขึ้นหรือไม่

ไม่ว่าเสียงส่วนใหญ่จะหนุน หรือเสียงส่วน น้อยค้านแคไหน

เรื่องทีควรทราบ คือ พันธมิตรประชาชนเพื่อ ประชาธิปไตยนับเป็นพรรคตัวจริงอยู่แล้วแท้ๆ ในสายตาพ่อท่านโพธิ์รักษ์ รับรองว่าอย่างนั้น

พินิจดูตามพ่อท่านว่า น่าจะถูกต้องทีเดียว ไม่ผิดเลย

เพราะเป็นพรรคการเมืองใหม่ของประชาชน โดยประชาชน เพื่อประชาชน มันเกิดขึ้นโดย ธรรมชาติ เริ่มจุดประกายจากรายการเมืองไทย รายสัปดาห์ลัญจรณ์ขยายตัวเป็นปรากฏการณ์ สนิธิ ลิ้มทองกุล และขบวนการกลุ่มพันธมิตร ประชาชนเพื่อประชาธิปไตย เรื่อยมาถึงทุกวันนี้

จากผลสำเร็จในการชุมนุมขับไล่ทักษิณ มา ถึงการต่อต้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญตลอด ๑๙๓ วัน สะท้อนให้เห็นการชุมนุมโดยสันติ อหิงสา อโหสิ ที่งดงามจนไม่น่าเชื่อว่าจะทำให้ถึงปานนี้

นับเป็นการเมืองภาคประชาชนอันทรงพลัง ซึ่งไม่เคยปรากฏมาก่อน ส่วนใหญ่มาจาก ชนชั้นกลางในเขตตัวเมืองทั่วประเทศ โดยต่าง ได้รับข้อเท็จจริงส่งตรงจากเอเอสทีวีเป็นต้น

เฉพาะอย่างยิ่งต่างคนต่างพากันมาด้วยจิต สาธารณะ เห็นแก่บ้านเมืองต้องเสียสละมาทำ หน้าที่พลเมืองดี ใช้หนี้แผ่นดิน และทำบุญเรื่อง ลำคัญ การมารวมหมู่ชุมนุมอยู่กินหลับนอน กลางถนนต่อเนื่องไม่ใช่ญาติก็เหมือนญาติ แบ่ง กันกิน ข้าวของเครื่องใช้ไหลมาเทมาไม่ขาดสาย ล้วนพิสูจน์ให้เห็นน้ำใจไทย ของคนมีอุดมการณ์ รักชาติศาสน์กษัตริย์เหมือนกัน กล่าวคือต่างมี สาราณียธรรม อันได้แก่ เมตตาในกายกรรม วชิกรรม และมโนกรรม มีสาธารณโภคี กล้า แบ่งปันของกินใช้ ทั้งมีศีลและทิวี่เลื่อมใสกัน

ชาวพันธมิตรทุกคนที่มาชุมนุม แม้ผู้อยู่เบื้อง หลังทั้งชุมนุมหน้าจ่อ ต่างได้ร่วมกันทำการเมือง ใหม่ ให้เห็นเป็นตัวอย่งการเมืองใหม่จนปรากฏ รูปธรรมชัดเด่น อันน่าศรัทธา และขยายผลต่อๆ ไป

ดังนั้น อันที่จริง พรรคพันธมิตร ย่อมเป็น พรรคการเมืองอยู่แล้วเต็มตัวตั้งแต่ต้น ทั้งทำ การเมืองใหม่ให้เห็นประจักษ์โดยข้อสัตย์เสียสละ และกล้าหาญ ตลอด ๑๙๓ วันเป็นแบบอย่าง

นั่นคือการชุมนุมของชาวพันธมิตรเลื้อเหลือง โดยสันติ อหิงสา ปราศจากอาวุธ ตลอดที่ผ่านมา เป็นวิธีการต่อสู้ทางการเมืองตามลัทธิมนุษยชน อันรัฐธรรมนูญรับรองสิทธิเสรีภาพไว้ ถือเป็น การต่อสู้ของประชาชนนอกสภาที่สร้างสรรค์ โดยชอบธรรม เป็นแบบฉบับให้เอาอย่างได้ ไม่ใช่ทำร้ายประเทศไทย ดังที่มักกล่าวหาว่าๆ ไปกับการชุมนุมรุนแรงของเลื้อแดงเถื่อนๆ ถ่อยๆ อัน ตรงกันข้ามซ้ำเทียบชั้นกันไม่ได้เลย ดังนรกกับ

สวรรค์นั่นแหละ

ด้วยเหตุนี้ เมื่อพันธมิตรฯ ทำการเมืองใหม่มาแล้ว กำลังทำการเมืองภาคประชาชนอยู่ด้วย และกำลังจะทำการเมืองต่อยอดภาครัฐเพิ่มอีก ล้วนเป็นการสร้างสรรเสียดล ซึ่งไม่มีผิดศีลธรรม หรือรัฐธรรมนูญข้อใด

เป็นที่น่าสังเกตว่า พวกการเมืองเก่าๆ มักจะชอบให้พันธมิตรประชาชนฯ อย่าไปชุมนุมกลางถนนเลย แน่จริงมาต่อสู้ในสภา มาลงเลือกตั้งแข่งกันเถอะ

ดังเช่นนักเลือกตั้งอย่างทักษิณ ใช้เงินรัฐซื้อเสียงประชาชนได้พวกมากในสภา ก็ผูกขาดสภา ทำสภาให้ไม่มีปากเสียงเหมือนฝูงโคกระบือเมื่อใบเมื่อเสียงส่วนน้อยในสภา แม้จะอภิปรายนายกกาก็ทำไม่ได้ ทักษิณจึงเผด็จโกงบาย

ฉะนั้น ประชาธิปไตยนอกสภา จำเป็นต้องมีอยู่ฐานะเป็นเจ้าของสภาที่ต้องคอยกำกับตรวจสอบสภาโดยตลอด ตัวการเจ้าของอธิปไตยยังงี้ก็ต้องมีสิทธิ์เหนือกว่าตัวแทนในสภาวินัยคำ

ส่วนประเด็น พันธมิตรฯ มีสิทธิ์ก้าวไปทำพรรคพันธมิตรในเวทีสภาหรือไม่...มีสิทธิ์แน่นอน

เมื่อตั้งพรรคพันธมิตรขึ้นแล้ว คณะพันธมิตรประชาชนฯ ยังทำการเมืองนอกสภาได้หรือไม่

คำตอบคือได้เสมอ สำคัญต้องเป็นการเมืองใหม่ที่สร้างสรร เสียดล ซื่อสัตย์ กล้าหาญ ไม่ใช่การกู เห็นแก่ตัวมั่วโกงบก

เหมือนพรรคเพื่อไทยจะล้มรัฐธรรมนูญทางสภา ขณะเดียวกันก็ส่งเลื้อแดงป่วนบ้านเผาเมืองเสร็จแล้ว ชาวเมืองไม่เล่นด้วย ก็ต่อแหล่ส่งว่าเป็นเลื้อแดงปลอมๆ การเมืองเถื่อนถ่อยพรรคนี้ จะทำในสภา หรือข้างถนนมันก็อกุศลทั้งนั้นแหละ

เรื่องของเรื่อง พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย แม้ตั้งพรรคพันธมิตรขึ้น ย่อมสามารถทำการเมืองเรื่องกุศลทั้งในรัฐสภา และนำพาการเมืองใหม่นอกสภาไปด้วยกัน ไม่มีอะไรต้องห้ามน่าเกลียดซัง

นี่คือประเด็น น่าเจาะลึกให้ตกผลึกเพียงใด...

ศึกพรรคใหม่ ไหวหวงนัก

กระแสการเมืองใหม่ มาแรงในหมู่พันธมิตร จนติดลมบนคิดถอยไม่ได้ ต้องเดินหน้าทำเดี่ยวเพื่อต่อยอดจากการเมืองภาคประชาชนนอกสภา ไปให้ถึงการเมืองภาครัฐสภาด้วยบ้าง

การเมืองภาคประชาชน เมื่อทำก้าวหน้าเต็มที่ มันย่อมพาเข้าถึงอำนาจรัฐในสภาไปในตัว ไม่ช้าก็เร็ว ไม่มากก็น้อย จะหนีพ้นไปไหนเสีย

หากตรรกะดังกล่าวเป็นจริง ย่อมไม่ควรคิดมักใหญ่ ใจเร็วด่วนได้

การเมืองใหม่ เป็นเป้าหมายยิ่งใหญ่สูงสุดในขณะที่พรรคพันธมิตร เป็นเพียงเครื่องมือสำคัญอันหนึ่งในหลายๆ อันเท่านั้น

โดยเฉพาะระบบพรรคการเมืองของไทย เราอิมพอร์ตจากไหนมาบ้าง ไม่รู้ แม้อเมริกาเขาก็ไม่มีกฎหมายบังคับพรรค ใครจะสมัครอิสระยังได้เลย

หรือการรวมศูนย์อำนาจ โดยมีวิปของพรรคต้องโหวตตามมติพรรค เผด็จการหมู่แบบนี้ ท่านว่า ทำให้ตัว ส.ส.ไม่อิสระเสียสิทธิ์มนุษยชนไม่เป็นประชาธิปไตยเลย

ข้อสำคัญ ทันทิที่ตั้งพรรคพันธมิตรขึ้น เพื่อหมายมั่นปั้นมือเข้าสู่อำนาจรัฐเป็นเป้าใหญ่ ย่อมทำให้จ้าวยุทธจักรการเมืองเก่าๆ หนาวร้อนไปตามๆ กัน เมื่อชื่อพรรคพันธมิตรขายได้ ใครๆ ล้วนกระสันเข้าพรรคนี้ ทำให้ยากที่จะคัดกรองพวกยักษ์มารแอบแฝง

ขณะเดียวกัน จะเรียกแขกคู่ต่อสู้ให้รวมกัน รุมกินโต๊ะพันธมิตรพริบพริบ นับแล้วได้ไม่คุ้มเสีย

ฉะนั้น พรรคขึ้นก้าวกระโดด ตั้งเป้า ส.ส. ๕๐ ขึ้น หวังเข้าสภาร่วมตั้งรัฐบาลด้วย ถึงจะมีความหมาย เพราะสามารถชี้นำผลงานชนเลือกพรรคสมัยหน้า ถ้าชวดอดเป็นรัฐบาลก็หมดท่า คิดแบบนี้ น่ากลัวประวัติศาสตร์ซ้ำรอยกลุ่มรวมพลังที่พื้นฐาน กทม. ไปแข่งการเมืองระดับชาติ เสร็จแล้วไปไม่ถึงดวงดาว พลังธรรมจึงเป็นม้าตีนตัน ดังเร็วดับเร็ว

นั่นคือ แม้ตั้งต้นพันธมิตรจะได้ ส.ส.แค่ ๑๐-๒๐ ก็ไม่เลวเลย โอกาสทำงานไม่จำกัดด้วยที่นั่งของพรรคเท่านั้น การเมืองใหม่ต้องชนะใจคนพรรคอื่นด้วย โดยเฉพาะหากโดนใจมหาชนได้ ไม่ต้องหวังว่างานเข้าจะน้อยหรือตกงานรับใช้มหาชน

อำนาจรัฐใช้ต้องยื้อแย่งวุ่นวาย ในสายตาการเมืองใหม่ เมื่อใดประชาไทศรัทธาเองโอกาสย่อมมาถึงโดยสัจธรรม

พรรคพันธมิตร ใช้ดังใครคิดฝัน

เส้นทางพรรคบนถนนการเมืองใหม่ เป็นสายยาวไกล คงไม่่ง่ายที่ใครจะออกแบบพิมพ์เขียวที่เดียวเบ็ดเสร็จ ยิ่งไฉนๆ ก็ต้องให้เกิดพรรคพันธมิตรขึ้นมาโดยไม่ชักช้านัก จำเป็นอยู่เอง น่าจะค่อยเป็นค่อยไป จากเล็กไปหาใหญ่ เติบโตไปพร้อมกับยกระดับสำนึกดีของประชาชน

เช่นไม่ซื้อเสียงเด็ดขาด ปัญหาซื้อเสียงจะตกไป ต่อเมื่อเลิกหาเสียง ปลอ่ยให้เสียงประชาชนเกิดศรัทธาการเมืองใหม่ขึ้นมาเอง การใช้โฆษณาการตลาด เป็นวิธีทุนนิยมสามัญเพราะต้องเปลืองเงินลงทุน ใครไม่มีเงิน ไม่มีสิทธิ์รับเลือกตั้งนั้นเป็นการเมืองต้นทุนสูง และต้องถอนทุนคืนกลายเป็นธุรกิจการเมือง และธนาธิปไตย อันพาให้ประชาธิปไตยวิปริตไปหมด

หรือกรณีพรรคพันธมิตร ถ้าไปครอบงำสื่อสาธารณะย่อมเอาเปรียบพรรคอื่นๆ เอเอสทีวีก็

ต้องไม่เป็นเครื่องมือของพรรคใดๆ ด้วย เดี่ยวจะเกิดผลประโยชน์ทับซ้อนระหว่างผู้ทำสื่อกับฐานะนักการเมือง ดังที่มีเสียงเป็นห่วงแกนนำเจ้าของสื่ออย่างคุณสนธิ หากจะมาเป็นผู้นำพรรค สมมติว่า แล้วจะวางมือจากสื่อได้เพียงใด

นอกจากนี้ พรรคจะโตเร็วเกินไปคงไม่ดี หากจะทำการเมืองใหม่อย่างซื่อสัตย์เสียสละกล้าหาญ นักการเมืองพรรคนี้ ต้องมีปัญจศีลเป็นอย่างต่ำหรือไม่ เพราะหากถือศีลห้ายังไม่ได้เลย จะเป็นผู้นำประชาชน จะอาสารับใช้บ้านเมืองได้แค่ไหน เขียว ยิ่งเป็นทาสอบายมุขสาหัส เท่ากับยังอ่อนแอเกินไป แล้วจะทนทานต่อสิ่งยวนใจได้อย่างไร ในงานการเมืองที่ต้องเกี่ยวข้องกับอำนาจเงินทองและผลประโยชน์โลกธรรมนานา

เพียงเงื่อนไขคุณภาพบุคคลากรต้นๆ เพื่อประกันมือสะอาดไม่โกงกิน ปลอดอบายมุขทุกเรื่อง ประมาณดังว่านี้ ไม่่ง่ายเลยที่พวกอาสากฎเกรียว ล้นหลามจะพร้อมสอบผ่านกฎเหล็ก

กล่าวไปโย กับวิธีการเมืองใหม่ ซึ่งลึกซึ้งอีกนัก เพราะไม่เหมือนประชาธิปไตยที่เห็นและเป็นผู้ โดยเป้าหมายยิ่งใหญ่ การเมือง คือเสียสละ ทำเพื่อประโยชน์สุขมหาชน ไม่ใช่แย่งชิงอำนาจรัฐพัฒนาผลประโยชน์ใดเข้าบ้านกูปวักกฎแม้พรรคฯ ท่านว่าการเมืองไม่ใช่เรื่องการกู เชิญชวนคิดดูและรู้ทำให้สำคัญกันจริงๆ ลึกทีเถอะ

๗

ผู้ใดรู้จักพอ ผู้นั้นเป็นคนมั่งมี

ผู้ใดเมื่อตายแล้ว มีผู้ระลึกถึง ผู้นั้นก็อยู่คำฟ้า

ไม่มีบาปอันใด จะหนักเท่ากับย่ำยั้งเหียนให้แก่ความปรารถนาดิ้นรนและทะเยอทะยาน

ไม่มีทุกข์อันใดยิ่งใหญ่กว่าความไม่สันโดษ

(เล่าจื๊อ)



อนาคตของชาติ
มิใช่อยู่นักเด็กเสียแล้ว
แต่ขึ้นกับวิสัยทัศน์
ของนักการเมือง
ที่เข้าใจหัวอกของพ่อแม่แม่ไหน?
บริหารประเทศ
ด้วยการทำให้พ่อแม่เขาสบายใจ
แค่นี้ก็ยิ่งใหญ่มหาศาล!



อาชีพประชาชนไม่ใช่เรื่องยาก
๖ แจกฟรีให้มาก ประชาชนก็จะสยบ
ใช้พระคุณ จะผูกพันจนวันตาย
ต่อให้หางอก ประชาชนนี้แหละรักแท้!
ใครๆ ก็รักโรบินฮู้ด
เขาปล้นคนอื่น มาแจกประชาชน
แต่ที่แน่นกว่าโรบินฮู้ด คนรับแจกก็พลอยถูกปล้น แต่ก็ยังเหมือน
เดิมไม่แปรเปลี่ยน

๑๕ ปีเรียนฟรี: รั้งจัดให้
แต่ไม่จัดการสิ่งแวดล้อมเด็ก
ผลจะเป็นอย่างไร?

พฤติกรรมโจรอัจฉริยะ คุณไม่มีทางตามทัน
มีแต่การศึกษา ช่วยได้ ให้เขาเรียนสูงขึ้น
เป็นนักการเมือง เอาใจประชาชน ด้วยการ
แจกเงินแจกทอง พาเที่ยวพาทัวร์
เป็นรัฐบาล ก็ยังใช้นิสัยเดิมๆ ไม่ยอมเปลี่ยน
นโยบายการช่วยคนให้แข็งแรง ต้องให้ “เบ็ด
ตกปลา”

นโยบายการช่วยคนให้อ่อนแอ แต่ได้คะแนน
ต้องให้ “ปลา” ยิ่งตัวโต คะแนนยิ่งดี
ให้เขายืนได้ด้วยตัวเอง มิใช่รอบำบัตรายวัน!
สวัสดิการรัฐ “เกิดแก่เจ็บตาย” เป็นหน้าที่
รัฐจัดให้ หากละเลย ประชาชนจะตายอย่าง
หมากกลางถนน!

เพราะไร้ความสามารถ แห่งการเอาตัวรอด
อาชญากรรมจึงคือ ทางออกของพวกเขา?
แนวประชานิยม เล่นไม่ยาก แจกให้มาก
ไม่มีเงิน ก็ให้กู้
ส่วนใครจะคืนต้น ให้รัฐบาลชุดต่อไปช่วย
กันคิด

๑๕ ปี การศึกษาเรียนฟรีของรัฐเป็นสิ่งดี แต่
ก็คนจะวายถึง น่าฉงน

ล่าคลอกคดเคี้ยว มียอวางข่ม มีตาข่ายดักจับ
มีลอบไซ แอบซ่อน

จะลักก็ตัว ที่ถึงฝัน?

นโยบาย **“จัดการสิ่งแวดล้อมที่เป็นภัย ต่อ
ลูกหลาน”** ต้องมีมาตรการเข้มข้น เอาจริง
อดีตที่ผ่านมา ยังไม่มีพรรคการเมืองใดสนใจ
รัฐบาลตลอดมา ก็ยังละเลย
บริหารราชการแผ่นดินบางเรื่อง ไม่จำเป็น
ต้องคิดอะไรเลอเลิศ

ใช้ความรู้สึกพ่อแม่ ปัญหา ก็จะแก้ง่าย

๑๕ ปีเรียนฟรี แต่ลูกเอ๋ย สิ่งยั่วยวนมากมาย
พ่อแม่ต้องทำงาน ลูกๆ ต้องเรียน แต่สิ่ง
แวดล้อมในระบบทุนนิยม ช่างน่ากลัวยิ่งนัก

สังคมทุนนิยม ทำให้ลูกๆ ใจแตก ไม่มีสมาธิ
เรียน

เวลาว่างๆ ที่ห่างจากพ่อแม่ ลูกมีสิทธิ์ไป

มั่วเมาตามสถานที่ต่างๆ

**ประเทศยากจนหลายประเทศ เขาไม่มี
ปัญหาเด็กวัยรุ่น**

**เด็กตั้งใจเรียน บ่ายๆ เข้าบ้าน อยู่บ้าน
ช่วยงานพ่อแม่ที่บ้าน**

พ่อแม่คนไทยหลายคน ตัดใจส่งลูกเรียน
ต่างประเทศ ไปนิวซีแลนด์ ไปออสเตรเลีย
หรือไม่ก็ส่งโรงเรียนกินนอนในเมืองไทย
แต่มันก็ปลอดภัยกว่าอยู่ในบ้าน เรียนหนังสือ
ไปเข้ากลับเย็น!

การวางแผน บางทีก็เป็นการสนับสนุน
ประชาชนจ้างนักการเมือง จ้างรัฐบาลก็เพื่อ
ดูแลพวกเขา

จัดระเบียบ จัดกติกา ออกกฎหมายให้ความ
ปลอดภัยแก่ชีวิต ตั้งแต่เกิดจนถึงตาย

หากเด็กคือ อนาคต ของชาติ

วันหน้า จะมีจริงหรือ?

สังคมนายทุน สังคมที่ยั่วยุการบริโภค ลูกจะ
เสียคนก่อนโต พ่อแม่จะจน จะเครียด จนกว่า
ชีวิตจะหาไม่!

รัฐต้องเข้ากำกับดูแล เป็นผู้กำกับเส้นเป็น
กรรมการตัดสิน เอาเปรียบมาก หรือรุกราน
ชีวิตผู้อื่นเกินไป ต้องเป่านกหวีด

ใครใคร่ค้า..ค้า มิใช่อุดมการณ์ประชาธิปไตย
แต่กำลังจะเป็นวัฒนธรรมปลาตัวใหญ่ข่มเหงปลา
ตัวเล็ก

**เมื่อทุนนิยมเริ่มละโมภโดยธรรมชาติ รัฐ
คือคนกลางต้องเข้ามาเจรจา หุดยัง**

คุ้มครองสิทธิผู้อ่อนแอ

ปัญหาลังคมมากมาย ล้วนเพราะรัฐดูดาย
ปล่อยวางมากเกินไปต่างหาก

อนาคตของชาติ จึงมิใช่อยู่กับเด็กเสียแล้ว
แต่ขึ้นกับวิสัยทัศน์ของนักการเมือง ที่เข้าใจ
หัวอกของพ่อแม่แค่ไหน?

**บริหารประเทศด้วยการทำให้พ่อแม่เขา
สบายใจ แค่นี้ก็ยิ่งใหญ่มหาศาล!**

๒

การใช้อำนาจอันใหญ่ยิ่ง หรือ การใช้ระบอบการปกครองของพุทธ
ลัทธิมุ่งเป้าหมายสู่ประโยชน์ตนประโยชน์ท่าน ประโยชน์เพื่อชนเป็นอัน
มาก ที่จะทำให้การดำเนินชีวิตและจิตวิญญาณได้กระทำดีมากขึ้นๆ ทำ
ชั่วลดน้อยลงๆ จนกระทั่งไม่ทำชั่วเลย นั่นคือ นิพพาน (ดับกิเลสชั่วได้
สนิท) เป็นที่สุดที่จบ อันจะพาตนดี พาสังคมดี พาโลกดีให้เป็นใหญ่ยิ่งขึ้น
โดยธรรม แล้วบ้านเมืองจะกลายเป็นมหานครแห่งศรัทธาในที่สุด

พุทธาธิปไทย



อธิปไตย แปลว่า ความใหญ่ยิ่ง หมายถึง กำลังอำนาจที่จะเอามาใช้เป็นตัวนำ เป็นตัวหัวหน้าใหญ่ในการดำเนินชีวิตประจำวันของใครสักคนหนึ่ง หรือของประชาชนทั้งประเทศ หรือของคนทั้งโลก

พระพุทธองค์ได้ตรัสถึงอำนาจอธิปไตยของพุทธ ในแง่มุมต่างๆ ไว้ ซึ่งขอเรียกรวมกันเป็นหนึ่งเดียวว่า **“พุทธอธิปไตย”** โดยทรงจำแนกอธิปไตย (จากพระไตรปิฎก ภาษาไทย ฉบับหลวง เล่มที่ ๒๐ “อธิปไตยสูตร” ข้อที่ ๔๗๙) ออกเป็น ๓ ส่วนคือ

๑. อัตตอธิปไตย (ทำตนให้เป็นใหญ่โดยละชั่วทำดี)

๒. โลกาธิปไตย (ทำโลกให้เป็นใหญ่โดยละชั่วทำดี)

๓. ธรรมาธิปไตย (ทำธรรมะให้เป็นใหญ่โดยละชั่วทำดี)

อัตตอธิปไตย

★ พระพุทธองค์ตรัสเอาไว้ว่า

“เธอทำตนเองให้เป็นใหญ่

ละชั่ว ทำดีมากขึ้น

ละการกระทำที่มีโทษ

กระทำสิ่งมีคุณให้มากขึ้น

บริหารตนให้บริสุทธิ์

นี้เรียกว่า **“อัตตอธิปไตย”**

หลักการของพุทธอธิปไตยอย่างอัตตอธิปไตย นั้น พระพุทธองค์ทรงยึดแก่นหลักการทำความ เป็นใหญ่ ในการบริหารตน หรือปกครองตน ต้อง เริ่มต้นที่ตัวเองก่อน ต้องบริหารตนให้มีการปฏิบัติ ในเรื่องของการกินอยู่หลับนอน ที่ดีที่ถูกต้องขึ้น มาก่อน โดยเข้าทำการต่อสู้ดิ้นรนกิเลสชั่วของ ตนอันคือ ความโลภ ความโกรธ ความหลงผิด ให้ ลดน้อยถอยลงไปเรื่อยๆ ให้กิเลสอ่อนกำลัง อำนาจลง จิตใจจะได้มีฤทธิ์มีแรง ทำตนให้เจริญดี บริสุทธิ์บริบูรณ์ยิ่งขึ้น และเบื้องต้นของอาวุธที่จะ ใช้ปราบปรามกิเลส เพื่อปกครองตนนี้ก็คือ **“ศีล”**

ซึ่งอย่างน้อยที่สุดก็ต้องถือปฏิบัติศีล ๕ อันได้แก่

๑. ห้ามฆ่ามนุษย์หรือสัตว์ เพื่อทำตนให้ลด ความโกรธ เกิดความเมตตากรุณามากขึ้น

๒. ห้ามลักขโมย เพื่อทำตนให้ลดความโลภ เกิดสำนึกดีในการเสียสละ ให้ปันสิ่งของแก่กัน

๓. ห้ามประพฤติดีกในกาม มีเพียงผัวเดียว หรือเมียเดียวเท่านั้น เพื่อทำตนให้ลดความใคร่ ออยากในกาม เกิดความมักน้อยในกาม

๔. ห้ามพูดโกหก คำหยาบ ส่อเสียด เพื่อเจ้อ เพื่อทำตนให้ลดการล่อลวงลดการทะเลาะเบาะแว้ง ลดการแตกแยก และลดการสูญเปล่า เกิดความ ซื่อสัตย์ สุภาพ สามัคคี และมีประโยชน์

๕. ห้ามเสพอบายมุข (ของมีนเมาให้โทษ, เทียวเตร่กลางคืน, ดื่มหรสพการละเล่น, เล่นการ พนัน, คบคนชั่วเป็นมิตร, เกียจคร้านการทำงาน) เพื่อทำตนให้ลดการติดหลงในสิ่งที่เป็นโทษภัย เกิดความเข้าใจที่ถูกต้องดี ในการดำเนินชีวิต อย่างเรียบง่าย ประหยัด และขยันหมั่นเพียร

หากใครฝึกตนให้เป็นใหญ่ ให้มีอำนาจด้วย ความดีมีศีลเช่นนี้ได้ ไม่เพียงแต่แต่ตนเองเท่านั้น ที่จะเป็นคนดีมีสุข ครอบครัวก็จะได้รับผลพลอย ได้คนดีมีสุขไปด้วยตลอดจนสังคมและประเทศชาติ กระทั่งถึงโลกนี้ก็จะพลอยได้รับผลนี้ไปด้วย

อัตตอธิปไตยของพุทธจึงอาจเรียกอย่างภาษา ทางการเมืองได้ว่า “เผด็จการอย่างพุทธ”

เป็นเผด็จการที่จะทำตนเอง หรือทำคนที่ ศรัทธาตนนั้นให้เป็นใหญ่ โดยอาศัยอำนาจของ ความดีความประเสริฐที่ถูกต้อง มีศีลเป็นตัวนำ เป็นหลักใหญ่เข้าพัฒนา ปรับปรุง แก้ไข บังคับ ตนหรือคนที่ศรัทธาตนให้กลายเป็นคนดีมีศีลขึ้น มาจนสามารถพาตนเอง พาหมู่กลุ่ม หรือพาชาติ บ้านเมือง ให้หลุดพ้นจากภัยชั่วร้ายอบายเลว ต่างๆ ไปได้

เผด็จการอย่างพุทธจึงไม่ใช่ “เผด็จการอย่าง (โลกีย์)” และไม่ใช่ “อัตตอธิปไตยของโลกียชน” ที่ มุ่งแต่จะตั้งตนเป็นใหญ่ ใช้ความรุนแรงเช่นฆ่า ทำลายล้าง คดโกง ปล้นปล้นต่อแผล เพื่อ

หมายกุ่มอำนาจการปกครอง-การเมืองทั้งหมด
ทั้งสิ้น ทั้งโลก เอามาเป็นของตนอย่างไร้ศีลธรรม
ลุ่มหลงกอบโกยลาภ ยศ ชื่อเสียง สรรเสริญใส่
ตนอย่างฟุ่มเฟือยสิ้นเกิน ท่วมกลางความทุกข์
ยากของประชาชนผู้ต้องยากขาดแคลนจำนวนมาก
ผู้เผด็จการอย่างนี้เรียกว่า “จอมเผด็จการอย่าง
โลกีย์”

จึงจะต้องทำความเข้าใจเอาไว้เสมอว่า การ
บังคับตน หรือเผด็จการอย่างพุทธนั้น จะต้องเป็น
ไปอย่างผู้มีศีล เป็นเครื่องกำกับกายกรรมวจีกรรม
มโนกรรม อย่างพอดีพอเหมาะ (ทางสายกลาง คือ
มรรคองค์ ๘) ให้ได้เสมอๆ ไม่ใช่ใช้ความรุนแรง
ฆ่าแกงข่มขู่ถึงจนถึงเครียดเกินไป หรือไม่ใช่ความ
อ่อนแอแปรปรวนอ้อเอะอะจนหย่อนเกินไป

จะพบว่าเมื่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเอง หรือ
เกิดขึ้นกับบ้านเมืองหลายครั้งหลายคราว ที่ผู้เป็น
ใหญ่นั้นต้องใช้อัตราิปไตย จัดการชี้ชัดตัดสินลง
ไป โดยเฉพาะบุคคลผู้ยิ่งใหญ่ของโลก ที่นับว่าเป็น
“จอมเผด็จการอย่างพุทธ” ซึ่งทั่วโลกพากันยกย่อง
สรรเสริญให้ความยิ่งใหญ่ที่สุด ก็คงไม่มีใครชื่อ
เสียงดีเกินไปกว่า “สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า”
ไปได้เลย

พระพุทธเจ้าองค์ทรงทำตนเองให้เป็นใหญ่
ด้วยอำนาจคุณงามความดีที่เลิศยอดสูงสุด และ
ใช้อำนาจอันประเสริฐนั้น เข้าปกครองชาวพุทธ
ทั้งหลาย ให้ความเที่ยงธรรมเป็นกลาง (คือเข้า
ข้างความดีความถูกต้องที่แท้จริง) ในการตัดสิน
คดีความต่างๆ ตลอดจนใช้อำนาจนั้นทรงบัญญัติ
ศีล บัญญัติธรรมวินัยคำสอนต่างๆ มากมาย ด้วย
พระองค์เอง (มิได้ขอความเห็นใครในที่ประชุม
เหมือนทำในสภาทั่วไป) จนกระทั่งสามารถพามา
ให้เกิดพุทธศาสนา สืบต่อมาถึงเราจนทุกวันนี้

โลกาธิปไตย

★ พระพุทธองค์ตรัสเอาไว้ว่า
“เธอทำโลกให้เป็นใหญ่
ละชั่ว ทำดีมากขึ้น

ละการกระทำที่มีโทษ
กระทำสิ่งมีคุณให้มากขึ้น
นี้เรียกว่า **โลกาธิปไตย**”

หลังจากที่ทำเบื้องต้นคือ ทำตนเองหรือทำผู้
ที่ศรัทธาตน ให้เป็นใหญ่ด้วยความดีแล้ว ก็เพราะ
มนุษย์เป็นสัตว์สังคมเมือง จึงต้องเพียรพยายาม
ทำให้ชาวเมืองอื่นๆ อีกจำนวนมาก ไม่ว่าจะเป็น
ประชาชนในเมือง นอกเมือง ในประเทศ นอก
ประเทศ หรือทั้งโลกนี้ก็ตาม ให้เป็นใหญ่ยิ่งด้วย
ความดี เปิดเผยสัจธรรม ให้กว้างไกลออกไป
เพื่อให้ทุกคนได้อยู่รวมรวมกันอย่างมีศีล มี
คุณธรรมอันสงบสุข สามารถลดละการแย่งชิง
เช่นฆ่าเอาชนะกัน ลดละการเอารัดเอาเปรียบ
กอบโกยผลประโยชน์กัน ลดกิเลสนายทุนผู้
ร่ำรวย ที่ชอบหวงกักตนให้รู้จักบริจาค ลดกิเลส
คนจนผู้ยากไร้ ที่เกียจคร้านหลงอบายมุข ให้รู้จัก
ขยันอดทนเลิกอบายมุข พากันหันมาละชั่วด้วยศีล
ประพฤติดีด้วยธรรมนำโลกทั้งผองสู่สันติภาพ

โลกาธิปไตยของพุทธนี้ จึงอาจเรียกกันอย่าง
ภาษาทางการเมืองได้ว่า “**สังคมนิยมอย่างพุทธ**”

เป็นการสร้างสังคมระดับใหญ่ ระดับประเทศ
ด้วยคุณธรรมโดยให้ประชาชนทั้งหลายมีจิตสำนึก
เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม ส่วนใหญ่ของมวล
มนุษย์เป็นหลัก ลดเลิกการเห็นแต่จะเสพความ
สุขสบายส่วนตนเอง สามารถเสียสละเร็วแรง
เวลา และทรัพย์สิ่งของแก่ส่วนรวมได้ ลดเลิก
การถือยศถือศักดิ์ถือความไม่พอใจส่วนตนลง
โดยยอมอดออมถนอมน้ำใจกัน ร่วมมือทำงาน
พัฒนาสังคมส่วนรวมให้อยู่เย็นเป็นสุข ลดเลิก
ความอวดดีถือแต่เฉพาะความคิดเห็นของตนลง
หันมาร่วมประชุมปรึกษาหารือกัน ปรับปรุงแก้ไข
กิจการงานเมืองต่างๆ ให้ได้ผลดี

มีสุขในความดีที่ร่วมกันเสพ มีทุกข์จากกิเลส
ก็ร่วมกันต้าน ช่วยกันใช้คุณธรรมความดีมีศีล พา
นำสังคม นำชาติ นำโลกให้เป็นใหญ่ ไม่ต้องตก
เป็นข้าทาสบริวารของความฉิบหายอัน อบายมุข

เป็นต้นและกาม เกียรติ-โลกธรรม ๘ ต่อไปตามลำดับ จนที่สุดแม้แต่โลกอัตตาตัวตนละเอียดสุด

สังคมนิยมพุทธจึงไม่ใช่ “สังคมนิยมโลกีย์” แบบปุถุชน ที่โต่งไปในกามคุณ ๕ เต็มไปด้วยการยั่วย้อมมอมเมาให้กิเลสพอกเพิ่มขึ้น ทั้งทางรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส และก็ไม่ใช่ “สังคมนิยมกตชี” แบบบังคับคนในสังคมให้ต้องจำนนจ่ายอมทางกายด้วยอาศัยอำนาจเผด็จการหมู่ของชนชั้นผู้นำ (ยังเป็นปุถุชนเช่นกัน) โดยบังคับให้มีการกินอยู่หลับนอนอย่างจำกัดเพื่อส่วนรวมเป็นใหญ่แต่ไม่ได้ฝึกสอนให้จิตวิญญานของคนในสังคมนั้น มีจิตใจเป็นเพื่อการเสียสละแก่ส่วนรวมอย่างแท้จริง อย่างยิมน้อมพร้อมใจ ด้วยความรู้สึกที่ว่า นั่นคือ “บุญ” อันจะพาให้เป็นสุขที่ได้ลดละกิเลสโลก โกรธ หลงของตนลงไปได้ จึงแตกต่างจากสังคมนิยมพุทธที่ไม่มีการบังคับกตชี(แล้วแต่สมัครใจทำ) และไม่ปล่อยให้หย่อนยานและเหวไปตามโลกีย์ (มีศีลมีวินัยให้ถือปฏิบัติ) จึงฝึกให้นิยมดีทั้งทางกาย วาจา ใจ และมโนกรรมอย่างครบพร้อมสมบูรณ์

ระบอบสังคมนิยมพุทธนั้น แม้จะยังทำโลกทั้งลูกนี้ให้เป็นใหญ่ด้วยธรรมะไม่ได้ทั้งหมด แต่ก็มียุคกลุ่มสังคม เป็นตัวอย่างอยู่จำนวนไม่น้อย เกือบทุกมุมโลก ทั้งที่ก่อตั้งขึ้นเป็นสังคมนิยมพุทธแท้ หรือเกิดขึ้นเป็นสังคมนิยมธรรมะต่างๆ ในแนวทางเดียวกันก็ตามเช่น หมู่บ้านชาวภูษณะมีในหลายประเทศ, หมู่บ้านคิปปุตซในอิสราเอล, โครงการแซมฮาลอนดง ในเกาหลี, หมู่บ้านอิตโตเอ็นในญี่ปุ่น, ชาวอามิชในอเมริกา, หมู่บ้านแผ่นดินธรรม-แผ่นดินทอง และหมู่บ้านโครงการชุมชนชาวโคกในไทย ฯลฯ

ธรรมธิปไตย

★ พระพุทธองค์ตรัสเอาไว้ว่า

“เธอทำธรรมะให้เป็นใหญ่

ละชั่ว ทำดีมากขึ้น

ละการกระทำที่มีโทษ

กระทำสิ่งมีคุณให้มากขึ้น

นี้เรียกว่า ธรรมธิปไตย”

นับตั้งแต่เบื้องต้น-ท่ามกลาง-จนถึงบั้นปลายของระบอบพุทธธิปไตยนั้น ต่างต้องตัดสินใจลงเอยเป็นจุดเดียวกันเหมือนกัน ในแต่ละขั้นตอนด้วยธรรมะ อันคือการละชั่วพฤติกรรมให้มากขึ้นทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องส่วนตัว หรือเรื่องส่วนรวม เป็นเรื่องเล็กน้อย หรือเรื่องใหญ่โตก็ตาม ล้วนมุ่งเป้าหมายเพื่อทำให้คุณธรรมความดีเป็นใหญ่เหนือสิ่งทั้งปวง ให้ทรงอยู่ในจิตใจของทุกคน ทรงอยู่คู่โลกนี้ไปตราบนานเท่านาน

นั่นคือ การใช้ธรรมะเป็นใหญ่ เป็นแก่นแกนนำชีวิต ใช้ธรรมะนำในการปกครองบ้านเมือง ใช้ธรรมะนำในทางเศรษฐกิจ ใช้ธรรมะนำในการตัดสินใจตัดสินคดีความ ทางศาลสถิตยุติธรรม ใช้ธรรมะนำในชนทุกชั้นทุกอาชีพ ไม่ว่าจะเป็นทหาร, ข้าราชการ, นักการเมือง, ครู, พ่อค้า, ชาวนา, ลูกจ้างแรงงานกรรมกรต่างๆ ทั้งหมดทั้งสิ้น

ธรรมธิปไตยของพุทธนี้จึงอาจเรียกกันอย่างภาษาทางการเมืองได้ว่า “เสรีนิยมอย่างพุทธ” หรืออาจเรียกอีกว่า “ประชาธิปไตยอย่างพุทธ”

ระบอบเสรีนิยมพุทธนั้นเป็นการนิยมใช้ธรรมะเป็นใหญ่ในการปกครองตน ปกครองประเทศ ปกครองโลกอย่างมี “เสรีพุทธ” คือมีสิทธิที่จะกระทำอะไรก็ได้ โดยไม่ละเมิดศีล ไม่ละเมิดธรรมวินัย อันจะเป็นการเบียดเบียนผู้อื่น จึงไม่ใช่ “เสรีนิยมโลก” ที่นิยมใช้การกระทำอะไรก็ได้ ตามใจตัวเอง ชอบ แบบมือใครยาวสาวได้สาวเอา เห็นแก่ตัว มักมากขี้โลภ กล้ากระทำผิดศีลธรรมได้ โดยที่กฎหมายไม่เอาผิด หรือเอาผิดไม่ได้

เช่นเดียวกับ “ประชาธิปไตยพุทธ” คือ การถือความเป็นใหญ่ของเสียงข้างมากของประชาชน ที่มีศีลเป็นหลักธรรมยึดประจำใจ ไม่ใช่เป็นเพียง “ประชาธิปไตยโลก” ธรรมดาๆ ทั่วไป ที่อาศัยแต่เสียงข้างมากของประชาชนลากพาไป โดยไม่สำคัญว่า เสียงข้างมากนั้นจะมาจากคนดี (มีศีล) หรือคนชั่ว (ไร้ศีล) หรือไม่ก็ตาม โดยเฉพาะเสียง

ข้างมากของคนที่มีกิเลส ยังหลงไหลอยู่ได้อำนาจ
โลกธรรม ๘ อย่างไม่ลดละ ขอเพียงแต่ให้เป็น
เสียงข้างมากเท่านั้นเป็นพอ

ดังนั้นตามระบอบประชาธิปไตยโลก ซึ่งมี
สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ส.ส.) เป็นหลักสำคัญ
ในการบริหารประเทศนั้น ประชาชนจึงต้องให้
ความสำคัญอย่างยิ่ง ต่อการเลือกตั้ง ส.ส.เข้าไป
ทำงานในสภา เพราะหากไม่ไปเลือกหรือเลือก
ไม่ดีแล้วก็อาจได้ ส.ส.ชั้นเลวไร้คุณธรรม (คนไม่
สงบ)จำนวนมากเข้าสภา เพราะเนื่องจากส.ส.ทุจริต
นั้น อาจใช้อำนาจเงินหรือแจกลสิ่งของซื้อเสียง
อาศัยการคดโกงหลอกลวง ด้วยนโยบายฝัน
หวานสวยหรูต่างๆ ทั้งที่ปกติชีวิตประจำวันจริงนั้น
ช่างแสนจะดูเหมือนมีศีลธรรมถ้า ส.ส.ชั้นเลวเช่นนี้
ได้เข้าไปทำงานในสภาแล้ว ผลงานส่วนใหญ่ย่อม
เป็นผลงานที่แสนห่วย ไร้ศีลธรรมไปด้วย จะก่อ
เกิดความเลวร้ายซับซ้อนเพิ่มขึ้นอีกมากมาย
สภานั้นก็จะกลายเป็นสภาด้อยประสิทธิภาพ ไม่
อาจแก้ไขปัญหาสังคมได้ บ้านเมืองจะล่มจม ยังมี
แต่จะไร้ความสงบสุข

★ พระพุทธองค์จึงตรัสไว้ว่า
คนเหล่าใดไม่กล่าวคุณความดี
คนเหล่านั้นไม่ชื่อว่า “คนสงบ”
“คนสงบ” ย่อมละความกำหนัด
ละความโกรธ ละความหลงผิด
แล้วกล่าวคุณความดีอยู่
ในที่ใดไม่มี “คนสงบ”

ในที่นั้นไม่ชื่อว่า “สภา”

(พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๕ “ขอมุสสสูตรที่๑๒” ข้อที่ ๓๗๕)

เพราะฉะนั้นถ้าอยากได้ “สภา” ที่ดี มีความ
สงบสุขร่มเย็น ไม่ถูกยุบกันบ่อยๆ ก็ต้องไปเลือก
ตั้งส.ส.เข้าสภาโดยเลือก “คนดีมีศีล” หรือ “พรรค
ดีมีธรรม” ที่จะมั่นใจได้ว่า ได้เข้าเป็นผู้แทนเข้าไป
แล้ว เขาจะพัฒนาสังคมประเทศนี้ ให้เจริญ
รุ่งเรืองได้อย่างถูกต้องตามทำนองคลองธรรม
อย่างแท้จริงที่สุด

ดังนั้นโดยสรุปทั้งหมดจะพบว่า แม้จะเรียก
แยกกันเป็น ๓ ขั้นตอนคือ อรรถาธิปไตย-โลกา-
ธิปไตย-ธรรมาธิปไตย หรือ เผด็จการอย่างพุทธ-
สังคมนิยมอย่างพุทธ-เสรีนิยมอย่างพุทธ แต่โดย
เนื้อแท้แล้ว แต่ละขั้นตอนล้วนร้อยเรียงสืบต่อ
สัมพันธ์กันอย่างสนิทเนียน หล่อหลอมรวมกันลง
เป็นหนึ่งเดียว ไม่อาจตัดส่วนใดส่วนหนึ่ง ทั้งออก
ไปจากกันได้เลยโดยมีธรรมะเป็นแก่นรวมคือ
การละชั่ว-ประพฤติดีและละล้างกิเลสออกจากจิต
ให้บริสุทธิ์ขึ้นๆ ให้มากขึ้น เป็นเป้าหมายอรรถา-
โลกา-ธรรมา ให้ละลายรวมกันเป็นน้ำหนึ่งใจ
เดียวคือ “พุทธาธิปไตย” ซึ่งหมายถึง การทำ
ความเป็นผู้รู้-ผู้ตื่น-ผู้เบิกบานด้วยธรรมะเป็นใหญ่
เพื่อปกครองรักษาตน-รักษาธรรม ให้เกิดความดี
เป็นใหญ่ครองแผ่นดิน

(วิสาขบูชา ๓๐ พ.ค. ๒๕๓๑)

๒



ข้อคิดฝากใจ สติ๊กเกอร์ใส่กลั่นแกล้น

๐-๒๓๓๓-๖๒๔๕

เบิกบานสรวด์กันที่
อารมณ์ไม่เดินรันทันตา





ชาวพุทธเข้าใจเพียงว่า พระปาราชิกเมื่อสึกแล้วก็จบกัน
ดีไม่ดียังเห็นว่า เมื่อสึกออกมาสามารถสั่งสอนคนได้ยิ่งดีไปใหญ่
ทั้งๆ ที่เหมือนเอาผีหัวขาดมาสวดต่ออายุให้คนมีชีวิตฟัง
เพราะแก่นแท้ของพุทธศาสนาถูกท้อหุ้มด้วยไสยศาสตร์ เจริญงานวิชา
จึงทำให้สมิและอลัชชีแม้จะกระทำความผิดกรรมวินัยอย่างร้ายแรง
แต่สาวกก็ยังคงศรัทธาเลื่อมใสอยู่เหมือนเดิม
เพราะศรัทธาในเวทมนตร์คาถาอาคม
และฤทธิ์เดชในตัวพระอาจารย์
เป็นสำคัญกว่าพระธรรมวินัย



ศาลฎีกาพิพากษายืน จำคุก ๕๐ ปี ภาวนาพุทธโธ อดีตเจ้าอาวาส
วัดสามพราน ขึ้นใจลูกศิษย์ชาวเขา ส่วนอดีตแม่ชีผู้จัดหา เจอ
๒๘ ปี สาวกนักร้อยแท้ให้กำลังใจแน่น บางรายถึงร่ำไห้
ข้อพิพาทของศาลฎีกาต่อคดีนี้ น่าสนใจอย่างยิ่ง โดยศาล
ได้พิจารณาตามพยานหลักฐานแล้วเห็นว่า “คดีมีประเด็นพิจารณา

ในชั้นฎีกาว่า จำเลยเป็นผู้กระทำผิดหรือไม่ และได้กระทำต่อผู้เป็นศิษย์อยู่ในความดูแลที่ต้องรับโทษหนักขึ้นหรือไม่ ศาลฎีกาเห็นว่า พยานโจทก์ที่เป็นผู้เสียหายเบิกความสอดคล้องกันทั้ง ๕ ปากถึงพฤติการณ์จำเลยว่าได้มีจำเลยที่เป็นแม่ชี พาผู้เสียหายรายละ ๑ คน เข้ามาที่กุฏิทางห้องน้ำ อ้างว่าต้องไปทำความสะอาดห้องบันทึกเทป จากนั้นได้ให้ผู้เสียหายไหว้พระพุทธรูป จำเลยที่ ๑ จึงเดินมาจากชั้น ๒ ทางบันไดเหล็ก แล้วให้ผู้เสียหายมากราบที่ดักแล้วใช้มือลูบผม แล้วให้ผู้เสียหายไปปูที่นอนหรือให้ช่วยบีบขวดที่ขา จากนั้นจำเลยที่ ๑ จะเดินมาทางด้านหลังแล้วโอบกอด โดยให้แม่ชีช่วยจับแขนขา จำเลยที่ ๑ จึงจูบที่นมแล้วใช้อวัยวะเพศสอดใส่กระทำชำเรา เมื่อสำเร็จความใคร่แล้วก็ให้ผู้เสียหายกินยาคุมกำเนิด แล้วพาไปล้างอวัยวะเพศที่ก๊อกน้ำในห้องน้ำก่อนให้แม่ชีพากลับห้องพัก สำหรับรายที่ครั้งแรกไม่ยินยอมก็จะถูกลงโทษด้วยการเดินจงกรมกลางแดดบนพื้นดินที่มีกรวดหินแหลมคม”

ข้อพิเคราะห์ของศาลฎีกาตามพยานหลักฐานได้แสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมของจำเลยและพวกเป็นเช่นใด นอกเหนือจากพฤติกรรมที่ทำให้ขาดจากความเป็นพระแล้ว จำเลยยังสู้อุตส่าห์ป้องกันด้วยการให้กินยาคุมกำเนิด ส่วนรายไหนไม่ยินยอมกลับลงโทษให้ไปเดินจงกรมกลางแดดบนพื้นดินที่มีกรวดหินแหลมคม ซึ่งพฤติกรรมการลงโทษเหยื่อที่ไม่ยินยอมด้วยการนำการเดินจงกรม อันเป็นหนึ่งในวิธีปฏิบัติของวิปัสสนาмаเพื่อสนองตัณหาของตนเองนั้น ภายใต้จิตสำนึกของผู้กระทำคงไม่อาจที่จะหลีกเลี่ยงคำว่า “สามานย์” ไปได้

นอกเหนือจากพฤติกรรม “สามานย์” ดังกล่าวแล้ว ในการต่อสู้คดีในชั้นศาล อดีตภาวนาพุทโธยังอ้างถึงความเป็นผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติ

ชอบ ทั้งด้านวิปัสสนากรรมมัฐาน และความเอื้ออาทรที่มีต่อเด็กผู้ยากไร้ชาวเขา โดยการโยนบาปให้แก่ศาสนาอื่น ซึ่งหาว่าไม่นั้นหมายถึงเป็นการทำลายพุทธศาสนาที่ตัวเองสังกัดโดยตรงว่า “จำเลยที่ ๑ ต่อสู้ว่า ตนเป็นพระมีชื่อเสียงด้านบำเพ็ญภาวนา และนำเด็กชาวเขาที่นับถือศาสนาอื่นมาเป็นชาวพุทธ สร้างความไม่พอใจแก่ศาสนาอื่น จึงร่วมกันกลั่นแกล้งปั่นเรื่องนอกจากนี้ ห้องที่เกิดเหตุก็ไม่ตรงกับบันทึกแผนที่ของเด็ก และอวัยวะเพศของคนที่ผิดปกติไม่อาจร่วมเพศได้ ส่วนอวัยวะเพศผู้เสียหายก็ไม่มีร่องรอยถูกชำเรา

ศาลฎีกาเห็นว่า ที่เกิดเหตุ แม้ได้ถูกดัดแปลงก่อสร้างเพิ่มเติมหลังเกิดเหตุ แต่ยังมีร่องรอยตรงกับที่ผู้เสียหายเบิกความ ซึ่งเห็นว่า จำเลยที่ ๑ สามารถเดินขึ้นลงจากกุฏิชั้น ๒ ลงมาชั้นล่างโดยที่คนภายนอกมองไม่เห็น นอกจากนี้จำเลยกลับนำเด็กหญิงมาอยู่ใกล้ๆ กุฏิทั้งที่ควรจะเป็นเด็กชาย จึงผิดวิสัยของผู้ปฏิบัติธรรม บริเวณกุฏิมีทางเดินชันชันเกินความจำเป็น แม้จะติดป้ายว่าเป็นเขตสงฆ์ แต่เมื่อดูจากร่องรอยก็ออกน้ำเก่า รอยปิดผ้าเพดานไม้อัดทับช่องทางลับที่เคยเป็นบันไดเหล็ก ก็ล้วนแสดงว่า เด็กหญิงสามารถเข้าไปในกุฏิได้และจำเลยก็สามารถเข้ามาในห้องบันทึกเทปชั้นล่างได้โดยง่าย”

ในระหว่างที่พุทโธภานาถูกคุมขังในเรือนจำระหว่างรอฟังคำพิพากษาของทั้ง ๓ ศาล ยังคงมีลูกศิษย์ที่ยังคงนับถือศรัทธาในตัวภานาพุทโธไปเยี่ยมเยียนและร่วมรับฟังคำสั่งสอนของเจ้าตัว พร้อมทั้งร่วมกันบริจาคเงินให้ภานาพุทโธภายใต้ชื่อ “นช.จำลอง คนชื่อ” รวมแล้วเป็นเงินกว่า ๑๔ ล้านบาท ทั้งนี้ ระหว่างที่ภานาพุทโธสั่งสอนสาวกของเขาผ่านมานั้นลูกกรงเหล็กนั้นเจ้าตัวยังคงเฝ้าเพียรหาความเป็นธรรมจาก

สาวของตนเองด้วยคำว่า “พ่อไม่ผิด พ่อถูก
ใส่ร้าย...”

(จาก ทีมข่าวอาชญากรรม ผู้จัดการออนไลน์
๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๒)

.....

แม้พยานหลักฐาน และข้อวินิจฉัยต่างๆ
ของศาลฎีกา ได้ปรากฏชัดเจนแล้วว่าเป็นความ
ผิดร้ายแรง แต่ความอหังการ (หน้าด้าน) ของสมิ
สมัยนี้ มักจะออกมาในสูตรเดียวกัน คือ โยน
ความผิดไปให้คนอื่น ศาสนาอื่น มากลั่นแกล้ง
ใส่ร้าย แล้วถ่มยังมีหน้ามาคอยสั่งสอนธรรมะ
ธรรมเมากันต่อไปอีก ทั้งๆ ที่ตนเองนั้นพ่ายแพ้
(ปาราชิก) จนหมดท่าไปแล้ว ไม่ต่างอะไรกับผี
หัวขาดหรือตาลยอดด้วน หรือโบไม้เหลือทิ้งหลุด
จากขั้ว ไม่สามารถเอามาต่อกันให้ติดได้อีกแล้ว
ฉะนั้น

แต่ความรู้ของชาวพุทธทุกวันนี้ เข้าใจกัน
แต่เพียงว่า พระปาราชิกนั้นเมื่อสึกแล้วก็จบกัน
ดีไม่ดียังเห็นว่า เมื่อสึกออกมาสามารถสั่งสอนคน
ได้ อย่างพุทธโฆภาวนา ยิ่งดีไปใหญ่ ทั้งๆ ที่เหมือน
เอาผีหัวขาดมาสวดต่ออายุให้คนมีชีวิตพิง หรือ
ไม่ต่างกับบอติดเถรแถม แม้จะถูกจับโดนเข้าคุก
ทำวิปริตวิถิดการแคไหน คนก็ยังหลงใหลทำให้อ
ติดเถรแถมมีเงินทองใช้นับลิบล้าน

เพราะแก่นแท้ของพุทธศาสนาถูกห่อหุ้ม
ด้วย ไสยศาสตร์ และเดรัจฉานวิชา จึงทำให้สมิ
และอหังการทั้งหลาย ไม่ว่าจะย่นตระ สมิณิกหรื
พุทธโฆภาวนา แม้จะกระทำความผิดอย่างร้ายแรง
ทางพระธรรมวินัย แต่เหล่าสาวกทั้งหลายก็
ยังคงศรัทธาเลื่อมใสอยู่เหมือนเดิม เพราะเขา
ศรัทธาในเวทมนตร์คาถาอาคม และฤทธิ์เดชใน
ตัวพระอาจารย์เป็นสำคัญกว่าพระธรรมวินัย ถึง
ถูกจับสึกออกไปแต่ฤทธิ์เดชมนตร์ขลัง ก็ยังคงอยู่
ในตัว จึงยังพากันงมงายทำบุญด้วยตัวเลขมงคล
๑๐๘ บาท หรือ ๒๒๗ บาท ทำให้พระอาจารย์
ยังคงอู้อู้อยู่ในคุก มีเงินมงคลฝากไว้ ถึง ๑๔ ล้าน

พระพุทธรเจ้าทรงบริภษาสมิทั้งหลาย ด้วย
ถ้อยคำรุนแรง เช่น ในพระไตรปิฎก ล.๑ ข้อ ๒๐

“ดูกรโมฆบุรุษ **องค์กำเนิด** อันเธอสอดเข้า
ในปากอสรพิษที่มีพิษร้าย ยิ่งดีกว่า หรือเธอสอด
เข้าในหลุมถ่านที่ไฟติดลุกโชนยิ่งดีกว่า **อันองค์
กำเนิด**ที่เธอสอดเข้าในองค์กำเนิดของหญิงไม่ดีเลย
ข้อที่เราว่าดีนั้น เพราะเหตุไร?

เพราะบุคคลผู้สอด**องค์กำเนิด**เข้าในปาก
อสรพิษเป็นต้นนั้น พึงถึงความตาย หรือความ
ทุกข์เพียงแค่ว่า ซึ่งมีการกระทำนั้นเป็นเหตุ
และเพราะการกระทำนั้นเป็นปัจจัย เบื้องหน้า
แต่แตกกายตายไป **ไม่พึงเข้าถึงอภัย ทุกคติ
วินิบาต นรก**

ส่วนผู้ทำการสอด**องค์กำเนิด** เข้าใน**องค์
กำเนิด**ของมาตุคามนั้น เบื้องหน้าแต่กายแตก
ตายไป **พึงเข้าถึงอภัย ทุกคติ วินิบาต นรก** ซึ่ง
มีการกระทำนี้เป็นเหตุ.”

ดังนั้น ชาวพุทธทั้งหลาย คงต้องใช้วิจารณ์-
ญาณพิจารณากันให้ดีว่า โมฆบุรุษเหล่านี้ที่มีโทษ
ยิ่งกว่าสมควรตาย เป็นผู้ห้ามสวรรค์ห้ามนิพพาน
มีแต่จกต้องปักหัวดิ่งลงนรกลูกเดียว บุคคล
เช่นนี้เราควรสมาคม คลุกคลีเกี่ยวข้องแคไหน ?

และสิ่งที่ชาวพุทธ ต้องคำนึงถึงอันตรายของ
ส.เลื้อร้ายทั้ง ๒ ตัว ที่จะทำให้พระปาราชิกกันได้
ง่าย คือ **สตรี** และ**สตาบงค์** ที่กลายเป็นข้าวตัง
โก่งเงินวัด ทั้งๆ ที่เป็นถึงเจ้าคณะจังหวัดขอนแก่น
บวชมา ๔๔ พรรษา บ้านไม่ต้องเช่า ข้าวไม่ต้องซื้อ
แต่เลื้อสตาบงค์ ก็หาได้ไว้หน้าท่านเจ้าคณะ
แต่อย่างใดไม่ และเลื้อสตาบงค์นี้แหละ ที่ทำให้
พระกลายเป็นผีหัวขาด หรือตาลยอดด้วนได้ง่ายๆ
เพราะเพียงโก่งแค่ ๕ มาสก (ประมาณ ๓๐๐ บาท)
ก็ทำให้ขาดจากพระหรือปาราชิกได้แล้ว การถวาย
เงินตราให้พระไปสะสม จึงไม่ต่างอะไรกับการ
ปล่อยเลื้อร้ายไปไว้ในวัดนั่นเอง



>>ต่อจากฉบับที่ ๒๒๖<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

การ“กดขี่”นี้พุทธก็“ทำ”
ก็ใช้อย่าง“สัมมาทิฐิ” ทว่าอาศัยปฏิบัติเพื่อบรรเทา
เพื่อประกอบการปฏิบัติเป็นอุปการะอย่างหนึ่งเท่านั้น
จะอาศัยมากในเบื้องต้น ในผู้ปฏิบัติที่ยังไม่“เป็น”
หรือยังภูมิไม่สูงพอ
แต่ยังไม่“ทำใจในใจ”เป็นที่ชื่อว่า“สัมมาทิฐิ”
ตามแบบพระพุทธเจ้า
ที่เรียกว่า“วิปัสสนาภาวนา”แท้ๆ



ใ นฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย”** ๑๔ ม.๑๐ ต.เขาย้ายสน
อ.เขาย้ายสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น
และยาวนานมาจนป่านนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อจะ
ให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแนนอนโยมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้ง
เกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้รู้แจ้งกัน เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น
“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ” มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย
ดังนั้น แค่ว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร ? เป็นอยู่อย่างไร ?** เท่านั้น การตอบ
จึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยัง
จะได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี
ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย
และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

●●●

[สำหรับปัญหาของ“ลูกพระรัตนตรัย” นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ตอบไปด้วย
กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

**ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักการเมืองที่ควรจะต้องเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้**

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่เข้าไปเสียสละ”** ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข
เป็นอันขาด

**นักการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรีได้รับการเคารพนับถือ
เทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมีคุณภาพ
เพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ**

**“นักการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ชั้นนักการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการเมือง
แล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะมากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้นก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักการเมือง และ
ยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆด้วย เท่านั้น**

**ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนัก
การเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆ
ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็นนักการเมืองที่
แท้จริงยิ่งขึ้นเท่านั้น**

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน**“ฐานะแห่งบุคคล”**เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมในความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสารณียธรรม)นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”**ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน**“สมมุติสัจจะ”**
และทั้งในด้าน**“ปรมัตถสัจจะ”**

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี**“ฐานะนักบวช”** ฐานะนี้ถือว่า เป็น**“ฐานะ”**ที่
สูงสุดของสังคม ผู้อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชาทันทีเดี๋ยวนั้น เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น**“สรณะ”**หนึ่งของ**พระโคตรรัตน** อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น**“อรหัต”**จริง ก็ยัง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างพิเศษแท้จริง
ดังนั้น **“ฐานะ”**นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดใน
ประดา**“ฐานะแห่งบุคคล”**ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ**“สิ่งที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”**
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า**“ปรมัตถสัจจะ”**

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย**“ฐานะนักบวช”**ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น**“นักบวช”** ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๔” เพื่อบริบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง**“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”**
อันเป็นจุดสำคัญของ**“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”**
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธรเจ้าตรัสหลักการของ“ความเป็นมิจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐”**ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี**“สัมมาทิฎฐิ”** ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น**“อารยชน”** หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่**“โลกุตระภูมิ”** ได้อย่าง**

“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. **ทานที่ให้แล้ว มีผล**(อรรถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ**“มีผลแน่”** โดยเฉพาะ**“ผล”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”** ส่วนผู้ที่มี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ) ว่า **ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล** (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรอก ผู้นั้นก็คือ“มิจฉาทิฏฐิ”ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า ทานที่ให้แล้ว มีผล ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น“มิจจามผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควร ทำ ทำทานอย่างนี้เป็น“สัมมาผล”ได้บุญ หรือผลดี สมควร ทำให้อย่าง เป็นต้น โดยเฉพาะ“ทำทาน”อย่างไรวางจะเป็น“ผล”สู่ นิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความ**เชื่อถือหรือความเห็น**(ทิฏฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย“ทาน”ที่เป็นบาป และ“ทาน”ที่เป็นบุญ ไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ“ทำทาน”กัน ได้“บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง“**ทาน**”นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง“สัมมาทิฏฐิ”ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน”หรือ“การเสียสละแก่กันและกัน”นี้แหละ คือ พฤติกรรมอันพิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง“**ประโยชน์**”แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง“**มรรคผล**” สุนิพพานจริงๆ

ส่วน“**ทาน**”ที่ทำกันอยู่ในสังคมของ“ทุนนิยม”นั้น จะต่างกับ“**ทาน**”ในสังคมของ“บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น“โลกุตระ”ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก“**ประโยชน์**”ขั้นสูงขึ้น คือ“**สัมปรายิกัตถะ**”ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ“**เทวนิยม**”เพราะเข้าใจเรื่อง“**ศรัทธาและศีล**”ไม่สัมมาทิฏฐิ ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น“**อเทวนิยม**” โดยเฉพาะเรื่อง“**ศีล**”ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง“**ไม่สัมมา**” เพราะแยก“**ศีล**” แยก“**สมาธิ**” แยก“**ปัญญา**”เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง“**ไตรลักษณ์**”อย่างเป็น“**ปรมัตถธรรม**”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“**มิจจาทิฏฐิสูตร - สักกายทิฏฐิสูตร-อิตตานุทิฏฐิสูตร**” ซึ่งต้องมี“**สัมพัส**”เป็นปัจจัย และต้องมี“**องค์รวม**”ของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ -สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง“**เวทนาในเวทนา**”ละเอียด ทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “**โดยความเป็นอนัตตา**”(อนัตตโต) **ชนิดที่มี“ความไม่มีตัวตนของกิเลส”** อันเรียกว่า “**อนัตตา**”นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ“**รู้**”(ซานาติ)“**เห็น**”(ปััสสตี)อย่างสัมพัสอยู่หลายๆ เป็นปัจจุบัน นั้นเทียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ“**ศีล**” จนกระทั่งนำพาให้เกิด“**สัมมาสมาธิ**”และเกิด“**ปัญญา**” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง“**ศีล-สมาธิ-ปัญญา**”อย่างเป็น“**องค์รวม**”ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ“**ศีล**” ก็ย่อมเกิด“**ศรัทธา**” และ“**ศรัทธา**”ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นๆบริบูรณ์ด้วย“**องค์ธรรม**”นั้นๆเป็นลำดับๆถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี“**วิชา ๙**” ที่สามารถรู้“**ปรโลก**”หรือ“**โลกหน้า**” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“**ประโยชน์**”(อรรถะ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น“**สุข**” ก็เป็น“**สุขพิเศษ**”(อุปสมสุข) ถ้าเป็น“**กุศล**”ก็เป็น“**โลกุตระกุศล**”ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น“**ทุกข์ขาริยสัจ**” เป็น“**บรมประโยชน์**”ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ“**ประโยชน์**”ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น“**อรหัต**” จึงจะเป็นผู้มี“**สุขชนิดบรมสุข**” (ปรมังสุขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง“**อริยชา ๘**” และกำลังจะได้สาธยายถึง“**ปฏิจจสมุปบาท ๑๒**” อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก“**อริยชา**” ซึ่งเราจะได้อีกข้อความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจากผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายร้ายแรงมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น“**ปรโลก**” อันก็คือ “**สัมปรายภพ**” ซึ่งตามทิฏฐิ“**เทวนิยม**”นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เอะ ยังเข้าใจ“**ปรโลก**”เหมือนที่เทวนิยมเขาถือถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฏฐิ“**อเทวนิยม**” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด**“ไม่สัมมาทิฏฐิ”**(มิจจาทิฏฐิ) แค่เรื่อง“**ปรโลก**”เรื่องเดียว นี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด“**สัมปรายิกัตถะ**”ประโยชน์”ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยามความเป็น“**อาริยะ**”จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น**โลกุตระ**สัจจะ จึงจะเป็น**มรรคผล**ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่โลกียะเป็นมรรคผล** และมรรคผลนั้นก็เกิดจากการปฏิบัติที่**ถึงพร้อมด้วย**

วิชาและจรรยา

ถึงพร้อมอย่างไร “**จรรยา**”ที่เกิด**“วิชา”**นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรงันแท้

[ผู้สนใจเปิดกลับไปอ่านจากฉบับที่ผ่านมา ซึ่งได้พิมพ์ไปแล้ว]

“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” ที่ระบุไว้นั้น จึงเป็น**“พุทธธรรมอนุ”** หรือ **ข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลัก ที่ศาสนาพุทธใช้เพื่อบริหารจัดการองค์กรพุทธให้อยู่ในความเป็นพุทธ**

เมื่อได้อ่าน **“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”** แล้ว ก็จะเห็นได้ชัดๆว่าศาสนาพุทธตามที่พระพุทธเจ้าทรงสร้างขึ้นมานั้น **“เว้นขาด”**อะไรบ้าง หรือไม่มีสิ่ง-ไม่มีเรื่องอะไรบ้าง แล้วคุณจะได้**“งง!”** แทบจะไม่อยากจะทำอะไรเลยทีเดียว เพราะทั้งสิ่งทั้งเรื่องพระพุทธองค์ให้**“เว้นขาด”**นั้น ในยุค ๒๕๐๐ กว่าปีโน้น พุทธยุคต้นก็**“เว้นขาด”**ได้จริง ไม่มีในวงการพุทธเป็นศาสนาพุทธ**“อเทวนิยม”** จดงามบริสุทธิ์ แต่ปัจจุบันนี้สิ่งและเรื่องที่ทรงให้**“เว้นขาด”**ทั้งหลายกลับมีกันเต็มวงการศาสนาพุทธ ความเป็นพุทธจึงไร้คุณค่าต่อสังคม **“ศรัทธา”**ก็ยังไม่มีบรรณด้วยองค์กรมั่วต่างๆตามพระอนุสาสนี ประโยชน์อันเป็นอารยธรรมไม่เกิดกับสังคม

[เรากำลังอธิบายขยายความลึกกว้างอยู่ในเรื่อง**“ศรัทธา ๑๐”** ข้อที่ ๘ คือ **“อยู่ป่าเป็นวัตร”** ได้ชี้ให้เห็นเกี่ยวกับคำว่า ปา กับศาสนาพุทธละเอียดยิ่งขึ้น]

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้นัยสำคัญอย่างหนึ่งของ**วิถีสันติ** พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวชีวิตในชาติก่อนๆของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุรพกรรมของพระองค์ได้เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจในนัยแฝง และนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณได้ตั้งโพธิ์ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา)

พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า **“มรรคองค์ ๘”** ปฏิบัติอย่างไร และมีอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น**คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง“ความเป็นศาสนาพุทธ”**

แต่ถ้าได้**“คบสัตบุรุษ”**(สัปปริสสังเสว)ที่แท้จริง ก็จะได้**“พึงธรรมที่เป็นธรรมที่ดีถูกต้องจากท่าน”**(สัทธัมมัสสวนะ) จึงจะสามารถใน**“การทำใจในใจ”**(มนสิการ) **“ถูกต้องต้องแท้ลงไปถึงที่เกิด”**(โยนิโส) จึง**“ปฏิบัติธรรมเจริญสมควรแก่ธรรม”**(ธัมมานุธรรมปฏิบัติ) ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๑ ข้อ ๒๔๘

แม้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘ “มูลสูตร” พระพุทธเจ้าก็ตรัสว่า **“มนสิการ”**เป็น**“แดนเกิด”**(สัมภวะ) นี้ก็ยืนยันอยู่ชัดๆต่างๆ ว่า **“แดนเกิด”**ของ**“จิตวิญญาณ”**(โอปปาติกะ)นั้น คือ **“มนสิการ”**

นั่นก็คือ **“ความเกิด”**ของ**“สัตตา โอปปาติกะ”** หรือ**“ความเกิดของสัตว์ในปรมาตมธรรม”**นั้น **“แดนเกิด”**อยู่ที่**“การทำใจในใจ”**(มนสิการ)ของตนเองนั่นเอง จึงจะ**“เกิด”**ได้ **“การเกิด”**นี้จึงเป็น**“การเกิด”**ที่ชื่อว่า **“โอปปาติกะโยนิ”**แท้ๆ

ดังนั้น ผู้ปฏิบัติก็ต้องปฏิบัติให้ต้องแท้ลึกลงไปถึง**“ที่เกิด-แดนเกิด”**(สัมภวะ) และเห็น**“ความเกิด”** ซึ่งก็ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง**“ความตาย”**ของ**“สัตว์ทางจิตวิญญาณ”**(สัตตา โอปปาติกะ)ด้วย นั่นคือ ผู้หนึ่งจะต้องมี**“วิชา ๘”**ในข้อที่ว่า**“จุตูปปาตญาณ”** จึงจะชื่อว่า ผู้มีความบรรลุแท้จริงที่รู้แจ้งเห็นจริงใน**“การเกิด-การตาย”**ของสัตว์ทางนามธรรมหรือของสัตว์โอปปาติกะ(สัตตา โอปปาติกะ) ซึ่งหมายถึง **ความเป็นสัตว์ทางจิตวิญญาณ จะมีใช้ความเป็นสัตว์ที่มีรูปร่างทางกายภาพ ซึ่งบุคคลคนสามัญทั่วไปเข้าใจกันอยู่แน่**

ดังนั้น ถ้าผู้ปฏิบัติผู้ใดไม่มีความสามารถรู้แจ้งรู้จริง**“การทำใจในใจ”**(มนสิการ)ให้**“เกิด”**และให้**“ตาย”**ของสัตว์ทางจิตวิญญาณอย่าง**“สัมมาทิฐิ”** ผู้หนึ่งก็ปฏิบัติ**ไม่ต้องแท้(อโยนิโส) ไม่มี“ญาณ”**ยัง**“รู้ปรมาตมธรรม”****“ลงไปถึงที่เกิด”**(อโยนิโส) ก็ไม่ชื่อว่า **“รู้แจ้งเห็นจริง”**(วิปัสสนาญาณ) ย่อม**ไม่สามารถพ้น“อวิชชาสังโยชน์”**ไปได้

ซึ่งผู้ปฏิบัติจะต้องมี**“ญาณทัสสนะ”**อันได้แก่**“วิชา ๘”**ตั้งแต่**“วิปัสสนาญาณ-มโนมยทริ”**เป็นต้นไปกระทั่งถึงที่สุด**“อัสสภักขญาณ”** จึงจะสามารถ**พ้นอวิชชาสังโยชน์**

อีกนัยสำคัญประเด็นหนึ่ง ในเรื่อง“โยนิโสมนสิการ” นี้ ถ้าได้พิจารณากันจาก“เหตุ”แห่งการเป็น“ปัจจัย”เพื่อ ความเกิดขึ้นของสัมมาทิฐิ เราก็คงจะเข้าใจลึกซึ้งรอบถ้วน ในความเป็น“โยนิโสมนสิการ”

เนื้อความในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๔๙๗ มี หลักฐานยืนยันอยู่เพียงสั้นๆแล้ว

เมื่อมีผู้ถามว่า “ปัจจัยเพื่อความเกิดขึ้นแห่งสัมมาทิฐิ มีเท่าไร”

คำตอบก็ชัดเจนว่า “ธรรม ๒ ประการ คือ ความได้ สดับจากผู้อื่น ๑ (ปรโตโฆสะ) ความทำใจโดยแยบคาย ๑ (โยนิโสมนสิการ) เป็นปัจจัยเพื่อความเกิดขึ้นแห่งสัมมาทิฐิ

ธรรม ๒ ประการนี้แล เป็นปัจจัยแห่งความเกิดขึ้นแห่งสัมมาทิฐิ”

ขยายความกันให้ละเอียดขึ้นอีก ก็คือ

ธรรม ๒ ประการ ได้แก่ ๑. ปรโตโฆสะ คือ การ ตั้งใจรับฟังเสียงคนอื่น และ ๒. โยนิโสมนสิการ คือ การ ทำใจในใจได้ผลถึงขั้นต้องแยบคาย หรือทำใจในใจได้ผล ถึงขั้นลงไปถึงที่เกิด ธรรม ๒ ประการนี้แล เป็นปัจจัย เพื่อความเกิดขึ้นแห่ง“สัมมาทิฐิ”

นั่นก็หมายความว่า ผู้จะ“สัมมาทิฐิ”ได้นั้น จะต้อง ยินดีรับฟังคำสอนของคนอื่นที่ไม่ตรงกับความรู้ความเห็น ที่ตนได้ยึดถือไว้แล้ว นั่นเป็น“เหตุที่ ๑”

“เหตุที่ ๒” ว่าด้วยเรื่อง“โยนิโสมนสิการ”

ถ้าผู้ใดได้ยึดถือเสียแล้วว่า“โยนิโสมนสิการ”นั้น มีความหมาย ดังที่ตนเข้าใจอยู่เดิม และเชื่อว่าที่ตนรู้อย่างนี้ หนะถูกแล้ว แน่นอนแล้ว ผู้ที่ไม่เปลี่ยนแปลงความรู้ ความเห็นตามที่ตนยึดถือ ไม่ฟังเสียงใครอีกแล้ว ใครจะว่า อย่างไรอีกปานไหนก็ไม่เปลี่ยนแปลงความรู้ความเห็นที่ตน ยึดถืออยู่นั้น หรือแม้ว่าจะทำให้เป็นรับฟังเสียงของคนอื่นที่ แตกต่างจากตนอย่างนอนน้อมเสียเหลือเกิน แต่เท่านั้น คนผู้นี้ก็ยัง..ไม่ยอมเปลี่ยนแปลงความเห็นนั้นไปจากเดิม

คนผู้นี้ก็ย่อมปฏิบัติ“โยนิโสมนสิการ”หรือปฏิบัติ ธรรมที่เป็นการ“ทำใจในใจ”ตามที่ตนรู้ดีเข้าใจดีที่สุดและยึด ถือเชื่อมั่นนั้นอยู่อย่างเดิมนั้นแหละ ไม่เปลี่ยนแปลงไปแน่ ดังนั้น ถ้าแม้ว่า“ความเห็นของคนผู้นี้ที่ยึดถืออยู่นั้น”

เป็นสัมมาทิฐิแล้ว เขาผู้นี้ก็ต้องปฏิบัติได้บรรลุ“สัมมามรรค -สัมมาผล” เพราะเมื่อปฏิบัติถูกปฏิบัติดีโลกไม่ว่างอรหังต์

แต่ถ้า“ความเห็นของคนผู้นี้” ยังไม่เป็น“สัมมาทิฐิ” คือยัง“มิฉภาทิฐิ”อยู่ คนผู้นี้ก็ยัง“ยึดมั่นถือมั่นความรู้ ความเห็นของตนนั้นอยู่”อย่างเดิม ไม่ยอมเปลี่ยนแปลง ไม่“ฟังเสียงอื่น” หรือแม้ฟังก็ยังยึดอย่างเดิม ไม่มี“ปรโต โฆสะ”เลย ผู้นี้ก็คง“มิฉภาทิฐิ” ไม่“สัมมาทิฐิ”อยู่อย่าง เดิมต่อไป ไม่บรรลุธรรมที่เป็น“สัมมามรรค-สัมมาผล”แน่

เพราะคนผู้นี้ก็คงเข้าใจความหมายของคำว่า“โยนิโสมนสิการ” หรือคงยืนยัน“ทำใจในใจ”(มนสิโรติ)ของตน ตามความเห็นที่ตนเข้าใจและยึดมั่นว่าถูกต้องของตนแล้ว นั้น อยู่อย่างเดิมนั้นแหละ

เช่น มีความเห็นความเข้าใจ“โยนิโสมนสิการ”นั้น หมายความว่า เป็นเพียงความคิด การขบคิดพิจารณา ให้เข้าใจอย่างแยบคาย โดยสืบหาเหตุผลค้นคิด

ซึ่งก็เป็นเพียงมีความเห็นมีความเข้าใจคำว่า “โยนิโสมนสิการ” คือ ความรู้จักคิด, คิดถูกวิธี

นั่นก็คือ “โยนิโสมนสิการ”ของคนผู้นี้ก็มีเพียงแค่ “การขบคิดพิจารณา-ความรู้ทางตรรกะ”เท่านั้น

“โยนิโสมนสิการ”ของคนผู้นี้จะไม่ลึกลึกลงไปถึงขั้น หมายถึง การปฏิบัติกันจริงๆ“ทำใจ”(มนสิ) เช่น การทำใจ ให้เป็นฉาน ให้เป็นสมาธิ หรือ การปฏิบัติให้กิเลสในใจลด จนได้ เป็นต้น ซึ่งมันยังไม่ถึงขั้น“ใจถูกทำให้เปลี่ยนไป”

หรือ“โยนิโสมนสิการ”ของคนผู้นี้จะไม่ไปหมายถึง การปฏิบัติใจในใจของตน จนกระทั่งสามารถ“ทำใจในใจ” ของตนให้เกิดการเปลี่ยนแปลงได้ พัฒนาจาก“ใจ”ที่มี กิเลสห่อหุ้ม ก็สามารถทำให้กิเลสในใจลดลงๆไปได้อย่าง ถ่องแท้แยบคาย(โยนิโส) อย่าง“ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส) หรือ ลงไปถึง“สมุทัย”อันเป็น“เหตุ” (ซึ่งก็คือกิเลส อันอยู่ที่ใจนั่นเอง) แล้วสามารถ“ดับเหตุ”นั้นได้ กระทั่งเป็นสัมมามาน-เป็นสัมมาสมาธิ-เป็นสัมมาญาณ-เป็นสัมมาวิมุตติ แน่ๆ

ผู้ที่เข้าใจว่า“โยนิโสมนสิการ” หมายถึงแค่ ความรู้จัก คิด, คิดถูกวิธี ฯลฯ หรือแค่ตรรกะทั้งหลายดังที่วามานี้ จึงจะ ยังเข้าใจว่า “การทำให้สมาธิ, การทำให้ใจในใจให้เป็นสมาธิ”นั่นก็คือ การนั่งหลับตาเพ่งกลิ่นตามแบบฤาษีดาบสเก่าๆ อยู่นั่นเอง

เพราะฉะนั้น ตราบใดที่ผู้ศึกษาปฏิบัติพุทธธรรม
ยัง“โยนิโสมนสิการ”ไม่เป็น หรือยัง“โยนิโสมนสิการ”ไม่ลึก
ล้าลงไปถึงขั้นทำให้เกิด“สัมมาสมาธิ”ถูกต้องถูกถ้วนตรง
ตามพระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มหาจิตตาริสกสูตร”(พระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๓) เป็นต้น ผู้นั้นยังชื่อว่า “มิจจาทิฏฐิ”
หรือยัง“สัมมาทิฏฐิ”ไม่ได้ อยู่แน่นอน

เพราะ“ไม่ยอมฟังเสียงคนอื่น”(ไม่ยอมมีปรโตโฆสะ)ซึ่ง
ต่างไปจากความรู้ความเห็นที่ตนยึดถือ

หรือ ผู้ใดที่ไม่ต้องฟังเสียงคนอื่น(ไม่ต้องมีปรโตโฆสะ) แต่
ตนเองสามารถ“โยนิโสมนสิการ”เป็น จนสามารถ“โยนิโสมนสิการ”ให้เกิด“สัมมาสมาธิ-สัมมาญาณ-สัมมาวิมุตติ”ถูก
ต้องตรงตามสัทธรรมของพระพุทธเจ้าจริง ผู้นั้นก็คือผู้ที่
“สัมมาทิฏฐิ”อยู่แล้ว จึงไม่ต้อง“ฟังเสียงอื่น”(ปรโตโฆสะ)อีก

กระนั้นก็ดี ยังมี“มิจจาทิฏฐิ” หรือยังมีผู้“ไม่สัมมา
ทิฏฐิ”ที่ลึกล้ำไปกว่านั้นอีก คือ ผู้ที่เข้าใจถูกต้องส่วนหนึ่ง
แต่ยังไม่ถูกต้องอีกส่วนหนึ่ง ได้แก่ ผู้ที่เข้าใจถูกต้องในส่วน
ที่ว่า “การทำใจในใจอย่างแยบคาย”(โยนิโสมนสิการ)นั้น
ไม่ใช่แค่“ความรู้จักคิด, คิดถูกวิธี”อยู่แค่นั้น แต่ต้องมี**การ
ลงมือปฏิบัติ“ทำใจในใจ”(มนสิการ)ให้เป็น“สมาธิ”หรือให้
เป็น“นิโรธ-นิพพาน”ด้วย** ถึงกระนั้นก็ยังเชื่อมั่นว่า เฉพาะ
คำว่า“การทำใจในใจ”(มนสิการ)นี้ คือ“การทำตามหรือทำ
สมาธิ” ที่หมายถึง “ทำสมาธิแบบนั่งหลับตาสมาธิตาม
แบบฤๅษีดาบสอยู่อย่างโบราณ”หรือ“การนั่งเพ่งกลิ่นทำ
สมาธิ”อยู่นั้นแหละ แม้จะมี“เสียงผู้อื่น”(ปรโตโฆสะ)อธิบาย
แล้ว อธิบายอีก อ้างอิงยืนยันแล้วยืนยันอีกปานใดก็ตาม

จึงยังคงเป็นคนผู้“ไม่ยอมฟังเสียงอื่น”อันต่างไป
จากที่ตนเชื่ออีก เช่นกัน ฉะนั้นคนผู้นี้ก็ยังเป็นผู้ไม่“สัมมา
ทิฏฐิ”ส่วนหนึ่งอยู่นั่นเอง เพราะ“การทำใจในใจ”(มนสิการ)
แบบนี้ ยัง**ไม่ใช่“การทำใจในใจ”ถูกต้องแบบพระพุทธเจ้า**

ถ้าผู้ที่เข้าใจว่า“โยนิโสมนสิการ”หมายถึงแค่ความรู้จัก
คิด, คิดถูกวิธี หรือแค่ตรรกะดังที่ว่ามานี้ จึงจะยังเข้าใจว่า
“โยนิโสมนสิการ”ก็แค่เพียงความสามารถทาง“ความคิด-
ความรู้”เท่านั้น จะยังไม่ลึกไปถึงขั้น“ทำใจหรือปฏิบัติ
ใจ”ให้เป็น“สมาธิ”หรือให้เป็น“นิโรธ-นิพพาน”ที่ถูกต้อง
ถ่องแท้ด้วย ทั้งปัญหาที่มี“ความรู้จักคิด, คิดถูกวิธี”ด้วย

จะ..**ไม่ใช่ถึงกับ“ปฏิบัติใจให้เกิดฌานเกิดสมาธิ”**ชนิด
ที่มีญาณหยั่งถึงสักกณะ และทำให้สักกณะสละจางคลาย
ถึงขั้น“ดับสักกณะ”กระทั่ง“ดับอาสวะ” ซึ่งเป็น“การทำ
ใจในใจจนเกิดสัมมาสมาธิ-สัมมาญาณ-สัมมาวิมุตติ”ตาม
แบบของพระพุทธเจ้า คือ มรรค อันมีองค์ ๘ ที่ปฏิบัติ
“มรรค ๗ องค์”ให้เกิด“สัมมาสมาธิ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔
ข้อ ๒๕๒-๒๕๓) หรือตามจรณะ ๑๕ หรือตามโพธิปักขิย
ธรรม ๓๗ หรือตามไตรสิกขา อย่าง“สัมมาทิฏฐิ” แน่
ดังนั้น จึงยังเข้าใจว่า “โยนิโสมนสิการ” ก็เพียงแค่
“สุดมยปัญญาและจินตามยปัญญา” ยังไม่ถึงขั้น“ภาวนามย
ปัญญา” จึงเข้าใจผิดอยู่ในประเด็นว่า “การทำสมาธิ” หรือ
“การทำใจให้เป็นฌานเป็นสมาธิ”นั้น ก็คือ การนั่งหลับตา
เพ่งกลิ่น ตามแบบฤๅษีดาบสเก่าแก่แต่โบราณมาอยู่นั่นเอง
“ทิฏฐิ”ของผู้นี้จึงยังเห็นว่า “โยนิโสมนสิการ”**ไม่มี
ความหมายถึงขั้นถึงที่อาจกล่าวว่ามันแน่**

ดังนั้น สำหรับผู้ที่ยังไม่สัมมาทิฏฐิ หรือไม่ใช่ผู้เป็น
“ปัจเจกภูมิ” ยังเป็นเพียง“สาวกภูมิ”จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่
จะต้องเป็น“ผู้ฟัง”(สาวก)จากเสียงอื่น(ปรโตโฆสะ) ซึ่งเป็น
เสียง(โฆสะ)ของผู้รู้ที่ท่าน“สัมมา”แท้ เป็น“สัตบุรุษ”จริง
สรุปก็คือ ต้องได้“พบสัตบุรุษ”หรือ“คบสัตบุรุษ”
ที่บริบูรณ์ ย่อมยัง“การฟังสัทธรรม”ให้บริบูรณ์
จะเห็นได้ว่า ต้นเหตุสำคัญแท้ๆ มันอยู่ที่“สัตบุรุษ”
หรือ**“ไม่ใช่สัตบุรุษ”** เพราะถ้า**เสียงอื่นที่ได้ยินได้ฟังนั้น
“ไม่ใช่เสียงของสัตบุรุษ”** ก็จะเป็นคำพูดคำบรรยายเพียง
ผิดไปเรื่อยๆ ผิดจากพุทธไปโดยไม่รู้ตัว หรือยิ่ง“รู้ตัว”แต่ก็
ใช้ความเห็นที่ผิดๆของตนเองผสมเข้าไป จึงเป็นอสังกรรม
หรือ**ไม่ใช่ธรรมที่ถูกต้องตามพุทธธรรม** ที่เพี้ยนผิดออกนอก
พุทธไปตามลำดับ กระทั่งที่สุดไม่เหลือเนื้อแท้ที่เป็นของพุทธ
โดยเฉพาะ“การทำใจให้เป็นสมาธิ”(การทำใจในใจ = มนสิการ)
ก็ยังเป็นแบบลัทธิอื่น เป็นแบบฤๅษีดาบสอยู่อย่างเก่า

แต่ก็ยังหลงว่า นี่แหละคือการทำใจในใจแบบพุทธ
ต่อเมื่อได้พบ“สัตบุรุษ” ได้คบสัตบุรุษ จึงจะได้ฟัง
“สัทธรรม” ที่บริบูรณ์

และต้องคบหาท่านอย่างบริบูรณ์ด้วย **ไม่ใช่แค่รู้จัก
คบหาอย่างเผินๆหลวมๆ หรือแม้จะสนิทแนบแน่นเพียง**

ภายนอกทางรูปธรรมก็ยังไม่มีพอ แต่ต้องฟังธรรมจากท่าน
เรียนรู้อีกซึ่งในธรรมของท่านอย่างบริบูรณ์อีกด้วย จึงจะมี
“ศรัทธา”ที่บริบูรณ์ จนสามารถ“โยนิโสมนสิการ”บริบูรณ์
“ศรัทธา”ที่บริบูรณ์ย่อมยัง“โยนิโสมนสิการ”ให้บริบูรณ์
จึงสำคัญยิ่ง ด้วยประการฉะนี้

และ“ความบริบูรณ์ของศรัทธา”นี้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๒๔ นี้แหละ ข้อ ๘ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดว่า **ผู้มี**
“ศรัทธา”แต่ไม่มี“ศีล” อย่างนี้**เธอชื่อว่า เป็นผู้ไม่บริบูรณ์**
ด้วยองค์นั้น

เธอพึงบำเพ็ญองค์นั้นให้บริบูรณ์ด้วยคิดว่า ในหนอ
เราพึงเป็นผู้มี“ศรัทธา” มี“ศีล”

เมื่อใดแล เธอเป็นผู้มี“ศรัทธา” มี“ศีล” เมื่อนั้น
เธอชื่อว่า เป็นผู้บริบูรณ์ด้วยองค์นั้น

นั่นก็หมายความว่า “ศรัทธา”ที่บริบูรณ์นั้น ก็ต้องมี
“ศีล”ที่บริบูรณ์ด้วย จึงจะถือว่าเป็นองค์แห่ง“ความบริบูรณ์”
ของ“ความเชื่อหรือศรัทธา” ระดับที่หนึ่ง

“ศีล”ที่บริบูรณ์นั้น ไม่ใช่แค่ปฏิบัติมี“ผล”สำเร็จ คือ
เว้นขาดได้เพียงทางกายและวาจาเท่านั้น หรือไม่ใช่แค่“ศีล”
ที่แค่ทำได้อย่างเคร่งครัดตามจารีตประเพณีพาทำ อันยัง
ไม่สำเร็จถึงขั้นปรมาตม์ ยังไม่“พ้นศีลัพพตูปาทาน” คือยัง
ไม่บรรลู่ถึงขั้น“ใจ”ก็ลดละเว้นได้ขาดได้ และมีใช่แค่ยัง
ไม่“พ้นศีลัพพตูปรามาส”

ซึ่งผู้“พ้นศีลัพพตูปรามาส”นั้น คือผู้ต้อง“สัมมาทิฐิ”
ทั้งปริยัติ ทั้งปฏิบัติ ทั้งปฏิเวธ จึงจะเริ่มนับว่า“บริบูรณ์” ขึ้น
ต้น สามารถ“พ้นสังโยชน์ ๓”เป็นอย่าต่ำ แล้วจะลดละกิเลส
ต่อไปอีก จนกระทั่ง“บริบูรณ์พ้นสังโยชน์ ๑๐”เป็นที่สุด

เพราะฉะนั้น “ศรัทธา”ของพุทธจึงไม่ใช่“ความเชื่อ”ที่
เชื่ออย่างไม่มีหลักไม่มีเกณฑ์ แต่ต้องมีหลักมีเกณฑ์ตามที่
ได้สารถายมาเป็นเบื้องต้นมานี้ เป็นเครื่องบ่งชี้ตรวจสอบ

“ศรัทธา”ที่ไม่มีองค์ธรรมใดประกอบ ไม่มีคุณธรรมอื่น
แสดงความทรงธรรมต่างๆซึ่ง ก็ย่อมไม่มีหลักฐานยืนยัน
“ความเชื่อ”หรือ“ศรัทธา” ว่า เชื่ออย่างมีเหตุ และมีผล
ที่ยืนยันสาระ ยืนยันคุณค่า ถ้าแม้มีหลักฐานยืนยัน มัน
ก็จะเพิ่มความชัดเจน แจ่มแจ้ง กระจำง สามารถรู้ยิ่ง
รู้แจ้งรู้จริงในความเป็นสัจธรรมที่จริง สัทธรรมที่ดี ที่บ่งชี้

ได้ชัด ได้จริงว่ามีคุณมีค่าสูงอย่างไร ประเสริฐแค่ไหน

แต่ถ้า“ศรัทธาหรือความเชื่อ”ใดที่ไม่มีหลักมีฐานอะไร
รับรองเลย ไม่มีหลักเกณฑ์ ไม่มีอะไรเป็นเครื่องชี้บ่งให้เห็น
ว่ามีหลักฐาน ไม่มีสิ่งสำคัญยืนยันกันกับไว้เลยนั้น ก็คือ
“ศรัทธา”เลอะเทอะ เป็น“ความเชื่อถือ”สารพัดสารเพ ผู้เชื่อ
ถืออะไรก็ได้ เชื่อไปทั่ว เชื่อผีเชื่อสาธิต เชื่อไสยศาสตร์
เดรัจฉานวิชา เชื่อว่า จอมปลวกศักดิ์สิทธิ์ เชื่อว่า งูเผือก
ศักดิ์สิทธิ์ เชื่อว่า ต้นไม้ใหญ่ต้นนี้ศักดิ์สิทธิ์ต้องบูชา
กราบไหว้ เชื่อสิ่งลึกลับที่เห็นไม่ได้รู้ไม่ได้แต่ฝังฝัน เป็นต้น
หรือเชื่อตามที่ตนหลงยึดหลงถือ ว่า จะได้อย่างนั้น
จะเป็นอย่างนี้ มีนาสาฬหะ ถึงขั้นแปลกประหลาดพิลึก
กึกกือต่างๆ ก็คงจะรู้จะเห็นกันอยู่ทั่วไป ซึ่งเป็น“ความเชื่อ”
หรือ“ศรัทธา”ที่ไม่มีหลักไม่มีเกณฑ์ จนถึงขั้นไร้สาระ

แม้จะเชื่อที่มีหลักเกณฑ์ตามลัทธิที่ตนยึดถือ ซึ่งต่าง
กำหนดให้นับถือกันก็มีมากมาย แต่ละลัทธิแต่ละศาสนา
อันมีมรรคมีผลปลีกแยกแตกต่างกันไปตามนัยสำคัญของ
แต่ละลัทธิแต่ละศาสนา

ซึ่ง“ความเชื่อ”หรือ“ศรัทธา”ทั้งหลายที่ยังเป็น“โลกีย
ศรัทธา” อาจจะมีเครื่องยืนยันความเชื่อนั้นๆว่า มีมรรคมีผล
อันเป็น“ผล”ในเรื่องของโลกียธรรมหรือโลกธรรมที่พึงได้พึงเป็น
ให้ผล เป็นลาภ เป็นยศ เป็นสรรเสริญ เป็นโลกียสุข

นั่นก็เป็น“ศรัทธา”ที่ต่างยึดถือเชื่อถือกันอยู่ในบรรดา
ชาวโลกีย์ทั่วไปในโลกปุถุชนสามัญ เห็นกันอยู่ดาษดื่น

แม้จะเป็นมรรคผลที่สูงขึ้นนามธรรมขึ้นไปเป็นศีลธรรม
เป็นคุณธรรม มีอรรถมีธรรม อันเป็นกัลยาณธรรมก็เป็นได้
มีอยู่เป็นปกติ ซึ่งมีทั้งที่เป็นคุณธรรมสามัญไม่จดอยู่ในลัทธิ
ศาสนา และมีทั้งที่เป็นคุณธรรมวิสามัญที่จดอยู่ในแต่ละลัทธิ
แต่ละศาสนา ก็เป็น“ศรัทธา”หลากหลายตามธรรมดาของโลก

ศรัทธาต่างๆเป็นต้นนี้ยังมีใช้“ศรัทธา”ของชาวพุทธ
ส่วน“ศรัทธา”ของพุทธศาสนานั้น เป็น“ความเชื่อ”ที่
มีอรรถมีธรรมเป็นของศาสนาพุทธ อันเห็นคุณค่าเห็นค่าที่เป็น
สารลัจจะอย่างสำคัญ มีหลักมีเกณฑ์ชัดเจนแจ่มแจ้ง และ
ที่สำคัญคือ ไม่ใช่“ศรัทธา”แค่กัลยาณธรรมชั้นโลกียะ แต่
เป็น“ศรัทธา”ชั้นโลกุตระ อันเป็นอริยะ

จึงจะชื่อว่า ผู้นั้นมีศรัทธาเข้าถึงพระพุทธ-พระธรรม

-พระสงฆ์ ไม่ใช่แค่คนที่มี“ศรัทธา”สามัญทั่วไป

ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสเรื่อง“ศรัทธา”ไว้ ชนิดที่รู้ได้เห็นได้อย่างมีขั้นมีตอน ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๘ ตามที่ได้สาธยายมาหลายครั้งแล้ว

พยายามทำความเข้าใจตามอรรถตามธรรมให้ดีเถิด

ศรัทธา ของพุทธ จะต้องมี“ศีล”เป็นหลักเป็นเกณฑ์
ข้อแรกที่ยืนยันใน“ความเชื่อ”หรือ“ศรัทธา”แบบพุทธ

ดังนั้น **“ศรัทธา”ที่มี“ศีล”ด้วยนั้น** ก็จะเป็น“ศรัทธา”เริ่มนับได้ว่า บริบูรณ์เป็นอันดับที่ ๑ และศรัทธาที่จะเจริญขึ้นต่อไปอีกก็คือมีความเป็น“พหูสูต” จึงจะเป็นองค์แห่ง“ความบริบูรณ์”ที่สูงขึ้นอีกชั้น แล้วก็มีระดับต่อไปและต่อไป จาก“ศรัทธาที่มีศีลด้วยมีพหูสูตด้วย”นี้ ถ้าหากจะมีความเจริญของ“ศรัทธา”สูงขึ้นไปอีก ก็ต้องมีความเป็น**“ธรรมกถึก”**(ผู้กล่าวสอนธรรม) ก็สูงขึ้นต่อไปอีก จึงจะเป็นองค์แห่ง“ความบริบูรณ์”ที่ยิ่งขึ้นไปอีกๆ

กล่าวคือ “ศรัทธา”ที่เกิดในคนผู้ใดนั้น **ผู้นั้นจะต้องได้พิสูจน์การปฏิบัติ“ศีล”จนเกิดผลในตนแล้วจึงเชื่อ** เพราะได้สัมผัส“ผล”จากการปฏิบัติ“ศีล”ที่เกิดขึ้นในใจจึงรู้จักรู้แจ้ง รู้จริงว่า “การมีศีลเป็นเช่นนี้เอง”(ตถตา) ประเสริฐแท้จริง อย่างนี้เอง(ตถตา) จึงได้**“เชื่อ”** จึงได้**“ศรัทธา”** จาก“ศรัทธา”ด้วยความเข้าใจด้วยเหตุด้วยผล และปฏิบัติแล้วเกิดมรรคเกิดผลทางใจสูงขึ้น มีเนื้อหาแห่งน้ำหนักของความเชื่อเจริญเป็น**“ศรัทธินทรีย์”** จนกระทั่งมี“สัมมผล”ของ“ศีล”นั้น เต็มบริบูรณ์ก็เรียกว่ามี**“ศรัทธาพละ”** หรือ**“ศรัทธาผล”**

ความบริบูรณ์แห่ง“ความเชื่อ”ของพุทธเป็นเช่นนี้แล
ความศรัทธาดังกล่าวนี้จึงมีหลักฐานแน่ชัด มีเหตุ มีปัจจัยมีผลปรากฏยืนยันความเชื่อความศรัทธาพิสูจน์ได้

“ศรัทธา”ที่มี“ศีล”เป็นข้อที่(๑) จึงถือว่าเป็น“ความเชื่อ”ที่บริบูรณ์ ด้วยองค์ประกอบขั้นที่ ๑ คือ **“ศรัทธาเมื่อตนมีศีล ตนบรรลุศีลนั้นแล้ว”**

“ศรัทธาที่มีศีลบรรลุธรรม” จึงจะได้ชื่อว่า **“ศรัทธาที่บริบูรณ์”** ตามที่เป็นชาวพุทธผู้ลัทธิในขั้นที่หนึ่ง

ข้อที่ (๒) ยิ่งปฏิบัติไตรสิกขาพัฒนาไปอีก ก็ยิ่งมี**พหูสูต** มีความรู้ในมรรคในผล เป็นความจริงที่ตนได้ตนเกิดก็ยังเชื่อยิ่งขึ้นเป็น“ความเชื่อ”หรือ“ศรัทธา”ที่สูงขึ้นๆ

“พหูสูต” คือ ความรู้ยิ่งที่เป็น**มรรคผลของพุทธ** อันเป็นปรมัตถธรรมที่มากขึ้นสูงขึ้นตามลำดับจาก“ความเชื่อ”หรือ“ศรัทธา”ที่มีกำลังมีน้ำหนักสูงมากขึ้นเป็น“ศรัทธินทรีย์”ที่มากที่สุดขึ้นไปเรื่อยๆ และจะสูงขึ้นไปอีกตามขั้นตามตอน หากถึงที่สุดก็เรียกว่า“ศรัทธาพล”(ศรัทธาผล) ศรัทธาเช่นนี้เองที่เป็น“ศรัทธา”ที่บริบูรณ์ยิ่งขึ้นไปอีก ด้วยองค์แห่งคุณธรรมที่เจริญอภิวัดพัฒนาไปตามลำดับ

...

นี่ ก็เป็นปัญหาของคุณ“ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ถามว่า **“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร?** และก็ได้ตอบไปแล้วว่า

๑. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** รูป กับ นาม
๒. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** กาย กับ ใจ
๓. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ชันธ์ ๕ กับ อวิชชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย**“รูป”**ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชันธ์ ๑ ส่วน**“นาม”**ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชันธ์ ๔, อวิชชา **“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล**

จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยังหมายถึง**“ชีวิตนี้”** แต่ถามเดิมออกไปว่า **เป็นอยู่อย่างไร?**

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า **“ชีวิตนี้”** เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนา สร้างสรรค์กันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ที่ด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น**“อุตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ”** ก็จะเห็นได้ว่า**“ชีวิตนี้”เป็นอยู่** ทั้งที่เกี่ยวกับ“อุตุ” เกี่ยวกับ“พีชะ”เกี่ยวกับ“จิต”และจะเกี่ยวกับ“กรรม”เกี่ยวกับ“ธรรมะ”อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด“ความเป็น”(ภาวะ)ของแต่ละนิยามกันแต่

ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียดลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า **การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม” หรือ “การกระทำ” ที่เกิดขึ้นของ “เจ้าของชีวิต” ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น “**ทรัพย์ของตนๆ**” (กัมมัสสกะ) แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล “ชีวิต” ของผู้นั้นๆ ไป トラบ “ปรินิพพาน” ที่เดียว

เพราะ “**กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาตาน**” แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ “กรรม” กับ “**ผลของกรรมที่ได้ส่งสมมาทุกๆชาติ**” (วิบาก) นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวะดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก “กรรม” หรือ “การกระทำ” ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม “กรรม” ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ มาจริง มี “**วิบาก**” (ผลแห่งกรรม) มาก จนกระทั่งเป็น “**พลังหรือฤทธิ์พิเศษ**” ก็เป็น “**บารมี**” จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดาร จนนามหวัตรจริยปานใดๆ ก็เป็น **เรื่องจริงสำหรับผู้มี “บุญบารมี” ถึงขั้นนั้นๆจริง** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาปก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบาป]

“**อำนาจพิเศษ**” ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มนุษย์นับถือ **ว่าเป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ” หรือ “เป็นอำนาจของพระเจ้า”** หรือแม้แต่ “**อำนาจของชาตาน**” ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง “**กรรมวิบาก**” อย่างใดๆ ถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี “**ผลบุญ**” ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี “**อำนาจพิเศษ**” หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือไม่มี “**พระเจ้า**” ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก “**พระเจ้า**” อย่างสุดร้องสุดขอ ปานใดๆ ก็ไม่มี “**พระเจ้า**” บันดาลให้แก่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี “**ผลบาป**” ของตนจริง ก็จะมี **ชาตาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆ** ที่เดียว **เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้

เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง “**ผลบาป**” ของผู้นั้นๆ นั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็ จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า “เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า” ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นเถอะ หรือไม่มีก็ “พระเจ้าลงโทษ” เป็นต้น ซึ่งแท้จริง “อำนาจชาตาน” ต่างหาก ชนะ “พระเจ้า”]

“กรรม” ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานไหนที่เดียว

ด้วยเหตุว่า “กรรม” เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้น ยาวถึงปานจะนี่เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“**กัมมัสสโกมติ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ**” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๕๑] ซึ่งคำตรัสก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆ นั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพุดถึงเท่านั้น

กัมมัสสโกมติ หรือคำตรงๆ ว่า **กัมมัสสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด** ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม” ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละเอียดของรูปลักษณ์ใด แม้แต่เกิดเป็น “**ชาติริเริ่มตัว**” ขึ้นในใจ (อารมณ์ธาตุ) หากความดำรินนั้นหรือ **ไปด้วยเจตนา** ก็นับได้ทันทีว่า คือ “**กรรม**” ส่งสมเป็น “**วิบาก**” (ผลของกรรม) นับเป็น “**มโนกรรม**” แล้วทีเดียว อันคือทรัพย์คือสมบัติแท้ของผู้นั้นๆ [คาบสว่า “กัมม” ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ “กรรม” ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ “**กัมมัสสกะ**” หรือ “**กัมมัสสโกมติ**” และ “**กัมมทายาโท**” ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ “**กัมมโยนิ**” ก็ได้ อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง “**กัมมพันธ**” จบไปอีก ตอนนี้อีกกำลังอธิบายถึง “**กัมมปฏิสรโณ**” ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ “**กรรมทั้ง ๕**” เราเพิ่งเริ่มอธิบาย “**กัมมปฏิสรโณ**” ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็จะคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพุดสู่ความเป็นอาริยะหรือสุณิพพาน” ก็คือ “**จรณะ ๑๕**” ดังนั้น **ความประพุด ๑๕ (จรณะ ๑๕)** นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง “**ความเป็นพุทธ**”

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ “กรรม” ตั้งแต่ “กัมมัสสกะ” อันเป็นของตน “กรรม” เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมา

ถึง“กัมมปฏิสรณะ” ที่พึงแท้ๆของคนคือ“กรรม”]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ทีเดียว ว่า **“อนุสาสนีปาฏิหาริย์” นั้นคือ อย่างไร?**

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม้“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลออ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปาฏิหาริย์”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะ ข้อ ๓๔๒ “เกวัญสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทริยสังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

เพราะผู้ที่จะ“โยนิโสมนสิการ”เป็นนั้น ต้องเป็นผู้มี **“สัมมาทิฐิ”** ก่อน ถ้าผู้นั้นยัง**ไม่“สัมมาทิฐิ”** คือ ยังเข้าใจความหมายของคำว่า **“โยนิโสมนสิการ”ไม่ถูกต้อง ไม่ถูกแต่ถูกถ้วน** ก็จะ**“ทำใจในใจ”**(มนสิการโรติ)ตามที่ตน**เข้าใจได้** ซึ่งเข้าใจอย่างไร? แค่นี้ก็แค่นั้น เท่านั้นเอง

เช่น คนที่**เข้าใจ**(ทิฐิ)ว่า **“โยนิโสมนสิการ”** นั้นมีความหมายแค่**“ความเจริญหรือความเก่งของจิตเฉพาะความรู้”**เท่านั้น คนผู้นั้นก็ย่อม**“ทำใจในใจ”**ของตนแค่เพียง**“รู้ยิ่งรู้ยอด”**กันเท่านั้น ไม่มากไปกว่านั้น ไม่ลึกลึกลงไปกว่านั้น คำว่า**“ทำ”**(โรติ)หรือ**“การกระทำ”**(การ)ของคนผู้นี้ก็อยู่ในขอบเขตแค่**“ทำความเข้าใจ-ทำความเข้าใจ”**เท่านั้น ที่ให้**ต้องแท้**(โยนิโส)ให้**แยกคาย**(โยนิโส)ก็เท่านั้น

ส่วนคนที่**เข้าใจ**(ทิฐิ)ว่า **“โยนิโสมนสิการ”** ว่า มีความหมายมากกว่านั้น ลึกลึกลงไปกว่านั้น คือหมายถึงไปถึง**“ความเจริญหรือความเก่งของ‘การทำให้’**(มนสิการ)**ได้ยิ่ง-ได้มาก-ได้ลึก เกินกว่าแค่‘ขบคิด’ เกินกว่าแค่‘รู้ยอด-รู้ยิ่ง’อยู่เท่านั้น**

กล่าวคือ **“มิใช่มี‘การทำ’เพียงแค่ความรู้หรือแค่ความคิด”**เท่านั้น แต่**“มี‘การทำ’ถึงขั้น‘ทำ’ใจให้ลตกิเลส สะอาดจากกิเลส ‘ทำ’ใจของเราที่เป็นอยู่เดิม-ที่ไม่มีคุณธรรม ให้เปลี่ยนไป‘ได้สำเร็จ’**ทีเดียว

เช่น ใจที่กำลัง**“โกรธ”**อยู่ในขณะนั้น ก็**“ทำใจให้**

ลตโกรธหรือให้‘ไม่โกรธ’เป็น ขณะนั้นนั่นแหละ หรือ ใจที่กำลังมี**“ราคะ”**อยู่ในขณะนั้นก็**“ทำใจให้ลตราคะหรือลตราคะ”เป็น** ในขณะนั้นนั่นแหละ

โดยผู้**“โยนิโสมนสิการ”เป็น**นั้น ถ้าเป็นแค่**“วิจขัมมกนปทาน”หรือ“สมถภาวนา”** คือ เป็นแค่วิธี**“กดข่ม”** หรือเป็นแค่สะกดจิตให้ระงับด้วยนานาวิธี ที่มีบอกมีสอนกันมา ก็พอนับว่า**“ทำใจในใจ”เป็น**ชนิด ๑ ซึ่งศาสตราจารย์มากมายได้ค้นพบวิธีและสั่งสอนกันมาก่อนแล้ว ตั้งแต่ยังไม่มีพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นมาในโลก

การ**“กดข่ม”**นี้พุทธก็**“ทำ”**ก็ใช้อย่าง**“สัมมาทิฐิ”** ในการปฏิบัติ ทว่าอาศัยปฏิบัติเพื่อบรรเทา เพื่อประกอบ การปฏิบัติเป็นอุปการะอย่างหนึ่งเท่านั้น จะอาศัยมากในเบื้องต้น ในผู้ปฏิบัติที่ยัง**ไม่“เป็น”** หรือยังภูมิไม่สูงพอ

แต่ยังไม่ใช่**“ทำใจในใจ”เป็น**ที่ชื่อว่า**“สัมมาทิฐิ”**

ตามแบบพระพุทธเจ้าที่เรียกว่า**“วิปัสสนาภาวนา”**แท้ๆ

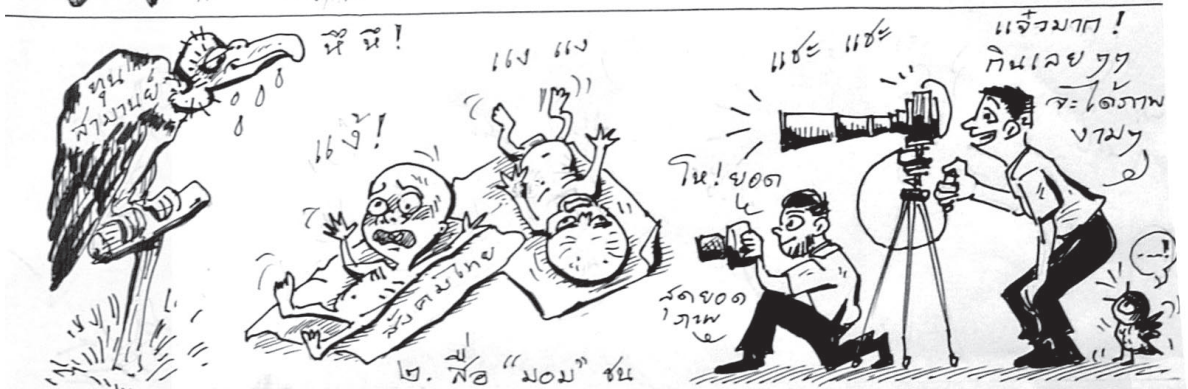
เพราะยัง**“โยนิโสมนสิการ”ที่ไม่ถูกต้องถูกแท้ ถูกถ้วน** แม้จะถึงขั้น**“ทำใจในใจ”**ได้บ้างแล้ว หรือไม่ใช้ทำกันอยู่แค่**“ความรู้-ความคิด”** แต่เป็นผู้ได้ลงมือปฏิบัติ**“ให้สัมผัสถึงใจ”**กันได้บ้างแล้ว แต่ก็ยังไม่สมบูรณ์ตาม**สัมมาอาริยมรรค**(มหาจิตตารัสกสูตร พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑) หรือตาม**จรณะ ๑๕** หรือตาม**โพธิปักขิยธรรม ๓๗** เป็นต้น จึงยังไม่ชื่อว่า**“สัมมาทิฐิ”**

นั้นก็เพราะ**“ไม่ฟังเสียงคนอื่น”**(ไม่ปรโตโฆสะ)จึง**ไม่“สัมมาทิฐิ”** ซึ่งบางคนนั้น**“ฟัง”แต่ก็ยังยึดถือความรู้ความเห็นของตนอย่างเดิม** ไม่ยอมรับเอาความคิดของผู้อื่นที่แปลกไปจากของตนอยู่นั่นแหละ(ตามมหาเวทลลสูตร พระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๔๙๗) หรือยิ่งบางคน**“ไม่ได้พบ สัตบุรุษ จึงไม่ได้ฟังสัทธรรม จึงทำใจในใจอย่างแยก คาย”ไม่เป็น**(ตามอาปัตติภยวรรคสูตร พระไตรปิฎก เล่ม ๒๑ ข้อ ๒๔๘ และอวิชชาสูตร พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๖๑) ก็ได้

ส่วนผู้ที่**“โยนิโสมนสิการ”เป็น**นั้น ต้อง**สัมมาทิฐิ** คือ ต้องเป็นผู้ที่มี**“ความรู้”**(ปัญญา)ยิ่งกว่า**“รู้แค่ตรรกะ”** นั่นคือ ผู้นั้นต้องมี**“ความรู้”**เกินกว่า**“รู้แค่ตรรกะ”**ลึกกลงไปถึงขั้นหยั่งรู้**“รูป”**ของความเป็น**“จิต”เป็น“ใจ”**

๒๒ [มีต่อฉบับหน้า]

ใครทำร้ายประเทศไทย?!



ขอขอบพระคุณศาสตราจารย์ระพี สาคริก
ที่กรุณาอนุญาตให้เผยแพร่ “คืนวิญญาณ
ความรักให้แผ่นดิน” เป็นวิทยาทาน

วิญญาณความรัก ที่อยู่ร่วมผืนแผ่นดิน เดียวกัน

● ระพี สาคริก

ชนรุ่นหลังคือครูผู้สอนให้รู้ความจริง

ช่วงชีวิตฉันระหว่างการทำหน้าที่บริหารงานในระดับสูงของมหาวิทยาลัย แต่วิญญาณความรักจากใจตัวเองมุ่งทิศทางลงสู่พื้นดินอย่างลึกซึ้ง ช่วยให้ฉันมีโอกาสนพบชนรุ่นหลังบางคน ซึ่งครูอาจารย์หลายคนแม้บรรดาเพื่อนร่วมสถาบัน รู้สึกว่าเป็นคนมีนิสัยซึ่งไม่มีใครเอาไว้อยู่ ดังที่ชนรุ่นก่อนเคยกล่าวว่า เด็กเหลือขอ

คนลักษณะนี้เข้ามาหาฉันครั้งแรก จากผลกระทบซึ่งได้รับมาแล้วโดยอิทธิพลอำนาจจากผู้อื่น ซึ่งในสายตาหลายคนรู้สึกว่ารุนแรงมาก จนกระทั่งบางคนถึงขั้นถูกอำนาจกรรมการควบคุมความประพฤติสั่งลงโทษสถานหนัก และขณะที่มาหาก็มีแนวโน้มแสดงออกใส่ฉันอย่างรุนแรง

ฉันรู้สึกว่าคุณได้รับโอกาสดีจากคนกลุ่มนี้ โดยที่ช่วงหลังๆ ฉันเริ่มเกิดความรู้สึกขึ้นในใจว่า ชนรุ่นหลังทุกคนคือครูเรา การที่ฉันได้รับโอกาสให้เข้าไปบริหารมหาวิทยาลัย จึงทำให้รู้สึกว่า ตนได้**ชนรุ่นหลังทุกคนคือครูเรา** การที่ฉันได้รับโอกาสให้เข้าไปบริหารมหาวิทยาลัย จึงทำให้รู้สึกว่า ตนได้ชนรุ่นหลังเป็นครูที่โตอย่างกว้างขวาง ยิ่งเป็นผู้ซึ่งในสายตาคอนส่วนใหญ่รุ่มกันลงความเห็นว่าเป็นคนสร้างปัญหา

เวลาผ่านพ้นมาแล้วจากช่วงนั้นประมาณ ๒๐ ปี อยู่มาวันหนึ่งความจริงในอดีตก็หวนกลับมา สัมผัสกับฉันอีกครั้งหนึ่ง ขณะที่ชนรุ่นหลังบางคนเข้ามาหาพร้อมทั้งถามถึงเรื่องราวความเป็นมาในอดีตของคนเหล่านั้น โดยระบุชื่อทีละคน เนื่องจากผู้ถามเชื่อมั่นว่าฉันคงรู้จักแน่ เพราะเขารู้ตัวว่าฉันเป็นคนให้ความสนใจผู้ซึ่งคนอื่นๆ คิดว่าคือผู้สร้างปัญหา

ฉันเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตของแต่ละคน อย่างละเอียด เริ่มต้นจากชีวิตช่วงนั้นต่อเนื่องกัน มาจนถึงบัดนี้ มาถึงบัดนี้วิถีชีวิตคนเหล่านั้นสามารถดำเนินต่อมาอย่างราบรื่นเป็นปกติ ทั้งนี้และทั้งนั้นเพราะตนสนใจติดตามวิถีการเปลี่ยนแปลงของชีวิตชนรุ่นหลัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ซึ่งช่วงนั้นกำลังได้รับความเดือดร้อน ทั้งนี้และทั้งนั้นเนื่องจากตัวฉันเองต้องการเรียนรู้ และค้นหาความจริงจากการปฏิบัติที่มอบใจให้แต่ละคนมีโอกาสค้นหาเหตุผล โดยที่รู้ว่าเนื้อหาสาระดังกล่าว มีผลสอนใจฉันเองอย่างสำคัญ

ผู้ซึ่งถามฉันหลังจากรับฟังแล้วได้กล่าวต่อไปว่า คุณพ่อ เขามั่นไว้อยู่ได้ยังไง เพื่อนผมพวกนั้นสมัยที่เรียนอยู่ในมหาวิทยาลัย แต่ละคนเป็นดาวร้ายทั้งนั้น

ขณะที่ฉันรับฟังทำให้เกิดความรู้สึกขึ้นในใจว่า ผู้พูดระบายความในใจออกมาอย่างเป็นธรรมชาติ และเขาก็เป็นอีกผู้หนึ่งซึ่งสะท้อนปัญหาชีวิตเขาเองเป็นครูสอนให้ฉันรู้ความจริงจากใจฉันร่วมด้วย

ฉันหวนกลับไปนึกถึงอดีตพร้อมทั้งค้นหา

เหตุผลสามมาสู่ปัจจุบันทำให้รู้สึกว่า หลายสิ่งหลายอย่างซึ่งตนเคยคิดว่าเป็นปัญหา ต่างมีคำตอบที่เป็นความจริงอยู่ในใจตัวเองทั้งหมด จึงได้แต่นั่งยิ้ม เนื่องจากขณะนี้ฉันรู้สึกแล้วว่า ไม่จำเป็นต้องมีคำอธิบายใดๆ ทั้งสิ้น

ทั้งนี้และทั้งนั้น ภายในภาพรวมทั้งหมด มีเหตุผลอธิบายอยู่ในใจตนเอง และผู้ร่วมสนทนาทุกคนภายในวงเสวนานั้นแล้ว เนื่องจากฉันพบความจริง จากธรรมชาติของแต่ละคนว่า ทุกๆ คนนั่งนิ่งเงียบ แต่มีภาษาจากใจซึ่งผ่านออกมาทางแววตา ที่บอกได้ถึงความรู้สึกซึ่งใจให้สัมผัสได้อย่างชัดเจน

ความจริงที่กล่าวมาแล้วทั้งหมด ได้ให้แง่คิดแก่ฉันอย่างลึกซึ้งเนื่องจากทำให้เข้าใจบางสิ่งบางอย่างที่แฝงอยู่ในส่วนลึกของจิตใจคน ซึ่งดำรงชีวิตอยู่ร่วมกันภายในบรรยากาศของสังคม

หากสนใจเรียนรู้ได้อย่างลึกซึ้ง ย่อมมีโอกาสมองเห็นความจริงที่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการดำเนินชีวิตให้มีความสุขได้เสมอ ดังนั้นโลกนี้จึงเปิดโอกาสให้กับทุกคน เว้นไว้ว่าแต่ละคนปิดกั้นโอกาสตัวเองทำให้ไม่อาจมองเห็นเส้นทางมุ่งสู่ออนาคตอันสว่างรุ่งโรจน์เพื่อพบความสุขต่อไปได้

คนเราอยู่ร่วมกันพึงควรหันหน้าเข้าหากัน

การที่ฉันมีธรรมชาติอยู่ในรากฐานจิตใจ ซึ่งไม่ยอมใจตัวเองให้ตกเป็นทาสสรรพสิ่งต่างๆ ที่มีกระแสการเปลี่ยนแปลงอยู่ในบรรยากาศภายนอก จึงทำให้จำทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งผ่านเข้ามาสู่วิถีชีวิตให้ตนมีโอกาสสัมผัสและคิดถึงความจริงตลอดมา แม้จะเป็นภาพที่ผ่านพ้นมาแล้วนานมากแค่ไหน

ดังตัวอย่างเช่น เมื่อมีคนผิดใจกันหรืออาจถึงขั้นทะเลาะกันก็ตามผู้ใหญ่มักพูดเตือนสติว่า จงหันหน้าหากันเข้าไว้ โดยที่เชื่อว่าน่าจะมีผลช่วยให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกันได้

ฉันนำเรื่องนี้มาคิดวิเคราะห์ค้นหาเหตุผล ทำให้พบความจริงสิ่งหนึ่งว่า ผู้ที่หันหน้าเข้าหากัน

ทำให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน ทั้งสองฝ่าย ควรหันหน้าไปทางเดียวกันหรือมุ่งสู่ทิศทางตรงข้ามกันแน่?

ฉันพยายามสร้างจินตนาการที่ช่วยให้มองเห็นภาพคนสองคน ในลักษณะหันหน้าหากัน จึงรู้ความจริงว่าแท้จริงแล้ว ทั้งคู่หันหน้าไปสู่วิศทางตรงข้ามกันอย่างชัดเจน

แต่โดยเหตุที่หันหน้าหากันจึงเกิดเงื่อนไขได้ ทั้งสองทางทางหนึ่งเกิดการเผชิญหน้าระหว่างกัน ทำให้มีปฏิกิริยารุนแรงยิ่งขึ้น กับอีกทางหนึ่งมีความเห็นใจซึ่งกันและกัน อันหมายถึงการที่ทั้งสองฝ่ายมองเห็นความจริงจากใจตนเอง แล้วจึงหวนกลับมามองเห็นความจริงจากใจอีกฝ่ายหนึ่ง อันถือได้ว่าเป็นการถ่ายทอดความจริงจากใจถึงใจให้แก่กันและกันได้ไม่ยาก

สภาพดังกล่าวหรือมิใช่ ซึ่งถือเป็นความหมายของคำที่ผู้ใหญ่มาก่อนเคยฝากไว้ให้คิด

อย่างไรก็ตาม หากมองได้ลึกซึ้งถึงรากฐานจิตใจของทั้งสองฝ่ายนอกจากความรู้สึกเท่าเทียมกันซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญแล้ว สิ่งดังกล่าวน่าจะฝังอยู่ในรากฐานจิตใจแต่ละคนอย่างลึกซึ้ง จึงจะมีผลสร้างความมั่นคง บนพื้นฐานความรู้สึกที่ยังลงถึงรากฐานตนเอง ของทั้งสองฝ่ายได้อย่างเป็นธรรมชาติ

ส่วนด้านนอก ควรสร้างความเข้าใจที่มีจินตนาการเชื่อมโยงถึงธรรมชาติของชีวิตและสิ่งต่างๆ อย่างหลากหลาย แม้จับจากภาพน้ำซึ่งไหลจากที่สูงสู่ที่ต่ำ แม้ภาพต้นข้าวที่มีความสมบูรณ์อวบอ้วน อีกทั้งให้รวงและเมล็ดที่เปล่งปลั่ง ย่อมโน้มน้าปลายสุดลงมาถึงพื้นดินได้เองอย่างเป็นธรรมชาติ

ซึ่งแท้จริงแล้ว หากสนใจศึกษาจากวิญญานที่เฝ้ารู้อยู่ความจริง ย่อมไม่มีนิรันดร์สิ่งใด มาอ้างเพื่อการปฏิเสธ หากควรรู้ความจริงของทุกสิ่งทุกอย่างถ้าเข้าถึงได้แล้ว ย่อมไม่มีคำว่าศาสตร์แขนงต่างๆ รวมทั้งไม่มีคำว่าปรัชญาหรืออื่นใดอยู่ในธรรมชาติความรู้สึกทั้งสิ้น

หากรู้ได้ว่า สิ่งดังกล่าวเป็นเพียงภาพสมมุติ ซึ่งคนสร้างขึ้นมาเพื่อหวังใช้ประโยชน์ จึงคงมีอยู่แต่เพียงสิ่งเดียวคือ ความจริงที่อยู่ในใจของแต่ละคน ซึ่งมีความสะอาดบริสุทธิ์ ช่วยให้สามารถรู้เท่าทันทุกสิ่งทุกอย่างได้เองอย่างเป็นธรรมชาติ

แม้มีบางสิ่งบางอย่างจากการปฏิบัติซึ่งคนอื่นอาจรู้สึกว่าเป็นเกินไปแต่ถ้าใจของทั้งสองฝ่ายเข้าถึงกันได้ ย่อมไม่มีการเกินไป นอกจากมีใจเป็นหนึ่งเดียวกันเท่านั้น จึงสรุปได้ว่าทุกสิ่งอยู่ที่ใจตัวเอง

ไม่มีสิ่งใดที่มนุษย์ทำไม่ได้

ไม่มีสิ่งใดที่มนุษย์ทำไม่ได้ เป็นคำกล่าวซึ่งมีมาแต่อดีตกาลแล้วแต่ก็ควรมองได้สองด้านเช่นกัน ด้านแรกหากมนุษย์หลงตัวเองย่อมคิดทำลายทุกสิ่งทุกอย่าง กับด้านที่สอง หากมนุษย์รู้ความจริงซึ่งอยู่ในใจตนเองย่อมทำให้มีสติ การนำปฏิบัติย่อมเป็นไปในทางสร้างสรรค์ได้เช่นกัน

วิธีการเปลี่ยนแปลงของสังคม เท่าที่เป็นมาแต่อดีตจนถึงปัจจุบันขณะนี้กำลังมีแนวโน้มมุ่งลงต่ำมากขึ้น แต่หาใช่การที่กายมุ่งลงต่ำจากรากฐานจิตใจที่ยังลงลึกซึ้งถึงความจริงไม่ หากหมายถึงใจมุ่งลงต่ำทำให้รากฐานความคิดตื้นเขิน จึงล้มความจริงจากใจตนเองมากยิ่งขึ้น

เราจึงพบกับผลที่ปรากฏเป็นความจริงว่า ในปัจจุบันนี้ผู้มีโอกาสเติบโตสูงยิ่งขึ้น หาใช่การขึ้นไปอย่างเป็นธรรมชาติไม่ หากภายในรากฐานความรู้สึกจากใจ มีอิทธิพลวัตถุเป็นสิ่งผลักดัน เพื่อแสวงโอกาสให้ตนได้มาในสิ่งอันมิชอบด้วยเหตุและผล ไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม

จากเหตุดังกล่าว จึงทำให้เกิดแก้ไขปัญหาลังคมโดยการใช้อำนาจทำลายคนอื่นกว้างขวางมากขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนซึ่งชีวิตยังด้อยโอกาสมากกว่าตน อีกทั้งยังคงอยู่ภายใต้อำนาจ รวมทั้งที่เป็นเยาวชนคนรุ่นหลัง

การคิดแก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยวิธีการทำลายคน

เกิดจากภาวะสับสนภายในรากฐานจิตใจตนเองของผู้ที่ขึ้นไปครองอำนาจ

เพียงแต่หวนกลับมาถามตัวเองให้เกิดสติว่า จากปัญหาซึ่งอยู่ในรากฐานจิตใจตน แม้เริ่มต้นจากจุดไหนก่อนก็ได้ ที่เห็นแล้วว่ามีโอกาสเหมาะสมพบความจริงได้ว่า ผู้ซึ่งเน้นความสำคัญของการใช้อำนาจนั้นแหละ ควรจะเริ่มต้นแก้ไขปัญหากจากใจตนเองก่อนอื่น

ดังนั้นผู้ที่ขึ้นไปอยู่ระดับสูง หากรากฐานจิตใจตนเองหยั่งลงสู่พื้นดินอย่างลึกซึ้ง ย่อมมีจิตใจสูงอย่างสอดคล้องกัน จึงรักที่จะนำกายตัวเองลงสู่ที่ต่ำและตั้งใจทำงานร่วมด้วย เพื่อหวังการเรียนรู้ซึ่งกันและกันอย่างมีความสุข

การเข้าถึงส่วนลึกของจิตใจคน แม้บุคคลใดมีจิตใจแข็งกระด้างแค่ไหน หากอีกด้านหนึ่งสามารถรู้ความจริงจากใจตนเองได้ลึกซึ้งมากกว่า การนำปฏิบัติย่อมมีผลเปลี่ยนแปลงความแข็งกระด้างให้ละลายหายไปกลายเป็นความอ่อนโยนได้ไม่ยาก

ประสบการณ์ที่ได้รับจากความแตกต่างภายในรากฐานจิตใจของคนภาคต่างๆ

ก่อนจะสานความคิดกว้างออกไปสู่ระดับโลก ฉันขออนุญาตเริ่มต้นจากความจริงซึ่งอยู่ใกล้ใจก่อนอื่น โดยที่เชื่อว่าความเล็ก ความใหญ่ ความสูง ความต่ำ และความแคบ ความกว้างของสภาพที่พบได้จากภายนอก น่าจะเป็นเพียงสิ่งสมมุติเท่านั้น

ดังนั้น หากเข้าใจความจริงจากสิ่งเล็กๆ และสิ่งที่อยู่ต่ำได้ ย่อมเข้าใจความจริงจากสิ่งใหญ่ๆ รวมทั้งสิ่งที่อยู่สูงได้เอง ยิ่งไปกว่านั้น หากเข้าใจสิ่งเล็กๆ ได้ ควรสามารถเข้าใจสิ่งใหญ่ๆ ได้อย่างลึกซึ้ง

สิ่งที่ปรารถนาให้เห็นได้จากภายนอกซึ่งมีการจำแนกแยกออกเป็นส่วนต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการจำแนกศาสตร์สาขาต่างๆ ภายในระบบการจัดการศึกษา หรือสิ่งอื่นใด แม้การจำแนกแยกส่วนต่างๆ ของ

ประเทศออกเป็นภาค ล้วนเป็นเพียงเครื่องมือเพื่อการบริหารและจัดการ อันควรนำไปสู่ประโยชน์สุขของคนภายในมวลชนทั้งหมด

หากภายในรากฐานจิตใจแต่ละคนรู้ว่า สภาพความแตกต่างเท่าที่กล่าวมาแล้วเป็นเพียงสิ่งสมมุติ ย่อมรู้อีกด้านหนึ่งได้เองว่า ความจริงจากทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในใจตัวเองเป็นหนึ่งเดียวกันหมด

ช่วงหลังๆ ลัทธิธรรมนำจิตใจและร่างกายฉันลงไปสู่ภาคใต้บ่อยครั้งมากขึ้น ทั้งนี้และทั้งนั้นเนื่องจากมีสิ่งน่าสนใจทำให้รู้สึกท้อทายในการเรียนรู้เด่นชัดมากกว่าภาคอื่น

ชีวิตฉันเองสนใจที่จะก้าวไปสู่สภาพซึ่งหลายๆ คนมองเห็นว่ามีปัญหา เนื่องจากรู้ว่าปัญหาคือครูที่ช่วยสอนตน โดยที่มีผลยกระดับคุณภาพจิตใจตัวเองให้สูงขึ้น นอกจากนั้น สิ่งซึ่งมีผลติดตามมาน่าจะได้แก่การเห็นคุณค่าจิตใจของเพื่อนมนุษย์ได้อย่างลึกซึ้ง

แรงบันดาลใจจากภาคใต้ ซึ่งนำวิถีชีวิตสู่การเรียนรู้คุณค่า

ช่วงเวลา ๒-๔ ปีที่ผ่านมา ความสนใจในการเรียนรู้ความจริงมีแนวโน้มนำชีวิตฉันลงไปสู่ภาคใต้บ่อยครั้งยิ่งขึ้น

ฉันได้ยินหลายคนพูดกันว่า ปัญหาใหญ่ของประเทศอยู่ในจังหวัดภาคใต้ ทั้งในด้านการเมือง วัฒนธรรมและศาสนา หลังจากรับฟังแล้วทำให้รู้สึกสงสัยมาก เนื่องจากจิตใจฉันมีความเป็นตัวของตัวเอง ค่อนข้างชัดเจนมาตลอดชีวิต

ดังนั้น ไม่ว่ามีปัญหาอะไรเกิดขึ้น แทนที่จะด่วนเชื่อง่ายๆ จึงมักสงสัยไว้ก่อน ทั้งนี้และทั้งนั้นอาจเป็นเพราะเหตุว่า นอกจากการที่รากฐานจิตใจมั่นคงอยู่กับเหตุผลแล้ว ตนยังรู้สึกท้อทายที่จะนำปฏิบัติจากพลังซึ่งสั่งสมไว้ในจิตใจตนเอง เพื่อพิสูจน์ความจริงให้เข้าไปฝังลึกอยู่ในใจตัวเอง

ยิ่งช่วงที่มีอายุมากขึ้น ยิ่งรู้สึกว่าตนสนใจเรียนรู้จากการปฏิบัติลึกซึ้งยิ่งขึ้น ฉันจึงมุ่งทำ

งานให้กับสังคมมากกว่าแต่ก่อน

ยิ่งไปกว่านั้น จากการมุ่งมั่นปฏิบัติ ซึ่งมีความรักความเห็นใจชนระดับล่างเพิ่มมากขึ้น จึงทำให้ฉันรู้ความจริงชัดเจนยิ่งขึ้นว่า ยิ่งให้ก็ยิ่งได้รับมากขึ้น ซึ่งหมายถึงสมบัติอันล้ำค่าที่มีอยู่ในใจตนเอง ที่มอบให้และได้รับจากเพื่อนมนุษย์ทุกคนกลับมาใส่ไว้ในใจตัวเอง

เพราะมีใจใกล้ชิดกัน จึงมีผลทำให้กลุ่มกิจกรรมต่างๆ ที่มีวิญญานความรักพื้นดิน ซึ่งพบอยู่ในภาคใต้ เปิดโอกาสให้ชีวิตฉันลงไปสัมผัสกว้างขวางมากขึ้น ซึ่งคงไม่อาจนำแต่ละรายมากล่าวไว้ ณ ที่นี้ได้แม้ระหว่างช่วงที่อุทกภัยส่งผลกระทบอย่างรุนแรง ตนก็เลือกใช้โอกาสลงไปอยู่ในสภาพเช่นนั้น

ตัวอย่างเช่น ครั้งแรกที่ฉันลงไปสัมผัสบรรยากาศในหมู่บ้านที่อำเภอป่าบอน จังหวัดพัทลุง ทั้งนี้และทั้งนั้น เนื่องจากที่นั่นมีโครงการโรงเรียนได้ร่มไม้ ซึ่งเรามีใจสื่อถึงกัน ทำให้ติดต่อกันมานานพอสมควร

เมื่อเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๒ ฉันได้โอกาสเนื่องจากเดินทางไปร่วมงานวันเกษตรแห่งชาติที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ หลังจากนั้นจึงใช้โอกาสเดินทางต่อไปที่นั่น ทำให้รู้สึกท้าทายที่จะเรียนรู้สภาพบรรยากาศซึ่งมีความเจริญทางวัตถุไม่มากนัก

ฉันพบว่า บรรยากาศในหมู่บ้านคนพื้นบ้านใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันอย่างเรียบง่าย แม้ศาสนาซึ่งมีทั้งพุทธและมุสลิม จากการปฏิบัติทำให้รู้สึกว่ามีใจถึงซึ่งกันและกันอย่างชัดเจน

ฉันใช้โอกาสขึ้นเขาลงห้วยเพื่อค้นหาความจริงจากสิ่งเก่าๆ โดยที่สนใจประวัติความเป็นมาของชุมชนพื้นบ้านแห่งนั้นซึ่งตั้งรกรากอยู่ในบริเวณนั้นมาเป็นเวลาช้านาน อีกทั้งทราบว่าช่วงหลังๆ มีปัญหาความขัดแย้งเกิดขึ้นระหว่างทางการของรัฐกับชุมชนท้องถิ่นซึ่งรวมกันทำให้รู้สึกได้ชัดเจนพอสมควร

ช่วงที่ฉันเข้าไปสัมผัส รู้สึกว่าทั้งชาวพุทธ

และมุสลิมต่างก็ถูกอหิยาภัยกันดี อีกทั้งเชื่อมโยงถึงฉันร่วมด้วยแม้ในอดีตไม่เคยพบกันมาก่อน

สภาพดังกล่าว ทำให้รู้ได้อย่างลึกซึ้ง ความรู้สึกระหว่างฉันกับทุกคนในพื้นที่เป็นสิ่งมีคุณค่าอย่างลึกซึ้ง

ฉันเดินทางไปทีนั้นบ่อยครั้งยิ่งขึ้น จนกระทั่งอยู่มาวันหนึ่งมีการเปิดอบรมเรื่องสมุนไพรรักษาคนพื้นบ้านร่วมมือกันจัดเอง และฉันได้รับการติดต่อในเชิงขอร้องให้เข้าไปร่วมด้วย

แม้การเข้าไปสัมผัสจะใช้เวลาไม่นานมากนัก แต่การที่จิตใจสื่อถึงกันและกันได้ จึงทำให้รู้ความจริงว่า แม้กาลเวลาหาใช่เงื่อนไขสำคัญเหนือไปกว่าจิตใจไม่ ถ้าเรามีใจถึงกันได้แล้ว ทำให้ฉันรู้ข้อมูลจากใจคนเหล่านั้นได้อย่างชัดเจน

แม้มีแรงกดดันซึ่งชาวบ้านในท้องถิ่นได้รับจากฝ่ายเจ้าหน้าที่ผู้บริหารบ้านเมือง เขาจะระบายความจริงซึ่งอยู่ในความรู้สึกจากใจให้ฉันทราบอย่างปราศจากการปิดบัง **๔**อ่านต่อฉบับหน้า

หจก.จ.บริการพยุหะ

ผลิตภัณฑ์น้ำมันเซลล์
คุณภาพมาตรฐาน



หลงแต่รวย ก้าวหน้า
ไม่มุ่งศึกษาการลดดอกเบี้ย
กู้ประเทศไม่ได้

(พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์)

โดย **คุณสมยศ เฉลิมพงษ์**
๓๐๖ หมู่ ๕ ถ.เอเชีย (กม.๒๐๙๒๑๐) อ.พยุหะคีรี
จ.นครสวรรค์ ๖๐๑๓๐
๐๕๖-๓๔๑๓๗๓ แฟกซ์ ๐๕๖-๑๓๗๑

บทความพิเศษ

● ทศพนธ์ นรทัศน์

hs4hnl@msn.com

บางปัญหาต้องใช้เวลา

และความอดทน

ก็คิดเสียว่าการชดใช้กรรม

แต่เราต้องไม่ได้คิดเพียงว่า

นั่นเป็นเพราะผลกรรมในอดีตเท่านั้น

หากแต่จะต้องคิดดี ทำดี

เพื่อให้ผลกรรมที่ประสมอยู่บรรเทาลง

และส่งให้เราพบแต่สิ่งที่ดีๆ ในอนาคต

บ่อยครั้งที่ชีวิตของเราต้องประสบกับความทุกข์ หรือเหตุการณ์ที่ไม่พึงพอใจ นำพาไปสู่ความหงุดหงิด หรือเศร้าเสียใจ จนดูเหมือนว่าชีวิตหมดอาลัยตายอยาก มีถมไม่อาจหาทางออกของปัญหาได้ ผู้เขียนค้นพบด้วยตนเองว่าหากเรามองสิ่งที่เกิดขึ้นกับเรานั้นในเชิงกฎแห่งกรรมย่อมนำมาซึ่งความสบายใจและหาทางออกของปัญหาได้ง่ายขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับหลักความฉลาดทางอารมณ์ หรือ EQ-Emotional Quotient หมายถึงทักษะทางอารมณ์ในการรู้จักและเข้าใจตนเอง เข้าใจและเห็นใจผู้อื่น รวมทั้งสามารถแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้ซึ่งจำเป็นต้องอาศัยทักษะการรู้จักมองโลกในแง่บวก และความอดทนพากเพียร

ผู้เขียนก็พบว่าสรรพสิ่งในโลกนี้ล้วนเป็นไปตามกรรม ดังที่พุทธองค์ได้ตรัสไว้

พระสูตรตันตปิฎก อังคุตรนิกาย ทสก-เอกาทสกนิบาต เล่ม ๕ - หน้า ๔๖๕ ข้อความบางตอนจาก ธรรมปริยายสูตร

[๑๙๓] ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เราจักแสดงธรรมปริยายอันเป็นเหตุแห่งความกระเลื่อกระสนแก่เธอทั้งหลาย เธอทั้งหลายจงฟังจงใส่ใจให้ดี เราจักกล่าว ภิกษุเหล่านั้นทูลรับพระผู้มีพระภาคเจ้าแล้ว พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า



มองโลก ผ่านกฎแห่งกรรม

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ธรรมปริยายอันเป็นเหตุแห่งความกระเลือกกระสนเป็นไฉน

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ลัทธิทั้งหลายเป็นผู้มีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นพวกพ้อง มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย กระทำกรรมอันใดไว้ เป็นกรรมดีหรือกรรมชั่วก็ตาม ย่อมเป็นผู้รับผลของกรรมนั้น.

พระสุตตันตปิฎก มัชฌิมนิคาย มูลปณณาสก เล่ม ๑ ภาค ๑ - หน้าที่ ๗๔๖

เมื่อพระโยคาวจร พิจารณาเห็นว่าคนและคนอื่นมีกรรมเป็นของตนอย่างนี้ว่า เจ้าโอรธเขาแล้ว จักทำอะไรได้ เจ้าจักสามารถทำคุณธรรม มีศีลเป็นต้น ของเขาให้พินาศได้หรือ เจ้ามาตามกรรมของตนแล้ว ก็จักไปตามกรรมของตนนั่นเอง มีใช่หรือ? ชื่อว่า การโอรธคนอื่นเป็นเหมือนกับการที่บุคคลประสงค์จะคว่ำเอาเถาที่ปราศจากเปลว หลาวเหล็กที่ร้อนและคุกรุ่นเป็นต้น ขว้างปาบุคคลอื่น ถึงเขาโอรธเจ้าแล้วก็จักทำอะไรให้ได้ เขาจักสามารถให้คุณธรรมมีศีลเป็นต้น ของเจ้าพินาศได้หรือ ?

เขามาตามกรรมของตน ก็จักไปตามกรรมของตนเหมือนกัน ความโอรธนั้นก็จักตรุดหัวเขานั้นแหละ เหมือนของที่ส่งไป ไม่มีใครรับ (ก็จะกลับมาหาผู้ส่ง) และเหมือนกำฝุ่นที่ชั้ไป ทวนลม (ก็จะปลิวกลับมาถูกผู้ขว้าง) ฉะนั้น บ้าง พิจารณาเห็นว่า ทั้งคนทั้งคนอื่น มีกรรมเป็นของตน และดำรงอยู่ในการพิจารณาบ้าง คบหา ถากถายมิตรผู้ยินดีในเมตตาภาวนา เช่น พระอัสสสุตเถระ บ้าง, พยาบาทอันเธอย่อมละได้.

ทุกครั้งที่มีผู้เขียนประสพกับความทุกข์ หรือเหตุการณ์ที่ไม่พึงพอใจ ผู้เขียนก็จะคิดว่านั้นเป็นเพราะผลกรรมที่เราเคยทำไว้ในอดีต หรือคิดว่าเป็นเพราะประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า เมื่อคิดได้ดังนี้แล้วก็ย่อมทำให้เรามีความสบายใจ มีความอดทน ค่อยๆ คิดหาทางออกของปัญหาต่อไป ซึ่งบางปัญหาก็ต้องใช้เวลาและความอดทน ก็ต้องคิดเสียว่านั้นคือการที่เราต้องชดใช้กรรมที่เคยทำไว้ แต่เราต้องไม่ได้คิดเพียงว่านั้นเป็นเพราะผลกรรม

ในอดีตเท่านั้น หากแต่จะต้องคิดดี ทำดีเพื่อให้ผลกรรมของเราที่ประสพอยู่บรรเทาลง และส่งให้เราพบแต่สิ่งที่ดีๆ ในอนาคต ยกตัวอย่างเช่น เมื่อเราทุ่มเททำงานอย่างหนักแต่กลับไม่ได้เลื่อนตำแหน่งอย่างที่เราควรจะเป็น ก็ต้องคิดว่าคงเป็นเพราะผลกรรมในอดีตที่เราไปกีดกัน หรือกลั่นแกล้งคนอื่นไม่ให้ได้เลื่อนตำแหน่ง มาถึงเวลานี้เราก็ย่อมจะได้รับผลกรรมที่เราทำไว้ หากเราเข้าใจดังนี้แล้ว เราก็ต้องตั้งใจทำงานต่อไปโดยไม่หวังผลตอบแทน ซึ่งก็ถือว่าเป็นการทำความดี และแผ่เมตตาให้เจ้ากรรมนายเวรที่เราได้เคยล่วงเกินสักวันหนึ่งเมื่อถึงเวลาที่เรานำกรรมหมดแล้ว เราก็ควรจะได้รับความดีอย่างแน่นอนไม่ว่าอย่างไรอย่างหนึ่ง

ไม่เพียงเฉพาะจะใช้กฎแห่งกรรมในการมองตัวเราเท่านั้น แต่เราสามารถใช้มองเพื่อนมนุษย์ และสรรพสิ่งที่อยู่รอบๆ ตัวเราได้อย่างเข้าใจ และไม่เป็นทุกข์กับสิ่งที่เกิดขึ้น หากแต่เราจะสามารถเข้าใจถึงเหตุและปัจจัยของสิ่งที่เกิดขึ้นได้อย่างรู้เท่าทัน

สรุปให้เข้าใจโดยง่ายในการที่จะใช้ชีวิตอย่างมีคุณค่า มีความสุข รู้เท่าทันความเป็นไปของชีวิตก็คือเราต้องมองว่า**ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นล้วนเกิดแต่เหตุและปัจจัย** กรรมในอดีตชาติย่อมส่งผลถึงปัจจุบันชาติ และเราไม่สามารถกลับไปแก้ไขในสิ่งที่ล่วงมาแล้วนั้นได้ หากแต่ในปัจจุบันเราจะต้องสร้าง**กรรมดี คือ คิดดี พูดดี ทำดี เพื่อบรรเทาผลกรรมที่ไม่ดีในอดีตชาติ และเพื่อที่เราจะได้รับผลกรรมที่ดีในอนาคต** **๒**

อ้างอิง

เทอดศักดิ์ เดชคง, น.พ. สิ่งที่เกิดขึ้นแล้วสิ่งนั้นดีเสมอ. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ : มติชน, 2547.

<http://www.dhammadhome.com/front/webboard/show.php?id=4055&PHPSESSID=7dd1e9005da934cd35550880d4472b03>

ค้นคืนเมื่อวันที่ 19 เมษายน 2552.



การยุติความรุนแรง

ไครว่าประเทศไทยมีปัญหาเรื่อง เลือ่เหลืง-เลืงแดง

ผมมองว่ามีคนพยายามสรุปปัญหาความวุ่นวายในสังคมว่า เกิดจากความแตกแยกของคนไทยในสังคม จะเห็นได้จากการแบ่งสี แบ่งฝ่าย ใครมองอย่างนี้แสดงว่ายังไม่เข้าใจ จึงมองปัญหาแบบตื้นเขินหรือบ้องตื้นหรือไม่

ผมคิดว่าถ้าเรามองปัญหาเพียงแค่นี้ ก็ยังทำให้สังคมเป็นปัญหามากขึ้นด้านวิธีคิด

เพราะตั้งแต่ประชาชนชุมนุมประท้วง ด้วยเห็นว่าอดีตนายกฯ ทักษิณโกงชาติอย่างแยบยล และซื้อคนของรัฐมาให้เอาผิดตนรวมทั้งพวกพ้อง

ยังไม่มีหน่วยงานใดหรือคนไหนในรัฐบาลที่พยายามออกมาหาข้อเท็จจริง หรือพิสูจน์ความจริงว่า เป็นอย่างไร?

แม้ว่าศาลสูงจะพิจารณาคัดสินแล้วว่า อดีตนายกฯ ทักษิณ มีความผิดจริงในเรื่องที่ดินรัชดาฯ ผู้กระทำผิดและพวกจำนวนมากก็ยังไม่ยอมรับการพิพากษา กลับหนีคดี และเผยแพร่

บิดเบือนข่าวสารว่าตัวเองถูก รัฐบาลผิด ศาลไม่ถูก

ในขณะที่รัฐบาลชุดปัจจุบันก็ได้พยายามให้ความรู้ที่ถูกต้องว่า อดีตนายกฯ ทักษิณและพวกได้กระทำความผิดอย่างไร จนหลังจากที่กลุ่มเลืงแดงทำร้ายเลขาฯ นายกฯ อภิสิทธิ์ เกือบตายนั้นแหละ รัฐบาลจึงเริ่มเอาความจริงกับสื่อของกลุ่มเลืงแดงที่หมิ่นสถาบันหรือปลุกปั่นให้คนทำร้ายกันในบ้านเมือง จึงช่วยให้สถานการณ์ดีขึ้น

แต่ผมก็ยังอยากให้รัฐบาลเผยแพร่ความผิดของอดีตนายกฯ ทักษิณและพวกในทุกสื่อของรัฐ ทั้งทีวีและวิทยุผมเดินทางไปต่างจังหวัดเปิดวิทยุฟังก็มีแต่รายการเพลงในขณะที่ช่วงนั้นกลุ่มคนเลืงแดงด่ารัฐบาลอยู่ตลอด และทำท่าจะเผาบ้านเผาเมืองจนประชาชนตื่นตระหนกทั่วกรุง

ผมขอให้รัฐแก้ปัญหาให้ถูกจุด ถ้าเลืงเหลืงถูกต้องก็กล้าพูด แล้วใช้สื่อให้เป็นจะได้ยุติความรุนแรงบางกลุ่มของคนในชาติได้

๗

นักเรียนผ้าถุงไทย
ประสบการณ์ได้ร่วมสัมผัสมาลิกษา

● ฟ้ายาง

ฟ้ายางที่ภูผา

ฟ้า....มิดมัวมิดฟ้า	เมินมา
ยาง....สว่างที่ภูผา	ดอกเจ้า
ที่....สบพบมรรคา	ควรจาก ไปฤ
ภูผา....คงหม่นเศร้า	หากเจ้าลืมหอย
เจ้า....จารรอยเจ็บซ้ำ	อ่ำลา
หญิง....หนึ่งนงน้ำตา	อาบแก้ม
แห่ง....ไหนจักนำพา	พยุจิด
ภูผา....คงยะแย้ม	ยิ่งเจ้าหวนคืน
ยาม....ฝันแรมอย่าร้าง	รำพึง
จาก....ห่างวอนคิดถึง	ห้วงเหยา
อย่าลืมห....ถิ่นเคยตรึง	ตราจิต
ภูผา....รอคอยเฝ้า	จวบเจ้ากลับมา

(จากครู ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๒)

ฉัน

ได้รับบทกวีบทนี้จากครูที่เคยพร่ำสอนวิชาภาษาไทย และพยายามเคี่ยวเข็ญให้ฉันขยันแต่งบทกวี กาพย์ กลอน โคลง ฉันท์ นับตั้งแต่เข้าเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ บนดอยแพ่งคำ ครูฝากให้ไว้เป็นกำลังใจและสิ่งสุดท้ายแก่ลูกศิษย์คนนี้จะจบการศึกษาออกไปจากไทร่มลัสมาลึกษา ฉันอ่านลืออักษรแห่งความปรารถนาดีนี้ด้วยความสุขและหวนย้อนคืนสู่ช่วงเวลาเก่าๆ

ภาพอดีตที่ยังเป็นเด็กน้อยบนดอยสูงยังแจ่มชัดอยู่ในความทรงจำ จนแทบไม่น่าเชื่อว่าวันเวลาเหล่านั้นได้ผ่านไปแล้วเป็นเวลา ๖ ปี และอีก ๒ เดือนของการเลื่อนฐานะมาสู่การเป็น “ศิษย์เก่าลัสมาลึกษา” ที่ยังคงยืนหยัดช่วยงานอยู่ในวัด ซึ่งยังคงไว้ซึ่งวิถีชีวิตพอเพียงเช่นเดิม ถือกีฬา ๕ ลดละอบายมุข ฝึกการปฏิบัติถือกีฬา ๘ ในบางครั้งบางคราว ฉันพยายามฝึกฝนและพัฒนาตนเองในแทบทุกๆ ด้าน รวมทั้งการหยุดความต้องการเฉกเช่นวัยรุ่นทั่วไปในปัจจุบัน ที่มักหลุมหลงลัทธิบริโภคนิยม วิ่งตามกระแสโลกีย์ที่หลอกล่อมอมเมาผู้ที่ไม่รู้เท่าทัน กลายเป็นเครื่องมือของทุนนิยมที่กำลังจะทำร้ายทำลายโลกอยู่ทุกวันนี้ มันทำให้ฉันได้ตระหนักถึงการศึกษาลัสมาลึกษาที่ได้ถูกปลูกฝังมาตลอดระยะเวลา ๖ ปี ว่า.....

“ยิ่งเราเรียนสูงมากเท่าไร เราก็ยิ่งต้องลดละกิเลสลงมากเท่านั้น”

ระบบการศึกษานูญนิยมพร่ำสอนให้เติบโตเป็นคนดีมากกว่าเป็นคนเก่งของสังคม เพราะ

คนเก่งที่ไม่มีคุณธรรม จริยธรรม

ในจิตวิญญาณ...

คือผู้ที่ทำร้ายสังคม

ทำร้ายประเทศชาติได้อย่างซับซ้อน

ดังปัญหาที่เกิดขึ้นมากมายในประเทศไทยของเรา ก็เป็นตัวอย่งที่เห็นเด่นชัดมากเกินพออยู่แล้ว การจบการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ เลื่อนชั้นสู่ชั้นระดับอุดมศึกษา จึงยิ่งทำให้ต้อง

ตระหนักและฝึกฝนตัวเองเพิ่มยิ่งขึ้นทวีคูณ

ฉันอาจเคยหวาดกลัวกับการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ไม่รู้ก็สับสน และสับสนกับตัวเองหลายครั้งว่า...มันใจแคไหน? กับหนทางที่จะเลือกเดินต่อไปคงเหมือนกับที่ขั้บรมมาจนเจอทางแยก แล้วรู้สึกสับสนในหัวใจไม่รู้จะเลี้ยวไปทางไหนดี? ถึงแม้บางทีจะมั่นใจว่าตัวเองขั้มาถูกทางแล้วก็ตามแต่ก็อดจะหวั่นไหวไม่ได้อยู่ดี เมื่อเห็นทางเลือกใหม่ๆ ที่ยั่วยวนให้เลี้ยวแยกออกไป

ในตอนนั้นฉันเองก็ตอบคำถามให้ตัวเองแทบไม่ได้เลยด้วยซ้ำ แม้ลึกๆ ในกันบั้งของหัวใจจะเชื่อมั่นมากเพียงใดก็ตาม แต่ก็ยังไม่กล้าตอบตัวเองอยู่ดี เพราะความกลัวสิ่งที่มองไม่เห็น ยังมาไม่ถึงและคาดเดาไม่ได้ สิ่งนี้รีเปล่านะ? ที่ทำร้ายและปิดกั้นผู้คนไม่ให้ก้าวสู่การพัฒนา กล้าเปลี่ยนแปลงสู่สิ่งที่ดียิ่งๆ ขึ้นอย่างที่เราควรจะเป็น.....

เคยเจอคำคมประโยคหนึ่งในหนังสือที่เคยอ่านผ่านๆ และเคยใช้เตือนตัวเองได้ผลหลายครั้งหลายครา บอกไว้อย่างน่าคิดและตรงในประเด็นนี้ว่า “**ความศรัทธา คือการเชื่อในสิ่งที่เรามองไม่เห็น และผลจากความศรัทธานั้น คือการได้เห็นในสิ่งที่เราเชื่อ**” ฉันก็น่าจะจัดอยู่ในข่ายนี้ด้วยเช่นกัน เพราะทุกๆ ครั้งผลของความศรัทธานั้นก็ทำให้ฉันได้เห็นในสิ่งที่ตัวเองเชื่อมาโดยตลอด แม้ในคราวแรกอาจจะต้องผินท่น ยั่ยุดฉุด กระชากกับกิเลสร้ายมากมายเพียงไรก็ตาม เหมือนท้องฟ้ายามเจอพายุร้ายก็มีมืดครึ้ม หมุกขมัวไปหมด จนพอมะหมอกควันลอยหายไป ก็กลายเป็นฟ้าหลังฝนที่สวยงามยิ่ง

การเดินทางกับชีวิตคนเรา ดูเหมือนจะเป็นสิ่งที่แยกจากกันไม่ออกเอาเสียเลย ไม่มีมนุษย์คนใดที่ไม่เคยออกเดินทาง ออกเดินทางเพื่อเรียนรู้และเติบโตจากบนเส้นทางถนนที่แตกต่างกันไป ทั้งราบเรียบและขรุขระ เจอแดดร้อน ลมหนาว และพายุฝน อุปสรรคยังมีมาก คนก็จะยังแข็งแแกร่ง คนที่ไม่เคยพบอุปสรรค ปัญหา การขัดเกลาเลย จะแข็งแรงและเติบโตเป็น

ผู้ใหญ่ที่ดีได้อย่างไร?

ฉันมักจะใช้การพูดคุยกับตัวเอง สอนตัวเอง เช่นนี้เสมอเมื่อต้องพานพบกับอุปสรรค ปัญหาต่างๆ ที่มารุมเร้า จนถึงจุดจุดหนึ่งจึงได้เข้าใจว่า แท้จริงแล้วสิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องปกติธรรมดาของชีวิต เป็นสิ่งที่ท้าทายที่เราจะต้องฝ่าฟันมันให้ได้ มิใช่การนั่งมองมันแล้วท้อแท้ตัดพ้อต่อว่าโชคชะตาทำไมต้องเป็นเราที่เจอเรื่องแบบนี้.....? และสุดท้ายก็ยอมพ่ายแพ้อย่างหมดรูป ซึ่งมันไม่น่าจะเป็นอย่างนั้น! ทุกวันนี้ฉันก็ไม่เคยหวังแล้วว่า ถนนที่กำลังก้าวเดินอยู่จะต้องโรยด้วยกลีบกุหลาบ ไร้ขวากหนามขวางกั้น ไร้ปัญหาเข้ามากรำกราย แต่ฉันแค่หวังให้ตัวเองเข้มแข็งมากพอที่จะแก้ไข และก้าวผ่านอุปสรรคเหล่านั้นได้ทุกครั้งก็พอ ฉันหวังแค่นั้นจริงๆ

ถึงแม้ฉันจะก้าวผ่านความเปลี่ยนแปลงมาแล้วเป็นเวลา ๒ เดือนเต็ม ได้เปลี่ยนสถานะจากนักเรียนเป็นศิษย์เก่า แต่ก็ยังมีอีกหลากหลายเรื่องราวนักที่ฉันยังต้องประสบและเผชิญหน้าในหนทางข้างหน้าอันยาวไกลนี้ ฉันยังไม่รู้หรือกว่าจะต้องพบกับอะไร? สิ่งไหน? หนักหนาเพียงใด? แต่มันคงจะไม่มีประโยชน์อันใดเลยกับการทุกข์ทน กังวลกับสิ่งที่ยังมาไม่ถึง ปัจจุบันนี้วันนี้ วินาทีนี้ต่างหากที่เราควรอยู่กับมันและใส่ใจมันให้มาก ทำให้ทุกๆ วินาทีของเราดีที่สุดน่าจะดีกว่า

ขอบคุณช่วงชีวิตดีๆ ๖ ปีที่ภูผาฟ้าน้ำ
แม้จะเป็นแค่เพียงเวลาไม่นานเลย
แต่ก็ทำให้เหมือนได้กำเนิดชีวิตใหม่
เป็นความเปลี่ยนแปลงดีที่สุดที่นี้หยิบยื่นให้
ทำให้เติบโตอย่างมีภูมิคุ้มกัน
ก่อเกิดต้นกล้าแห่งพุทธะหยั่งลงในหัวใจ
นับตั้งแต่ก้าวแรกที่ได้มาเยือน
ฉันคงไม่มีทางได้เป็น “ฟ้าใกล้รุ่ง” ดังวันนี้
ถ้าไม่มีเธอ “ดอยแพ่งคำ ภูผาฟ้าน้ำ”

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

รับขวัญใบไม้

เธอคือใบไม้ที่หายหน้า
จากพารารั้วรานเมื่อวันก่อน
ไปสู่ป่าเขาที่ร้าวราน
จึงรู้โลกละครของใบไม้
รู้ความจริงสิ่งหนึ่งของเลือดเนื้อ
ว่าการเกิดการเกื้อเอื้ออาศัย
ควรยืนหยัดอยู่ ณ จุดใด
อะไรคือคุณค่าพสกนิกร
วันนี้...ใบไม้ได้กลับมา
เลือนหายแสงสว่างร้าวราน
สิ่งที่หาคว้าไขว่...ไกลด้น
แต่อยู่แค่คืบกมลมิไกลเลย
ดูเถิดใบไม้ก็หลายล้าน
ดำนานย่านชีวิตมิ่งมิตรเอ๋ย
เคยสร้างสรรค์สรรค์สร้างเหมือนอย่างเคย
ผลิเผยใบใหม่จงไพบูลย์
รับขวัญใบไม้ที่ไหวพลั่ว
โอ้ขวัญลิวปลิวไปไซ้หายสูญ
กลับมาป่าแก้วมาเกื้อกูล
สำนึกจรรยูนับแน่นกับแผ่นดิน

ฤดูหนาว ๒๕๓๒

● ศิวภานท์ ปทุมสุต

ตั้งแต่ลูกเกิด ผมกับแม่บ้าน
ไม่เคยพูดคำหยาบกึ่งกับลูกๆ
ส่วนมากจะใช้คำว่าลูกรักนำหน้า
และไม่เคยลงโทษเมียนติ
ถ้าลูกทำผิดจะตักเตือนด้วยเหตุผล
เพราะคำพูดการกระทำของพ่อแม่
จะเป็นตำราเรียน
หรือเป็นครูให้ลูกๆ ได้รับรู้



ลูกไม่ได้ต้น



“มาตัดผมหรือครับ เชิญนั่งก่อนครับ มีคนมารอ
ตัดผมก่อนสองคนครับ”

ร้านเพชรบาเบอร์มีช่างตัดชายเพียงคนเดียว
แม้จะเป็นร้านเล็กแต่ลูกค้าค่อนข้างมาก นั่งรอคิว
ไม่ขาด คงเพราะฝีมือดีตัดได้เข้าทรงดูดีไปหมด
ไม่ว่าลูกค้าจะหัวกลมหัวแบนอย่างไร ช่างก็ตัดผม
ให้ถูกใจทุกๆ คน

“คุณตัดผมมานานกี่ปีแล้ว จำได้ไหม” ลูกค้า
รุ่นราวคราวเดียวกันเริ่มสนทนา

“สามสิบกว่าปีแล้วหละ ช่างตัดผมอายุ
ห้าสิบกว่าในอำเภอนี้ คงเหลือผมนี้แหละที่ยัง
คงลืออยู่”

“เห็นมีร้านตัดผมหลายร้าน แต่รู้สึกว่าคุณ
จะมีฐานะค่อนข้างรวยกว่าร้านอื่นๆ”

“โอ้...รวยรวยที่ไหนกัน ก็พออยู่พอกินกว่า
ช่วงก่อนๆ เท่านั้นเอง ตอนที่แต่งงานใหม่ๆ ผม
มาเช่าบ้านเปิดร้านตัดผม ส่วนแม่บ้านก็เย็บปัก
ถักร้อยตัดเย็บเสื้อผ้าสตรีหาเงินช่วยกันอีกทาง

สิบปีเก็บเงินได้ก้อนหนึ่งจึงซื้อที่ดินตรงข้ามนี้
ต่อมาก็เก็บหอมรอมริบจนสร้างบ้านเสร็จ บ้าน
ไม่ได้เชาก็เบาขึ้น มาหนักเอาตอนที่ลูกสามคน

เรียนมหาวิทยาลัยพร้อมกัน ค่าใช้จ่ายแต่ละเดือนสูงมาก โชคดีลูกทั้งสามช่วยประหยัด ไม่ใช่เงินฟุ่มเฟือยเลย

“คนแรกเรียนจบใช้เวลา ๔ ปี พอทำงานก็ช่วยส่งน้องๆ อีกแรง ลูกๆ เรียนจบก็มีการงานทำ รับผิดชอบตัวเองได้ทุกคนเมื่อสองสามปีนี่เอง”

“ลูกๆ ของคุณคงไม่ช่างเที่ยวเหมือนวัยรุ่นทั่วไป ตั้งใจเรียนจนจบ พ่อแม่ไม่ต้องลำบากใจเลี้ยงลูกอย่างไรหรือครับถึงดียวนี้”

ลูกคำที่นั่งรอดัดผมต่างหุบหิ้งนั่งเงียบสนใจฟัง

“พวกคุณจะเชื่อหรือเปล่าก็ไม่รู้แน่ ตั้งแต่ลูกเกิด ผมกับแม่บ้านไม่เคยพูดคำหยาบกับลูกๆ แม่สักครั้ง ส่วนมากจะใช้คำว่าลูกรักนำหน้าทุกครั้งและไม่เคยลงโทษเสียเลย ถ้าลูกทำผิดผมและแม่บ้านจะตักเตือนชี้แจงด้วยเหตุผล เพราะคำพูดการกระทำทุกอย่างของพ่อแม่จะเป็นตำราเรียนหรือเป็นครูให้ลูกๆ ได้รับรู้สิ่งที่ดีเรื่องที่ดีไว้ในใจทุกวัน

“ที่สำคัญผมกับแม่บ้านต้องเป็นตัวอย่างที่ดีให้ลูกๆ เห็น เช่นผมไม่กินเหล้า ไม่สูบบุหรี่ ไม่เล่นการพนัน พูดโกหกหรือคำหยาบ ไม่ประพฤติสิ่งไม่ดีงามให้ลูกๆ เห็น

“ที่จริงคนเราจะมีกรรมพันธุ์จากพ่อแม่อยู่สองอย่าง หนึ่งกรรมพันธุ์ทางสายเลือดหรือทางสรีระ อาจมีรูปร่างคล้ายกัน หรือโรคภัยไข้เจ็บหลายอย่างที่สืบทอดทางกรรมพันธุ์

“สองกรรมพันธุ์ทางจิตวิญญาณ พ่อแม่จะเป็นตัวละครแสดงออกทางกายกรรมวชิกรรมให้ลูกๆ รับรู้ซึมซับฝังไว้ในใจเป็นกรรมพันธุ์ทางกายกรรมและวชิกรรมที่จะแสดงต่อผู้อื่นต่อไป”

ช่างเพชรเปิดร้านตัดผมมานานสามสิบกว่าปีแล้ว จึงเชี่ยวชาญการตัดผมและช่างพูดช่างคุยกับลูกค้าไปพร้อมกัน

“ถ้านักศึกษาประพฤติตัวแบบลูกของช่างเพชรได้ก็ดีนะ แต่ผมฟังข่าวว่านักศึกษาอาชีวะยกพวกตีกันถึงขั้นล้มตาย ฟังแล้วไม่สบายใจ”

“พูดถึงเรื่องนักศึกษา ผมนึกถึงพวกนักศึกษา

สมัยสามสิบปีก่อนโน้น ไม่ค่อยได้ยินข่าวร้ายว่ายกพวกตีกันเลย เพราะนักศึกษาส่วนใหญ่ต่างสำนึกว่า เมื่อเรียนจบออกมาก็จะมีงานรองรับทันที จึงตั้งใจเรียน จบแล้วจะได้ทำงานในสาขาวิชาที่เรียนมาด้วยความภาคภูมิใจ

“แต่สมัยนี้ ส่วนใหญ่รู้ว่าเรียนไปโดยไม่มั่นใจว่าเมื่อจบแล้วจะมีงานทำไหม เห็นรุ่นพี่ก็เดินเตะฝุ่นกันอยู่

“หรือค่านิยมกินใช้เกินความจำเป็นเข้าครอบงำนักศึกษาให้หลงว่าเป็นสิ่งจำเป็น จึงใช้จ่ายมาก การเงินก็ผิดเคือง เป็นความกดดันอีกแบบ

“อีกทั้งพวกเขายู่ท่ามกลางสังคมที่ไร้ศีลธรรม ความหยาบกระด้างของกายกรรมวชิกรรมพบเห็นในชีวิตประจำวันจนเคยชิน นักศึกษาไม่น้อยจึงพร้อมที่จะแปลงร่างเป็นคนป่าในเมืองเถื่อนได้เสมอ”

“ถามจริงๆ ช่างเพชรพูดเรื่องกายกรรมวชิกรรมได้เก่ง คล้ายกับพระอุดงค์ที่เคยมาปักกลดในป่าใกล้หมู่บ้าน ช่างเพชรไปเรียนเรื่องคุณงามความดีแล้วเอามาอบรมพวกลูกๆ จนได้ดีทุกคน ช่างเพชรได้รับความรู้จากพระอาจารย์องค์ไหน” ลูกคำวัยกลางคนที่นั่งรอดัดผมถามแทรกขึ้น

“เรื่องกายกรรมวชิกรรมหรือการคิดไปในทางดีที่ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องที่มีสาระ ผมก็ได้สมบัติทางจิตวิญญาณที่ตีมาจากพระสององค์คือ พ่อกับแม่ของผมนั่นเอง

“พ่อแม่ผมเป็นชาวนา ก็เป็นครอบครัวจนๆ แต่มีความเมตตากรุณา ประพฤติอยู่ในศีลธรรมตลอด ที่สำคัญทั้งพ่อและแม่จะเป็นคนซื่อๆ หลอกลวงใครไม่เป็น เป็นคนตรงไปตรงมา

“ผมจึงได้ความขยันบวกรความประหยัด และมีความซื่อตรงเป็นพื้นฐานมาตั้งแต่เล็ก เมื่อผมเรียนศึกษาธรรมะเสริมขึ้นมา จึงพอจะอบรมสั่งสอนลูกๆ จนได้ดีมีการงานมั่นคงพึ่งตนเองได้หมดทุกคน พ่อแม่วางใจหมดความกังวลห่วงใยไปตั้งมากเลย” ๓



กินหวานอย่างไร รักษาโรค ตอนที่ ๑

ร่างกายของเราต้องการ**สารอาหาร**เพื่อช่วยซ่อมแซมและสร้างสมดุล ให้แก่ร่างกายตลอดเวลา ยิ่งถ้าเราเกิด**เสียสมดุล** ด้วยเหตุต่างๆ เช่น ตากระตุก ตาฝว เป้าพดลมนานๆ เครียด โมโห นอนตึก อุบัติเหตุ ฯลฯ สิ่งเหล่านี้ทำให้ร่างกายเสียสมดุล **ถ้าเราเสียสมดุล บ่อยๆ ก็จะทำให้ร่างกายป่วยได้ง่าย** เราต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรมใหม่ เพื่อไม่ให้ร่างกายเสียสมดุลมากขึ้นไปกว่านี้

เราจึงควรหาสารอาหารที่เป็นทั้ง**อาหารและสมุนไพร**กินเข้าไปเพื่อซ่อมแซมและปรับสมดุลของร่างกายให้ได้โดยเร็วที่สุด เพื่อที่จะไม่ทำให้ร่างกายไปเบิกขอสารอาหารจาก**กระดูก และไขกระดูก** โดยทำให้ร่างกายเป็นไข เมื่อยเนื้อเมื่อยตัวเมื่อยกระดูก จนถึงมีอาการปวดมากขึ้นเรื่อยๆ ถ้าเรายังไม่คิดจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอันก่อโรคอีก

ทำอย่างไรที่จะเอาสารอาหาร วิตามิน แร่ธาตุหลัก แร่ธาตุรอง ไมรอน ไนโตร คาร์โบไฮเดรต มาใส่อยู่ในนมอัด
เล็กลงๆ ทั้งในเม็ดแข็ง หรือใส่อยู่ในนมดัดแข็ง แล้วก็มีสารอาหารที่ร่างกายต้องการครบถ้วน

ทางการแพทย์แผนตะวันตกใช้สารเคมีต่างๆ เพื่อที่จะสกัดสมุนไพรไปทำยา แต่ยังมีผลข้างเคียงต่อ
ตับและไต ถ้ากินเป็นประจำ

นี่คือเหตุที่ทำให้เราต้องหาทางสกัดสารอาหาร โดยใช้วิธีธรรมชาติให้ได้มากที่สุด ลงทุนน้อยที่สุด
แต่ได้สารอาหารมากที่สุดอย่างไร เพื่อนำมาใช้กับมนุษย์แล้วสามารถที่จะซ่อมแซมส่วนต่างๆ ของ
มนุษย์ให้ได้ผลมากที่สุด และรวดเร็วด้วย

จึงทำให้เกิดการทดลองทำน้ำหมักชีวภาพเพื่อการบริโภค (น้ำเอนไซม์) ตอนแรกทำขึ้นมาทดลอง
กับตัวเองและครอบครัวก่อน แล้วหากลุ่มทดลอง จนมีสถาบันวิทยาศาสตร์แห่งชาติ ได้ยื่นมือเข้ามา
สนับสนุนส่งเสริมทำวิจัยเกี่ยวกับ ‘น้ำหมักชีวภาพเพื่อบริโภค’ โดยให้งบ ๒๐ ล้านบาท เพื่อให้มหาวิทยาลัย
ต่างๆ มาทำการทดลองค้นคว้าวิจัย และแสดงผลงานวิจัยแก่ประชาชน โดยเฉพาะวงการสาธารณสุข
เพื่อเป็นประโยชน์แก่ประชาชน และนำวิธีนี้มาเผยแพร่แก่ประชาชน

● ประโยชน์ของน้ำหมักชีวภาพเพื่อบริโภค (เอนไซม์) ●

๑. ปรับปรุงความเป็นกรดต่างในร่างกาย
๒. ทำให้ระบบการย่อยการขับถ่ายดีขึ้น
๓. ทำให้เซลล์ในร่างกายได้สารอาหารอย่างสมดุล
๔. สลายสารพิษและสร้างภูมิคุ้มกันในร่างกาย
๕. อุดมไปด้วยโปรตีนวิตามินเกลือแร่คือ บี ๑ ๒ ๑๒ เอ ดี อี เค ซี
๖. มีแอนตี้ ออกซิเดชั่นเพิ่มขึ้นทุก ๒๕ วัน [จากผลงานวิจัยของสถาบันวิทยาศาสตร์แห่งชาติ (สวทช.)]
๗. มีคลื่นพลังชีวภาพ +๑๑ ถึง +๑๕ ในการรักษาโรคภัยไข้เจ็บ
๘. มีไอโซน ๐.๐๑ ppm.เหมาะสำหรับร่างกาย (จาก บ.ชีวิตและสิ่งแวดล้อม โดย ดร.ชมพูนุท)

แรงบันดาลใจ

สาเหตุที่เป็นแรงบันดาลใจให้เกิดการทำน้ำหมักชีวภาพเพื่อบริโภคนั้น เนื่องจากคนทั้งบ้านเป็น
โรคตาแดง นานเป็นเดือน แก้ไม่หาย ไปหาหมอทั่วไปเอายามาหยอดก็ไม่หาย พอได้น้ำเอนไซม์สำหรับ
หยอดตาของ ดร.รสสุคนธ์ พุ่มพันธุ์วงศ์ เทใส่ผ้าแล้วนำมาปิดที่ตาทั้งสองข้างนานประมาณ ๕ นาที
อาการต่างๆ ที่เกิดขึ้นที่ตา ได้หายไปเหมือนปลิดทิ้ง อาการปวดก็หาย อาการตาแดงก็หาย จึงเกิด
ความคิดว่าแปลกมาก มันเกิดขึ้นจากอะไร น้ำเอนไซม์นี้ทำจากอะไร ทำอย่างไร ใช้เวลานานเท่าไรจึงจะ
นำมาใช้ได้ ค่าความเป็นกรดต่างของน้ำเอนไซม์เท่าไร มีคำถามต่างๆ เกิดขึ้นในใจเพื่อหาคำตอบนี้ให้ได้
จนกระทั่งเริ่มทำการทดลองเอง โดยหาข้อมูลจากการที่ได้เรียนมาบ้าง ค้นจากหนังสือจุลชีววิทยาของ
มหาวิทยาลัยรามคำแหง ทั้งทฤษฎี และปฏิบัติ

จึงเริ่มต้นด้วยการหมักผลไม้ที่มีประโยชน์มากคือ แอปเปิ้ล เสาวรส กับน้ำผึ้ง หมักแบบไม่ได้อ
ขยายชุดหนึ่ง อีกชุด หมักแบบขยาย ทุก ๒ เดือน จนถึง ๒ ปี แล้วนำทั้ง ๒ แบบ มาผสมกัน เพื่อให้แขน
ของ ไฮโดรเจน และออกซิเจน มีอายุทางตรง คือ อายุตามปีที่หมัก อายุจากการต่อแขนของบอน แต่ละ
ตัวต้องต่อในอัตราส่วนที่เท่าๆ กัน

เมื่อนำมาผสมในอัตราส่วนที่เท่าๆ กันแล้วให้นำมาผสมกับน้ำผึ้งในอัตราส่วน ๑ ต่อ ๑ อีกครั้ง

จึงจะนำมาใช้ได้ วิธีใช้จะนำไปขยายด้วยน้ำ อัตราส่วนมาก-น้อยขึ้นอยู่กับงานที่จะนำไปใช้

วิธีการหมัก

หมักในห้องที่มีอากาศถ่ายเท แต่ห้ามมีแสงแดดส่อง

ในอัตราส่วน

ผลไม้ ๓ + น้ำผึ้ง ๑ + น้ำ ๑๐ เป็นเวลานาน ๓ เดือน

หมักในขวดที่ปิดจุกสนิท โดยเว้นเนื้อที่ ๑ ใน ๕ หมั่นเปิดจุกคลายอากาศออก บ่อยๆ เมื่อครบ ๓ เดือน จะเกิดน้ำใส (IONIC PLASMA) ลอยตัว ให้ดูดด้วยสายยาง นำมาขยายต่อ อีก ๑๔ ครั้ง ทุกๆ ๓ เดือน ในอัตราส่วน

น้ำใส ๑ + น้ำผึ้ง ๑ + น้ำ ๑๐

ส่วนกากที่ก้นขวดหมักต่อในอัตราส่วนเดิม

กาก ๓ + น้ำผึ้ง ๑ + น้ำ ๑๐ ทุก ๓ เดือน ดึงน้ำใสออก (ทำได้ ๓ ครั้ง)

เมื่อครบ ๓ ครั้งแล้ว กากที่เป็นผงตะกอนใช้ ๑ ช.ต.คลุกผลไม้ ๑๐ กก. ใส่ น้ำ ๑๐ ลิตร หมักจนกว่า จะได้ น้ำใส แล้วเอามาต่ออีกเหมือนตอนต้นได้เรื่อยๆ

เมื่อได้น้ำเอนไซม์

-อายุ ๒ ปี- **ผสมกับน้ำต่าง** ตามชอบจะให้พองมากหรือน้อย ใช้ทำแชมพูสระผม น้ำยาซักผ้า น้ำยาล้างจาน สบู่เหลว เป็นต้น

-อายุ ๔ ปี- **ใช้ทำหัวเชื้อ ๑ + น้ำผึ้ง ๑ + ผลไม้ ๓ + น้ำ ๑๐ หมัก ๑๕ วัน ใช้ได้เลย** ทำ น้ำยาบ้วนปาก ล้างแผลอักเสบ เน่าเปื่อยพุพอง งูสวัด ไฟลามทุ่ง

ถ้าเอามาล้างสารพิษในผักใช้หัวเชื้อ ๔ ปี จำนวน ๒ ลิตร หมักกับข้าวสุก ๑๐ กก. + น้ำผึ้ง ๑ กก. ใส่ น้ำท่วมข้าว หมัก ๑๕ วัน จะได้น้ำเอนไซม์

หัวเชื้อ ๑ + น้ำผึ้ง ๑ + ข้าวสุก ๑๐ + น้ำ ๑๐

ข้าวสุกที่หมักแล้ว นำมาใส่ท่วมหมักอีก ๑๕ วัน ได้น้ำเอนไซม์ ทำได้ ๓ ครั้ง จนข้าวเป็นผง

-อายุ ๖ ปี-

หัวเชื้อ ๑ + น้ำผึ้ง ๑ + น้ำ ๑๐

ดื่มได้เลยเมื่อเกิดอาการท้องอืด มีแก๊สท้องเสีย ๒๐- ๓๐ ซีซี

ใช้ทำผลิตภัณฑ์บำรุงผม ใบหน้า ตา จมูก ช่องปาก คอ ดับกลิ่นปาก กลิ่นตัว  อ่านต่อฉบับหน้า

อุปสรรคจุดเม็ดทรายถ้าเรากลับ อุปสรรคจุดภูผาถ้าเรากลับ



สตีกเกอร์ข้อคิดฝากใจ ขนาด A4 พิมพ์สี สำนักพิมพ์กลั่นแกล้ง ๐๒-๗๓๓๖๒๔๔



การถอนฟ้อง และถอนคำร้องทุกข์

การถอนฟ้องก่อนจำเลยยื่นคำให้การ ศาลจะอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้โจทก์ถอนฟ้องก็ได้ สุดแล้วแต่ศาลจะเห็นสมควร เว้นแต่คดีความผิดต่อส่วนตัว กรณีที่ศาลอนุญาตให้ถอนฟ้องนั้น ศาลไม่ต้องสอบถามจำเลยก่อน

เมื่อโจทก์ยื่นคำร้องขอถอนฟ้อง ศาลจะสั่งในคำร้องหรือสั่งในรายงานกระบวนการพิจารณาก็ได้

ยื่นคำร้องขอถอนฟ้องเมื่อจำเลยยื่นคำให้การแล้ว ศาลต้องสอบถามจำเลยก่อนว่า จำเลยจะคัดค้านประการใดหรือไม่ ให้ศาลจดคำแถลงของจำเลยไว้ ในกรณีที่จำเลยคัดค้าน ให้ศาลยกคำร้องขอถอนฟ้องนั้นเสียตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๕ วรรคหนึ่ง

การถอนฟ้องในลักษณะเช่นนี้ โจทก์จะยื่นเป็นคำร้องหรือจะแถลงด้วยวาจาก็ได้ ถ้าโจทก์แถลงขอถอนฟ้องด้วยวาจาก็ให้ศาลสอบถามจำเลยว่าจะคัดค้านประการใดหรือไม่ แล้วจดรายงานกระบวนการพิจารณาไว้ให้ชัดเจน

กรณีความคำร้องขอถอนฟ้องนั้น ศาลต้องตรวจดูก่อนว่าเป็นลายมือชื่อโจทก์หรือไม่ หากเป็นทนายความโจทก์ ศาลก็ต้องตรวจสอบดูใบแต่งตั้งทนายความของโจทก์ก่อนว่าโจทก์ได้ให้อำนาจทนายความถอนฟ้องหรือไม่ หากจำเลย

ลงลายมือชื่อในคำร้องว่าไม่คัดค้านการถอนฟ้อง ศาลต้องตรวจดูว่าเป็นลายมือชื่อของจำเลยหรือไม่ หากเป็นลายมือชื่อของทนายความจำเลย ก็ต้องตรวจดูว่าจำเลยได้แต่งตั้งทนายความเข้ามาในสำนวนแล้วหรือไม่ หากคู่ความฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง

ไม่สามารถลงลายมือชื่อได้ แต่ใช้การพิมพ์นิ้วมือ ก็ต้องมีพยานรับรองสองคน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๙ หากไม่มีข้อสงสัยในเรื่องลายมือชื่อ ศาลก็จะสั่งในคำร้องขอถอนฟ้องไปได้หรือศาลจะสั่งในรายงานกระบวนการพิจารณาก็ได้

หากยังมีข้อสงสัยในเรื่องลายมือชื่อดังกล่าว ศาลจะไม่สั่งในวันดังกล่าวแต่จะรอสั่งในวันนัดพิจารณาซึ่งนัดไว้ก่อนแล้วก็ได้ เมื่อถึงวันนัด ถ้าจำเลยไม่มาศาลศาลจะถือว่าจำเลยไม่ไปศาล ตามกำหนดนัดของศาล ศาลจะออกหมายจับจำเลยและเลื่อนไปพิจารณาคำร้องขอถอนฟ้องของโจทก์โดยมีหมายนัดถึงจำเลยและในหมายนั้นระบุไปด้วยว่าจะคัดค้านคำร้องขอถอนฟ้องหรือไม่ ภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนดหากไม่ยื่นเข้ามาก่อนวันนัดถือว่าไม่คัดค้าน เมื่อถึงวันนัดดังกล่าวศาลก็จะอนุญาตให้ถอนฟ้องและเพิกถอนหมายจับจำเลยและจำหน่ายคดีดังกล่าวนั้นออกจากสารบบความ

โจทก์ขอถอนฟ้องคดีที่อยู่ในชั้นได้สวนมูลฟ้อง ในกรณีที่ราษฎรเป็นโจทก์ ศาลไม่จำเป็นต้องสอบถามจำเลยก่อน เพราะห้ามมิให้ศาลสอบถามคำให้การจำเลย

คดีอาญา ไม่ว่าจะเป็คดีความผิดต่อส่วน

ตัวหรือคดีซึ่งไม่ใช่ความผิดต่อส่วนตัวโจทก์ไม่ว่าจะเป็นพนักงานอัยการหรือผู้เสียหาย สามารถขอถอนฟ้องได้ทั้งสิ้น

กรณีโจทก์ยื่นคำร้องขอถอนฟ้องคดีความผิดต่อส่วนตัวในชั้นฎีกา แต่คดีสำหรับจำเลยบางคนถึงที่สุดไปแล้วตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้นโดยจำเลยคนนั้นมีได้อุทธรณ์ โจทก์จึงขอถอนฟ้องคดีสำหรับจำเลยคนนั้นอีกไม่ได้ ทั้งนี้ตามนัยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๗๘๘/๒๕๓๖

ความผิดฐานใช้เอกสารปลอมตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๖๘ เป็นความผิดที่ไม่อาจยอมความกันได้ โจทก์มีอาจขอถอนฟ้องหลังจากศาลชั้นต้นมีคำพิพากษา เมื่อโจทก์ยื่นคำร้องขอถอนฟ้องระหว่างฎีกาจึงไม่อาจอนุญาตให้ถอนฟ้องได้

ในคดีอาญาแม้จะต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงแต่ก็ได้ห้ามคู่ความฎีกาในปัญหาข้อกฎหมายและอาจมีการอนุญาตหรือรับรองให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา ๒๒๑ ได้ คดีจึงถึงที่สุดเมื่อสิ้นกำหนดระยะเวลาฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา ๑๔๗ วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา ๑๕ โดยมีต้องคำนึงว่ามีการยื่นฎีกาแล้วหรือไม่

ในความผิดต่อส่วนตัว เมื่อโจทก์ยื่นคำร้องขอถอนฟ้องภายในระยะเวลาฎีกา แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ก็เป็นการถอนฟ้องก่อนที่จะคดีถึงที่สุดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา ๓๕ วรรคสองแล้ว เมื่อจำเลยไม่คัดค้านศาลชั้นต้นชอบที่จะอนุญาตให้โจทก์ถอนฟ้องได้

เมื่อปรากฏว่าคดีได้ขึ้นมาสู่ศาลฎีกาแล้ว ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจสั่งคำร้องขอถอนฟ้องของโจทก์ได้โดยไม่ต้องย้อนสำนวนไปให้ศาลชั้นต้นสั่ง

เมื่อศาลฎีกาอนุญาตให้โจทก์ถอนฟ้อง สิทธินำคดีอาญามาฟ้องย่อมระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา ๓๙ (๒) อันมีผลให้คำพิพากษาของศาลล่างระงับไปด้วยในตัว ให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความของ

ศาลฎีกา

กรณีพนักงานอัยการและผู้ร้องต่างฟ้องจำเลยเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๐๐ และพระราชบัญญัติจราจรทางบก แต่ผู้ร้องได้ขอถอนฟ้องคดีของตนและยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการ แม้ว่าผู้ร้องอาจจะขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการได้โดยไม่ต้องกล่าวหรือมีข้อแม้ในคำร้องขอถอนฟ้องว่าถอนไปเพื่อขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการก็ตาม แต่พฤติการณ์ที่ผู้ร้องฟังจะยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์หลังจากที่ได้ถอนฟ้องคดีเดิมไปแล้วเป็นเวลานานกว่า ๑๐ เดือน แสดงว่าผู้ร้องมีเจตนาที่จะถอนฟ้องจำเลยเด็ดขาดแล้วตั้งแต่ต้นตามความในประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๖ สิทธินำคดีอาญามาฟ้องของผู้ร้องจึงระงับไปตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๙ (๒) ทั้งนี้ตามนัยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๗๖๕/๒๕๓๙

ในคดีอาญาที่ผู้เสียหายคนหนึ่งที่ยื่นฟ้องไว้แล้วถอนฟ้องคดีนั้นไปจากศาล ย่อมตัดสิทธิผู้เสียหายคนนั้นที่จะฟ้องคดีอาญาในข้อหาเดียวกันนั้นอีกเท่านั้น หาได้ตัดสิทธิผู้เสียหายคนอื่นที่จะฟ้องคดีอาญาในข้อหาเดียวกันนั้นได้อีก เพราะสิทธิในการดำเนินคดีอาญาที่ตนเป็นผู้เสียหายย่อมเป็นสิทธิเฉพาะตัวของผู้เสียหาย แต่ละคน ทั้งมาตรานี้มิได้บัญญัติตัดสิทธิผู้เสียหายแต่ละคนในกรณีที่ผู้เสียหายหลายคนไว้โดยชัดแจ้ง ดังนั้น โจทก์จึงเป็นผู้เสียหายที่ไม่ได้ถอนฟ้องจึงมีอำนาจฟ้องคดีอาญาต่อศาลตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา ๒๙ ได้ ทั้งนี้ตามนัยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๙๓๔ - ๕๙๓๕ /๒๕๓๓

กรณีผู้เสียหายได้ยื่นฟ้องจำเลยฐานฉ้อโกงไว้แล้วต่อมาพนักงานอัยการได้ยื่นฟ้องจำเลยด้วยเรื่องเดียวกันนั้นเป็นคดีใหม่ ผู้เสียหายจึงถอนฟ้องคดีที่ผู้เสียหายได้ฟ้องไว้แล้วขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ในคดีที่พนักงานอัยการฟ้องเห็นได้ว่าการที่ผู้เสียหายถอนฟ้องดังกล่าวก็เพื่อจะขอเข้า

ร่วมเป็นโจทก์ในคดีที่พนักงานอัยการได้ยื่นฟ้องจำเลยนั่นเอง มิได้เป็นการถอนฟ้องเด็ดขาดตามความหมายในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๖ พนักงานอัยการจึงยังมีอำนาจฟ้องจำเลยและสิทธินำคดีอาญามาฟ้องของผู้เสียหายจึงไม่ระงับไป จึงมีสิทธิขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการได้ ทั้งนี้ตามนัยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๐๗/๒๕๑๖

คดีที่ราษฎรเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นได้สวนมูลฟ้องแล้วพิพากษายกฟ้อง ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนโจทก์ฎีกา ระหว่างพิจารณาของศาลฎีกาโจทก์ยื่นคำร้องขอถอนฟ้อง จำเลยไม่ค้าน เมื่อศาลชั้นต้นยังไม่ได้ส่งประทับฟ้องโจทก์ตามคำร้องพอแปลได้ว่าโจทก์มีความประสงค์จะถอนฎีกา ศาลฎีกาอนุญาตและถอนฎีกาได้ ทั้งนี้ตามนัยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๓๒๐/๒๕๓๑

การถอนคำร้องทุกข์ในคดีความผิดต่อส่วนตัว ผู้เสียหายจะยื่นเป็นคำร้องหรือแถลงด้วยวาจาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕ ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๑ (๑) ก็ได้

กรณีแถลงด้วยวาจา ศาลต้องจดในรายงานกระบวนพิจารณาให้ชัดเจน

ในคดีความผิดต่อส่วนตัว ผู้เสียหายถอนคำร้องทุกข์เมื่อศาลชั้นต้นพิพากษาคดีได้ แต่ยังอยู่ในกำหนดระยะเวลาอุทธรณ์ แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์ก็ถือว่าเป็นการถอนคำร้องทุกข์ก่อนคดีจะถึงที่สุดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๕ วรรคสอง เมื่อจำเลยไม่ค้าน ศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาคก็มีอำนาจอนุญาตให้ผู้เสียหายถอนคำร้องทุกข์ได้ ไม่เป็นการลบหลู่หรือเปลี่ยนแปลงคำพิพากษา สิทธินำคดีอาญามาฟ้องย่อมระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๙ (๒) อันมีผลให้คำพิพากษาศาลชั้นต้นระงับไปด้วยในตัว ทั้งนี้ตามนัยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๖๒/๒๕๑๕ และคำสั่งคำร้องศาลฎีกาที่ ๑/๒๕๒๔ ประชุมใหญ่

ถ้าคดีมีการยื่นอุทธรณ์หรือฎีกาไม่ว่าจะส่งสำนวนไปศาลสูงแล้วหรือไม่ก็ตาม ศาลชั้นต้นไม่มีอำนาจสั่งคำร้องนั้น ให้ส่งคำร้องดังกล่าวไปยังศาลอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาคหรือศาลฎีกาแล้วแต่กรณีส่งต่อไป

แม้คดีต้องห้ามอุทธรณ์หรือฎีกาและศาลชั้นต้นสั่งไม่รับอุทธรณ์หรือฎีกาถ้าคู่ความยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งต่อศาลอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาคหรือฎีกา ถือว่าคดีนั้นขึ้นไปสู่ศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาคหรือศาลฎีกาแล้วศาลอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาคหรือศาลฎีกามีอำนาจสั่งคำร้องขอถอนฟ้องหรือถอนคำร้องทุกข์ได้ ให้ศาลชั้นต้นรีบส่งคำร้องนั้นไป ทั้งนี้ตามนัยคำสั่งคำร้องศาลฎีกาที่ ๓๕/๒๕๒๒ , ๙๗๓/๒๕๒๕, ๑๒๐/๒๕๒๖

คดีอาญาซึ่งมิใช่ความผิดต่อส่วนตัว ไม่ว่าพนักงานอัยการหรือผู้เสียหายเป็นโจทก์ ผู้เสียหายถอนคำร้องทุกข์ได้แต่ไม่ทำให้สิทธินำคดีอาญามาฟ้องระงับ ศาลจะจำหน่ายคดีไม่ได้

คดีอาญาที่มีข้อหาทั้งความผิดต่อส่วนตัวและมิใช่ความผิดต่อส่วนตัวรวมอยู่ในฟ้องเดียวกัน ผู้เสียหายถอนคำร้องทุกข์ ศาลจะจำหน่ายคดีเฉพาะข้อหาความผิดต่อส่วนตัว ส่วนข้อหาที่ไม่ใช่ความผิดต่อส่วนตัว ศาลต้องพิจารณาต่อไป ผู้แทนโดยชอบธรรมเป็นผู้เสียหายจัดการแทนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๕ (๒) มีอำนาจถอนคำร้องทุกข์ได้ แต่จะถอนคำร้องทุกข์โดยขัดต่อความประสงค์ของผู้เยาว์ไม่ได้ ทั้งนี้ตามนัยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๑๔/๒๔๙๔ ประชุมใหญ่

หลังจากที่ศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษา ผู้เสียหายได้รับชำระหนี้ตามคำพิพากษาในคดีแพ่งจากฝ่ายจำเลยแล้ว จึงไม่ติดใจดำเนินคดีอาญาแก่จำเลยอีกต่อไป ถือได้ว่าผู้เสียหายและจำเลยยอมความกันในความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงซึ่งเป็นความผิดต่อส่วนตัวก่อนคดีถึงที่สุด สิทธินำคดีอาญามาฟ้องในความผิดฐานดังกล่าวจึงระงับไปและยอมทำให้คำขอในส่วนแพ่งของโจทก์ที่ให้จำเลยคืนเงินแก่ผู้เสียหายนั้นตกไปด้วย

๗



ปิดท้าย

พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

หยุดทำร้ายตนเถิด

นักธุรกิจ การเมือง หมายถึงชาติ

ยึดอำนาจ นิติ บริหาร

ทั้งเบิกบุก รุกล้ำ ตุลาการ

วิบากบาป จิ้งบันดาล ให้เป็นไป

ถึงกระนั้น ก็ยัง ไม่สิ้นซาก

หลงเหลือาก เหลือเดน เป็นเชื้อไข

ก่อกวนเมือง ก่อการ เสนียดจัญไร

ปล้นจุดไฟ ยุแยกชน พรางมลทิน

มีสำเหนียก สำนึก พระคุณชาติ

ไทยอำนาจ... ลบหลู่ ลบล้างสิ้น

เนรคุณ วีรชนผอง ป้องแผ่นดิน

บังอาจหยาม แม่ภูมินทร์ หมิ่นย่ายี่

เสียชาติเกิด เป็นไทย ไร้คุณค่า

ต้องอาชญา มิยอมรับ ลีหลบหนี

แสใส่ไคล้ ผู้พิพากษา ตัดสินคดี

ตามวิถี ถ่อยพาล ผลาญสังคม

หยุดเสียที หยุดย่ำ กรรมลามก

หยุดไฟนรก หยุดบาป ช้อนทับถม

เบิกดวงตา เห็นธรรม สมณโคดม

ยังตนสม พสก นิกรไทย

๒

